

NAVALAR

S. Sivapalan

University of Jaffna

894.81116

NAV

186201(AR; Main)

*894.81116
NAV
AR*

Digitized by eGangotri Foundation
www.egangotri.org

1959

Please Remember

'CHETTINAD'

FOR ALL KINDS OF
HARDWARE
AND
OTHER BUILDING MATERIALS,
"PHOENIX" Ceiling Fans
AND
CONSTRUCTIONAL
and
WATER - WORKS
ENGINEERING.

Chettinad Corporation Private Ltd.
116/118, KEYZER STREET,
COLOMBO.

Griffin & George Ltd.
MIDDLESEX, ENGLAND

(The Complete
Laboratory Furnishers)

The Houses of
GRIFFIN & GEORGE LTD.,
design and manufacture
laboratory apparatus
of the most
varied character.

For your requirements
please contact
their

SOLE AGENTS:

E. B. Creasy & Co. Ltd.

P. O. Box 37, COLOMBO.

ARCHIVES

எரிக்கா

ஜெர்மனியில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட
எரிக்கா தமிழ் டைப்ரைட்டர்

இலங்கையில்

வெகு பிரசித்திபெற்றது

விலை ரூ. 460-00

தவணை முறைக்கு வேண்டுவோர் எமக்கு
எழுதவும்

அவ்ரா லிமிட்டெட்

19, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு.

உங்கள் அச்சுவேலைகள்

★ பாடப் புத்தகங்கள்

★ ஆண்டுமலர்கள்

★ துண்டுப்பிரசுரங்கள்

எ துவானாலும்

எங்களிடம்

ஒப்படையுங்கள்

ஸ்ரீசண்முகநாத அச்சகம்

யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி இல. 285

We have the **ANSWER**

to Your Water Problems

SPECIALISTS IN

CHLORINATION & PURIFICATION

SEWAGE DISPOSAL

INSTALLATION OF PUMPS

• DOMESTIC PLUMBING

REPAIRS & MAINTENANCE

TOWN WATER SUPPLY SCHEME

★ **Engineers**

★ **Contractors**

★ **Hardware Merchants**

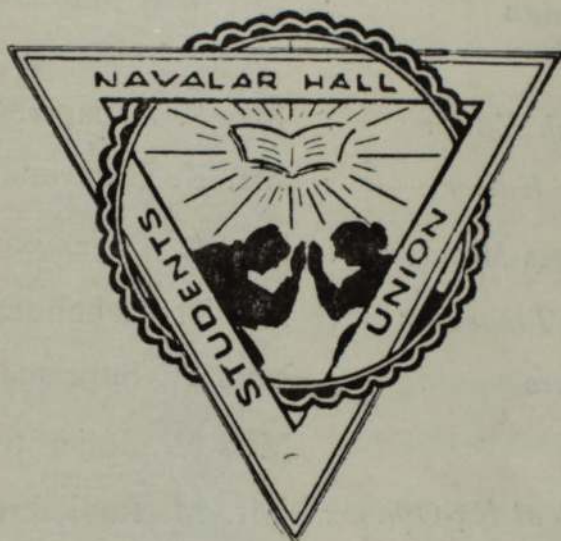
SAMUEL SONS & CO. LTD.

371 OLD MOOR STREET, COLOMBO 12.

Telephone : **2341**

THE NAVALAR

1959

ARCHIVES

English Editor :

P. KANAGARASA

Business Manager :

A. PUVANESAN

NAVALAR HALL STUDENTS' UNION

NAVALAR HALL,

COLOMBO 6.

University of Jaffna
186201

Library

THE EDITORIAL ADVISORY BOARD

Chairman : Mr. S. K. Thiruchittampalam

English Editor : Mr. P. Kanagarasa

Tamil Editor : Mr. K. Chelvanathan

Business Manager : Mr. A. Puvanesan

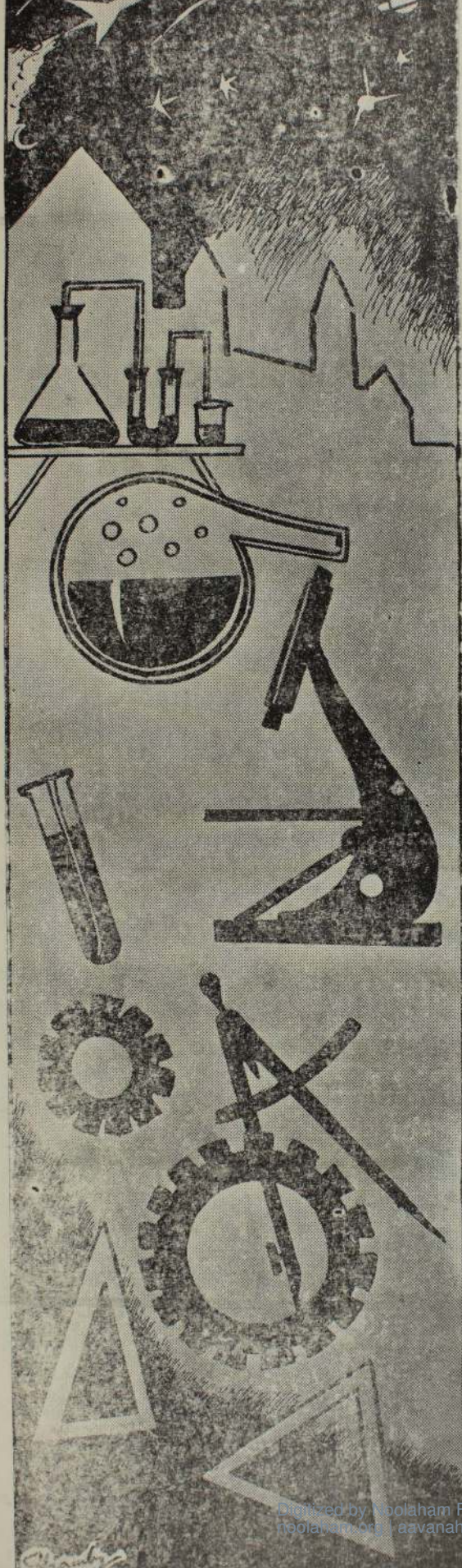
Hony. Treasurer : Mr. T. Mahendran

Members : Miss A. Subramaniam

Miss W. Rajaratnam

President Ex-Officio : Mr. M. Radhakrishnan

Secretary Ex-Officio : Mr. T. Kananathalingam

CONTENTS

	Page
The Editor Thinks Aloud	1
The Tamil University	4
What Knowledge is of Most Worth <i>Prof. T. L. Green</i>	5
Our Union at Work — <i>Secretary</i>	8
Executive Committees 57 — 59	14
A Great Indian Classic <i>S. J. Gunasekeram, M. A. (Lond.)</i>	16
The Challenge to Asian Democracy <i>I. Navaratnam</i>	25
Our World — <i>Sri S. Radhakrishnan</i>	27
National Minorities in China <i>M. Sivanantham, B. A. (Hons.)</i>	28
Gandhian Philosophy and World Peace <i>K. Paramanathan, B. A. (Hons.)</i>	32
The Pace of Development in Ceylon <i>Dr. Gamini Corea</i>	36
Bharata Natya <i>Srimati Tilakavati Kanagasabai</i>	42
That Picnic to Kandy — “ <i>Esketi</i> ”	45
Thank You	51
Navalar Hall Diary of events 57—59	52
Tamil Section	53

தமிழ்த் தாய் வணக்கம்

“ பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத்
துடைக்கினுமோர்

எல்லையறு பரம்பொருள்முன் னிருந்தபடி
யிருப்பதுபோற்

கன்னடமுங் களிதெலுங்குங் கவின்மலையா
ளமுந் துளுவும்

உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே யொன்றுபல
வாயிடினும்

ஆரியம்போ லுலகவழக் கழிந்தொழிந்து
சிதையாவுன்

சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயன்மறந்து
வாழ்த்துதும்மே. ”

— திருவனந்தைச் சுந்தரம்பிள்ளை.

THE NAVALAR

VOLUME I

1960

No. 1

THE EDITOR THINKS ALOUD

TODAY the world, literally, is being tossed like a coin in the hands of a few powerful nations. They, in their lust for power are producing deadly Nuclear weapons, which are sure to reduce humanity to dust. The world is at the mercy of those belligerent nations, who in their mad rush for power do not care for the welfare of humanity. They dissipate their energies in the struggle to propagate difficult and conflicting ideologies which are largely responsible for the bitterness and hatred among the nations of the world. In the modern world, the way of life and outlook of a big nation transcend all geographical barriers and influence very much the people in other countries. The small nations are compelled to mould their lives to accord with the ideologies of the big nations.

The impact of the luniks on the moon has brought about a transformation in the political complexion of most of the world problems. It has changed the strength and position of the parties to the Cold War. Anyhow, we congratulate the people of Russia on the epoch making achievement in exploring into the mysteries of outer space. The meeting of the leaders of the two opposing Blocks must have given jubilation to the peoples of the world. If their exchange of ideas can bring about friendship and the realisation of the fact that ideologies are not so important as the welfare of humanity, further peace is assured. The proper approach to world problem is not to emphasise diversities but to find unity in such diversities.

While the world is turning towards the idea of peaceful co-existence; it is distressing to find the belligerent and aggressive attitude taken by Communist China, both in Tibet and in its relations with India. As Mr. Nehru rightly pointed out, this should not be considered as an act of aggression of communism, but as an act of aggression of a big country against a small country. This spirit of aggression has gained some ground during recent years owing to the fanatic and misguided nationalism of certain nations and groups. This spirit should be condemned whenever it appears whether in the relation between big and small nations or in the relation between majorities and minorities. Hatred only begets hatred. Problems cannot be solved by mere force alone.

Local

The nation bemoans the tragic death of Hon. S. W. R. D. Bandaranaike, the late Prime Minister of Ceylon. He was the unifying and modulating force in the social awakening after the 1956 general elections. The great social revolution which followed the general elections, unfortunately was not harnessed for the betterment of the country. It was frittered away in sectional partisan and petty conflicts. The late Prime Minister strove hard to prevent fissiparous tendencies and finally, he became

a victim of the very forces which brought him into power. We send our condolences to the family of the late Prime Minister. The nation has lost a great leader at the moment of its need.

It is said that whenever a problem arises the Tamils are agitated only for a short time. They then lose interest and accept the inevitable. As a race thereof we are said to be incapable of fighting for our rights. The truth of this statement is borne out by the slumbering attitude of the Tamil speaking people during the last one year. They had taken up a defeatist attitude. They feel that their effects are worthless. No gain or progress can be made without effort. After the Language Bill we had the waggon band of politicians and prospective politicians roaming about the Tamil areas proclaiming the greatness of Tamil language, its perpetual youth and their love for it. In the frenzy of emotion the people were misled. The Tamil language can exist without the help of these politicians. The problem is whether the Tamil Community can exist in Ceylon as a Tamil Community with full political and economic rights. The social and political position of a community depends on its economic conditions. Unless the economy of the Tamil areas can be developed and improved no amount of speeches will

enable us to exist as a distinct Community in the bare island of Ceylon. The efforts of our leaders and political parties in this direction has been negligible. Let us call a halt to the ideological warfare among the Tamils. Let us forget for a moment the lure of Parliamentary seats. Let us all unite in the common effort, namely in the effort to develop agriculture, industries and commerce in Tamil areas. We want a united party for this purpose. We require no parties which seek seats to Parliament alone.

The need for a University for Tamils

In the desert sands of Israel, the Jews were able to build the Hebrew University, because they had the will to do it and the Irish under poor circumstances were able to give birth to the great University of Dublin. Even at home, the Government had recognised the needs of her people and elevated the two privenas Vidyodaya and Vidyalandara to university status. We congratulate the Government

on promoting the greater cause of University education to all. The birth of the two universities has made it obligatory on the part of the Government to establish a University for the Tamil speaking people. We are all hopeful that the Government will also look into the needs of the Tamil speaking people. It is the duty of the Tamil speaking people to muster all forces to build the movement into a dynamic one and strive hard to achieve our ends.

Our Journal

At long last, after two years of labour the journal is born hale and hearty, dispelling our fears that it would be as abortive as the previous editors' attempts had been. In this hour of joy, we would be failing in our duty if we do not thank the previous Editors for paving the way in making this issue a reality. We are very much indebted to the staff of Navalar Hall and to the other members of the editorial board, for their unstinted co-operation.

THE TAMIL UNIVERSITY

The Tamil community in Ceylon has very good reason to congratulate itself on the laying of the foundation stone of the projected Tamil University, at Trincomalee during the week-end. There may be some regret about the circumstances in which the idea was born, during a period of communal bitterness; but often good comes out of evil, and this university scheme is certainly an excellent one, and one which must be welcomed not only as being an asset to the Tamils, but to the country as a whole. For one thing, university facilities are in very short supply in this country; and it is also a good thing that (as in the case of the new Buddhist universities) there should be a centre of learning with special emphasis on some aspect of oriental culture, in this case Tamil culture.

We look forward to a bright future for the new university when it is finally established, and we have hope it will develop into a cultural centre renowned both here in this country and abroad. The community is fortunate in having men and women of brilliance and ability who can, and doubtless will, serve on the staff of the new university, and there has been sufficient indication already that the community will not shirk making financial sacrifices to fulfil a great dream. It is particularly encouraging to note that, in spite of the circumstances which gave a fillip to the movement the organisers have no intention to confine the

university within narrow racial limits, for then it would cease to be an university and become a tribal college. It is natural that pride of place should be given to the development of Tamil language and culture, but we believe that all the objects the movement aims at can be achieved without giving the establishment a purely racial character.

It is perhaps too early to speak about academic recognition for the new university. It will, like the Pirivena universities, probably find that it will have to prove itself first. There seem to be some doubts in the minds of the organisers whether or not it will receive State recognition and financial assistance. It appears that a decision will be made by the Government after the Needham Report is considered — which provides another reason why the report should be published early. But we do not anticipate any serious difficulty in this respect. Just as it is evident that the State alone cannot provide all the schools the country requires, so, we think, it will be realised that State institutions alone cannot provide all the university education the nation needs. It may also be pointed out that anything resembling a monopoly in university education can be harmful to a nation. If, as we all hope, the new university is firmly established, and sets and maintains high standards, it will have an irresistible claim to the support not only of the Tamil people, but of the State.

[We reproduce an editorial which appeared on the 12th May, 1959 in the 'Times of Ceylon'. It speaks for itself the need for a Tamil University. We thank the Editor, Times of Ceylon for the courtesy shown in granting permission to publish it here.]

IT was Herbert Spencer who asked this question — and who answered it in a characteristically brilliant essay. His answer of course was — biological knowledge. May be in his day, that period which saw the first synthesis of organic compounds, which laid the foundations of genetics and which provided the Theory of Evolution, it was the only possible answer.

Those who today are impelled by homologous reasoning would, thinking of the release of atomic energy, our knowledge of the structure of matter or of inter-planetary

—like the Hiroshima bomb. The size of the fortune could be, and probably has been calculated. The effects of the bomb have been recorded. The results, in terms of war strategy are known. But what of the value? What is the **worth** of the damage, destruction, despair, disease and deaths involved? In my own view — none. That which has worth or value, as distinct from mere cost, must be positive, constructive, releasing man from bondage, helping human life to flower, not causing it to wither.

WHAT KNOWLEDGE IS OF MOST WORTH?

T. L. GREEN.

projectiles, probably give physics as the modern answer.

Now, while physics and biology, in common with all other sciences, are of tremendous significance, and while all knowledge is of worth in some way, it appears far from certain that physics or biology, or chemistry, or geology, or any other science, is of most worth. It is the word **most** which must be noted. And it is the word **worth** which must be defined.

Worth is a value concept, not merely a costing estimate in economics. Many of the great productions of science have cost fortunes

The things that do this are the things of the spirit, the ideals we seek not only for ourselves, but for others. There have been, still are, and probably always will be those who believe that spiritual values and ideals are part of man's emotional life. They are, but not of it alone. Is there not an intellectual component in religious philosophy, itself a basis of ideals? And, if there is, and if religion is (as many believe) the great motivator in life, then should we not give a new answer to the Spencerian question? Philosophy?

There are of course many who have given this answer, so much so

that tradition, stemming from the ancient Universities, awards the palm to those who have studied philosophy. Indeed, from its earliest days science has sought shelter under the same tree of knowledge—are these not chairs of Natural Philosophy? And have they not been filled by physicists and their ilk?

Alas, today, in the Age of Technology, the philosopher is looked on as a dreamer by he who thinks of himself as a do-er! Here lies the point of my thesis—the do-er thinks too little of **what** he does, too much of **how** he does it. He sees the complex integration of a new control over matter, one he can use to force men to his mind. He fails to see the effects of his new force on the minds of men especially on his own mind. Modern man is power drunk.

There can be no going back on this. If there ever was a golden age, it has gone, not to be recalled. Power is with us, at our command. Unless we learn how to use it in better ways we are likely to go the way of the lost golden age! Just as technology has given us this new power, so through technology must we seek to learn to use it. This technology must be that of the mind. We must concern ourselves, not with **what** man thinks (because, in the field of values most

of the great thinking has been done—long ago, in the classical golden ages of East and West), but **how** and **why** he thinks in particular ways. Here we have moved out of the field of philosophy into that of psychology, becoming concerned not with the content of thought, but with the modes of thinking.

The knowledge which would be of most value to the world today is that to be derived from psychology. "If wars begin in the minds of men it is in the minds of men that we must lay the foundations of peace". We know the foundations of peace. Our need is to make men want them. To be able so to structure the mind that thoughts will be those of the ways of peace. Peace, and war, depend upon the relations between people, on human relations—thus, within the broad field of psychology we need to explore social dynamics.

Social dynamics, group relations, sociometry, all sprang from the work of J. L. Moreno. For his first work, a study of inter-personal relationships, of group acceptance and rejection, he chose a title which many at the time failed to appreciate—"Who shall Survive?" Today survival depends on the willingness of society to choose construction rather than destruction, co-operation rather than competition and peace rather than war.

This willingness depends upon the attitudes and the ideals which society accepts, and these are shaped by experience, personality, education in both individual and group, and enshrined in religious belief and historical ethos. Toleration, springing from an active sympathy, not a passive apathy, lies at the foundations of all that leads to peace, because it controls and colours inter-personal and inter-

group relations. Toleration, sympathy, understanding, these are not the products of genetics, but the fruits of experience and training. In social dynamics we have at our command the knowledge which alone will permit survival for all, within the natural hazards of life. If we fail to use it, if we continue to give to Spencer's question any other answer we may be forced to answer Moreno's question — with one word — none.

"The Theory of Rights may suffice to arouse men to overthrow the obstacles placed in their path by tyranny, but it is impotent where the object in view is to create a noble and powerful harmony between the various elements of which a nation is composed. With the theory of happiness as the primary aim of existence we shall only produce egotists who will carry the old passions and desires into the new order of things and introduce corruption into it a few months after."

— Mazzinni.

Proposed.

The twenty sixth day of October, 1957 is a "Red Letter" day in the history of Navalar Hall. Amidst cheers and enthusiasm, it saw the inauguration of the Navalar Hall Students' Union. We feel pride in recording that this stupendous task was performed by our first Principal, Sir Kanthiah Vaithianathan. It will be appropriate if we report that the actual birth of Our Union occurred not on the 26th October, but on the eleventh day of September, 1957, when the students of this institution, before mixing together and knowing each other, successfully organised and celebrated the Bharathi Day, which saw the opening of Bharathi Koodam, the venue of our meetings, by Prof. A. W. Mailvaganam.

Got together.

We have had the privilege of coming into contact with men of repute in the field of University education. The first among them was Prof. Assa Briggs of the University of Leeds who addressed us on "University Education and Popular Education", a subject which interested us very much. He was followed by Mr. Govintha-rajulu, the Vice-Chancellor of the Thiruppathi Venkateshwara University.

United.

The months of October and March are of great importance to Our Union. It is during one of these months that the Bi-annual General meeting of Our Union is held and a new committee is elected to carry on the affairs of the Union. These months usually witness election agreements, no-contest-pacts, abrogations, as well as propaganda meetings. In other words one can observe a miniature Parliamentary General Election in progress. Every now and then, the procedure of the British House of Commons is referred to and followed whenever questions of procedure are raised. For example, as in the British House of Commons, where after the election of the Speaker the proposer and the seconder have to drag him to the Speaker's chair, here too as soon as the new President is elected, the proposer and the seconder have to drag him to the President's chair. In this manner various conventions form part of Ours' and we feel proud of them.

Period of transition.

Two years have passed by since the inauguration. During this period of two years we have ventured into various activities — social, cultural and histrionic. To enumerate these, we divide this

period into four distinct periods for convenience' sake, each governed by a distinct committee.

Germinated.

The first period of six months from October 1957 to March 1958 is of great importance in the history of Our Union. The real work of the establishment of the Union and the setting up of traditions, conventions and procedure, were done during this period. This period witnessed great battles of words in deciding constitutional issues. At times, members rose to the heights of constitutional lawyers whenever constitutional issues dominated the forum. Words like legality and illegality, constitutional and unconstitutional were pelted across the floor of the House. The highlight of this period was our first Social which was grand. The main purpose behind this venture was to bring about a real "get-together". This, I am glad to report was achieved in a most successful manner. Mr. Govindarajulu one of the great educationists of Bharath graced the occasion with his presence. He delivered an enlightening lecture, stressing the importance of English language as the medium of instruction not only in the Universities of India but also in the Universities of Ceylon.

Development.

Gandhi Day was celebrated on 30th January, 1958. Mr. H. P. Haran participated in it. His talk on the teachings of Mahatma Gandhi still remains fresh in our memory. Our thanks to Mr. Haran. We are very much indebted to Dr. E. M. V. Naganathan, who addressed us on "Constitution and the problems of minorities."

The second spell of six months — March 1958 to October 1958 — saw vast changes in the membership of Our Union. It was during this period that this island witnessed that ignominious catastrophe which received a world-wide condemnation. This catastrophe did affect our institution too. Most of our members left us and went on an 'overseas' trip to the Peninsula and other parts of the Tamil Provinces. One will be surprised to hear us say that most of us prepared for the London University Examination in that year, in the refugee camps at St. Peter's College and at Royal College. On the first day itself one member, to the astonishment of all of us fell a victim of the riots, lost all his belongings on his way to Navalar Hall and came in torn clothes. In spite of the set-back caused to Our Union by this catastrophe, the acceleration emanated by the first Executive Committee did not ebb. Instead, it created a fresh sense of vigour and enthusiasm.

Celebration.

The first annual dinner was held during this period, and it was a tremendous success. Our Chief Guest on the occasion was Hon. Justice N. Sinnathamby. We thank him for his kind visit.

The talk on "Development Savings Bank" by Mr. C. Loganathan, the Manager of the Bank of Ceylon did interest most of us. We thank him for the inspiring lecture that he gave us.

Production.

This period concluded with the celebration of Bharathi Day on the 19th day of September, 1958. When the Tamils at Colombo were in a slough of despondency, when the wounds caused by the communal riots remained unhealed, our members deemed it adequate to adorn the "Tamil Thai" by celebrating the day of the Mazzinni of the Tamil Nad-Mahakavi Bharathi — with the debut of a play "Padikka Vaiththa Perum Kuttam" written by one of our members. Our congratulations to all members who participated in it and our thanks to Mr. A. Nadarajah of our Staff, who guided and directed us in staging this play which was well commended by both the press and the public. Our congratulations to Messrs. T. Kanagaratnam and K. S. Mahesan who won the first and the second prizes respectively

in the Tamil Elocution Contest held in memory of Bharathi. Our thanks are due to Messrs. K. Lakshmanan and S. M. Kamaldeen and Mrs. M. Balakrishnan who delivered Bharathi memorial speeches on that day.

Problems.

The third spell of six months — October, 1958 to March 1959 — too, was not without commendable activities. One who has reached the pinnacles of true statesmanship in Sri Lanka today — Dr. N. M. Perera visited us and delivered a talk on "University Education and the problem of minorities" — a question that was furling the minds of the minorities in Ceylon. The talk by Mr. K. Lakshmanan on his impressions of the U. S. S. R. was both enlightening and interesting. The talk cleared the air of doubt which most of us had entertained about the so called "Iron Curtain."

New Activities.

The period saw the introduction of three new activities. One was the picnic to Kandy. The previous Committee has to be congratulated for the excellent manner in which this trip was organised. Our members really enjoyed, and benefited from it. We thank the Saiva Maha Sabhai at Kandy for the splendid lunch they provided us.

The other new activity was in relation to sports. For the first time the Navalar Hall students entered the field of sports. I refer to the foot-ball match which we played against the Colombo Hindu College at Ratmalana. Though we lost the match, Mr. I. Navaratnam, the Sports Secretary deserves congratulations for initiating an activity of this nature in the life of Navalar Hall. Our congratulations to Mr. A. Kirubanayagam the Captain of the team for the courage he showed in leading a fresh team.

Discussed.

The third was the debate which we had with our Sister Union — Aquinas Tamil Mantram. The subject was "University Education is more important than technical education". Our debating team was led by Mr. T. Kananathalingam and supported by Miss P. Ramachandra and Miss A. Kanapathipillai. Our team opposed the subject and those who were present on the occasion would agree that both the protagonists and the antagonists of the evening did very well. Our thanks to Aquinas Tamil Mantram for the courtesy shown to us.

Arumuga Navalar Day was also celebrated with the usual pomp. Sir Kanthiah Vaithianathan and Mr. K. Laksmanan delivered Navalar memorial lectures. We thank them most cordially.

This period concluded with the first Anniversary Dinner which we had at the Savoy Restaurant. Perhaps the decision to have the function was an ingenious one for most members were longing to have a dinner in an occidental atmosphere. Mr. Wilmot Perera was our chief guest. He paid a compliment to the Tamils on their venture — establishment of a Tamil University.

Advised.

The fourth committee in which I function as Secretary was chosen in March this year. During this period we have had the privilege of listening to two men of repute. First among them was Mr. Arthur Jacobs, the Legal Attache of the U. S. Embassy. His talk on "The American Constitution" did help us much because it was a first hand information of the nature and the working of the American Constitution. He was followed by Dr. Gamini Corea, a leading Economist of this country. His lecture on "The Ten Year Plan" cleared many points of doubt we had in our minds. We are very much indebted to them.

It was during this period that the historic ceremony "The Tamil University Foundation Stone laying ceremony" took place. Most of our members were privileged to witness this ceremony. The senti-

ments and enthusiasm in which we were merged when we marched to the city of Thirukkonamalai cannot be easily expressed in words. Our thanks to Messrs. T. Rajadurai and C. Kandasamy of the Tamil University Movement who led us in our march to this city of Glory.

Bharathi Day which we celebrated on the 11th of October, 1959 was a brilliant success. We thank Messrs. K. Kailasapathy B. A. (Hons.) and M. Ramanathan B. A. for responding to our invitation. Mr. Kailasapathy's talk on 'Bharathi Yugam' enlightened us well on certain aspects of Bharathi's philosophy which then remained obscure in our minds. Mr. Ramanathan in his talk on "Bharathiyum Thamilar Panpadum" stressed the necessity for a complete reformation in the Tamil community. Our Congratulations to Messrs. E. Puvaneswaran and S. K. Thiruchittampalam who won the first and the second prizes respectively in the Elocution contest conducted by Our Union in memory of Bharathi.

New Task.

The main task entrusted to us by the General body was the publication of "The Navalar." Though we were well aware of the toils and tribulations that one had to confront with in fulfilling this task, we gladly welcomed it,

as we felt that we would be venturing on a task, which if successfully completed would have no analogy in the Palimpsest of our Union's history. We ventured! We succeeded! Thanks to the services of the Editorial Advisory Board comprising the following as its members:—

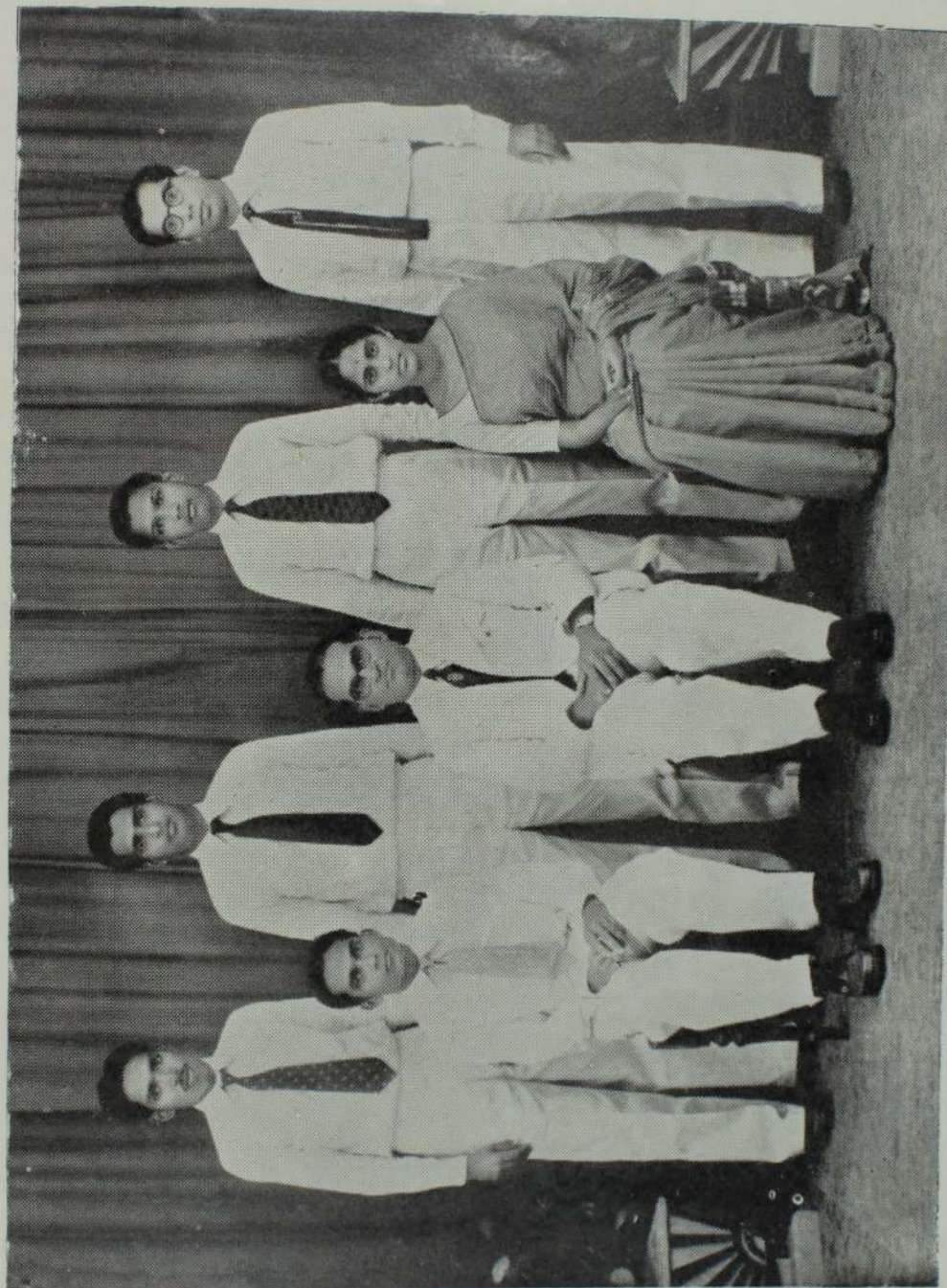
- Mr. S. K. Thiruchittampalam
(*Chairman*)
- Mr. P. Kanagarasa
(*English Editor*)
- Mr. K. Chelvanathan
(*Tamil Editor*)
- Mr. A. Puvanesan
(*Business Manager*)
- Mr. T. Mahendran (*Treasurer*)
- Miss V. Rajaratnam
- Miss A. Subramaniam
- Mr. M. Radhakrishnan
(*President - Ex-officeo*)
- Mr. T. Kananathalingam
(*Secretary*)

Came to Pass.

I wish to place on record the appreciation of the services rendered by these members. I do say with all sincerity that if not for their unstinted co-operation this venture would not have been the success that it is.

During this period we had the privilege of welcoming Mr. E. B. Anketel, our new Patron. From the contact we have had with him since his assumption of

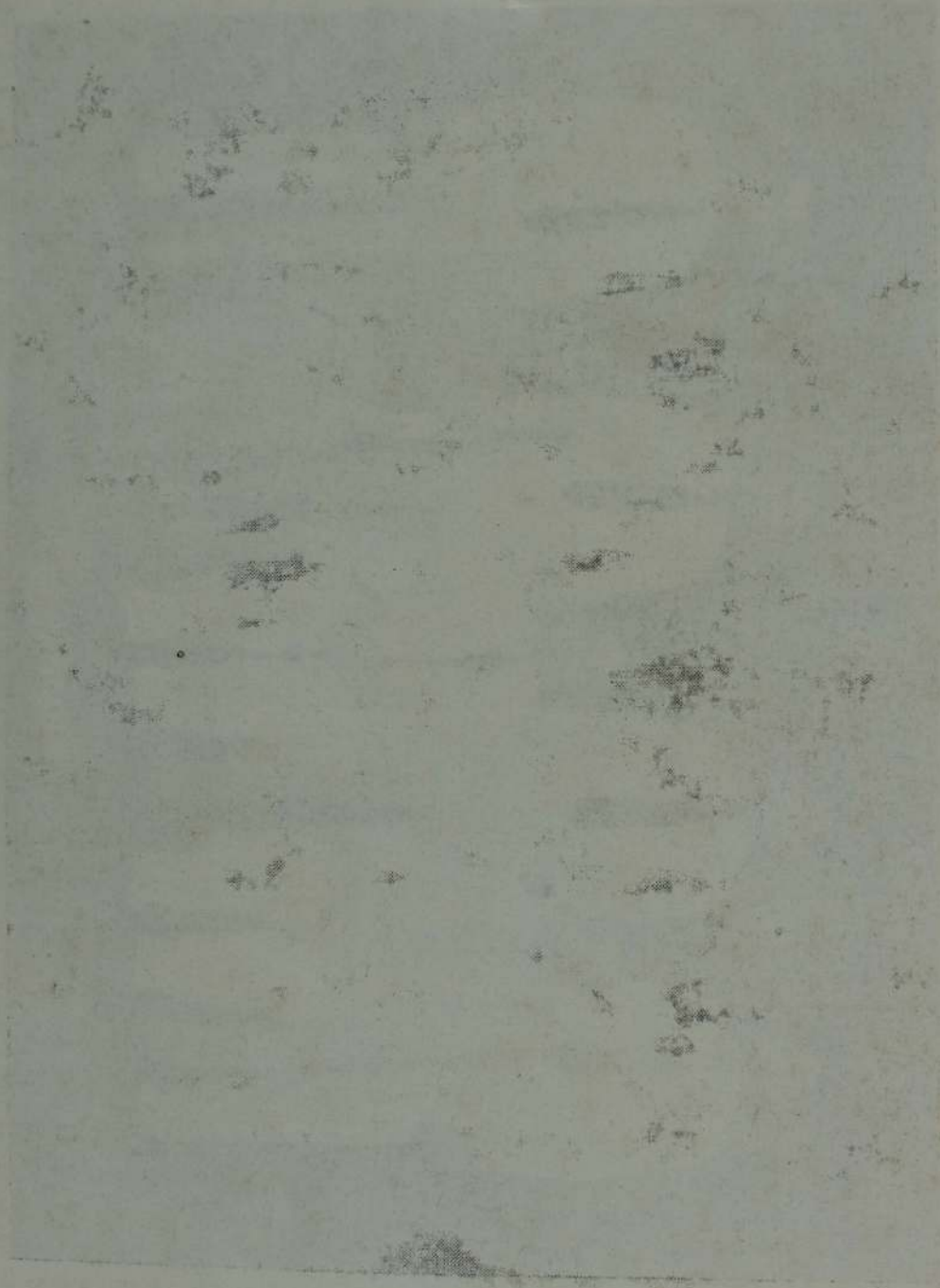
EDITORIAL ADVISORY BOARD

(Seated) Mr. S. K. Thiruchittampalam (Chairman) Mr. E. B. Anketel (Patron)
Miss W. Rajaratnam

(Standing) Mr. A. Puvanesan (Business Manager) Mr. P. Kanagarasa (Eng. Editor)

Mr. M. Radakrishnan (President Ex-officio) Mr. T. Kananathalingam (Secretary)

duties as our Principal and Patron we can say boldly that he is in no way second to his predecessor.

This month of September saw the passing away of two great leaders of this country. One was Mr. C. Vanniasingham whose sudden death caused a great shock to the entire country. To quote the words of Dr. N. M. Perera, "It is not a loss to the Tamil community alone but to the entire country". The passing away of Mr. C. Vanniasingham was soon followed by that of Mr. S. W. R. D. Bandaranayike whose tragic death shocked the entire world. The numerous messages of condolence that this country received from all parts of the world bear testimony to this. We record our deepest sympathy and regret at the loss of these two leaders.

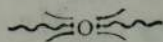
Our union could not have progressed to such an extent with-

out the co-operation of its members. Really, the members readily and willingly shared their burden in all activities of the union without leaving the committees in the lurch. We thank them. Above all, we thank Sir Kanthiah Vaithianathan our first Patron and Mr. E. B. Anketel, our present Patron and Messrs. Col. E. A. Rajasingham and E. S. Devasagayam who functioned as Registrars of Navalar Hall for the guidance and valuable advice they gave us from time to time. I would be failing in my duty if I did not thank Mr. K. Sittampalam, our present Registrar, for his help and guidance.

Finally, I extend my congratulations to our members both past and present who have been successful in the Examinations that they sat for.

T. Kananathalingam,

Hony. Secretary.

"The wind of God's grace is incessantly blowing. Lazy sailors on the sea of life do not take advantage of it. But the active and the strong always keep the sails [of their winds unfurled to catch the favourable wind and] thus reach their destination very soon."

— Sri Ramakrishna.

EXECUTIVE COMMITTEES.

October 1957 — March 1958.

<i>President :</i>	Mr. K. Rasathurai
<i>Vice-President :</i>	Mr. V. R. T. Rajan
<i>Hony. Secretary :</i>	Mr. S. K. Thiruchittampalam
<i>Hony. Asst. Secretary :</i>	Mr. A. Puvanesan
<i>Hony. Treasurer :</i>	Mr. P. Balasubramaniam
<i>Hony. Sports Secretary :</i>	Mr. P. Sarvanandan.
<i>English Editor :</i>	Mr. K. S. Mahesan
<i>Tamil Editor :</i>	Mr. B. H. Thanarajah

Class Representatives :

<i>B. Sc. (Econ) :</i>	Mr. K. Thiyagarajah
<i>B. Sc. (General)</i>	Mr. A. Kirupanayagam
<i>B. A. (General)</i>	Mr. I. Thambimuttu
<i>G. C. E. A/L (Econ) :</i>	Mr. S. Thuraiarajah
<i>G. C. E. A/L (Science) :</i>	Mr. A. K. Ratnarajah
<i>G. C. E. A/L (Arts) :</i>	Mr. K. Kanapathipillai
<i>Estate Management :</i>	Not elected.

March 1958 — October 1958.

<i>President :</i>	Mr. P. Subramania Iyer
<i>Vice-President :</i>	Mr. A. Arulthurai
<i>Hony. Secretary :</i>	Mr. C. S. Arunasalam
<i>Hony. Asst. Secretary :</i>	Mr. J. Thuraiaratnam
<i>Hony. Treasurer :</i>	Mr. N. Sivaramalingam
<i>Hony. Sports Secretary :</i>	Mr. P. Sarvanandan
<i>English Editor :</i>	Mr. S. Sivathanan
<i>Tamil Editor :</i>	Mr. R. S. M. Kanagaratnam

Class Representatives :

<i>B. Sc. (Econ) :</i>	Mr. K. Thiyagarajah
<i>B. Sc. (General) :</i>	Not Elected
<i>B. A. (General) :</i>	Mr. K. Rasathurai
<i>G. C. E. A/L (Econ) :</i>	Mr. V. Thillainathan
<i>G. C. E. A/L (Science) :</i>	Mr. A. K. Ratnarajah
<i>G. C. E. A/L (Arts) :</i>	Mrs. P. Thurai Iyah

October 1958 — March 1959.

<i>President:</i>	Mr. K. S. Mahesan
<i>Vice-President:</i>	Mr. S. K. Thiruchittampalam
<i>Hony. Secretary:</i>	Mr. A. Puvanesan
<i>Hony. Asst. Secretary:</i>	Miss. P. Ramachandra
<i>Hony. Treasurer:</i>	Mr. R. Yoganathan
<i>Hony. Sports Secretary:</i>	Mr. I. Navaratnam
<i>English Editor:</i>	Mrs. S. Gulasekharam
<i>Tamil Editor:</i>	Mr. S. Muttiah

Class Representatives :

<i>B. Sc. (Econ):</i>	Mr. N. Vimaladeva
<i>B. Sc. (General):</i>	Mr. M. Velauthapillai
<i>B. A. (General):</i>	Mr. S. Sivathasan
<i>G. C. E. A/L (Econ):</i>	Mr. T. Mahendran
<i>G. C. E. A/L (Science):</i>	Not Elected
<i>G. C. E. A/L (Arts):</i>	Miss. K. Suppramaniam

March 1959 —

<i>President:</i>	Mr. M. Radhakrishnan
<i>Vice-President:</i>	Mr. T. Duraisingham
<i>Hony. Secretary:</i>	Mr. T. Kananathalingam
<i>Hony. Asst. Secretary:</i>	Miss. S. Ethirveerasingham
<i>Hony. Treasurer:</i>	Mr. V. Vimalarajah
<i>Hony. Sports Secretary:</i>	Mr. K. Kanagaratnam
<i>English Editor:</i>	Mr. P. Kanagarasa
<i>Tamil Editor:</i>	Mr. K. Chelvanathan.

Class Representatives :

<i>B. Sc. (Econ):</i>	Miss. D. Kandiah
<i>B. Sc. (General):</i>	Mr. M. Velauthapillai
<i>B. A. (General):</i>	Miss. V. Bastiampillai
<i>G. C. E. A/L (Econ):</i>	Mr. S. Maheswaran
<i>G. C. E. A/L (Science):</i>	Mr. S. Selvaratnam
<i>G. C. E. A/L (Arts):</i>	Miss. M. Phillips.

When Shakespeare made one of his characters say to Shylock :

*"Thou almost makest me waver
[in my faith
To hold opinion with Pytha-
goras
That souls of animals infuse
[themselves
Into the trunks of men"]",*

he was alluding to a remote cultural contact between ancient Greece and India. The belief in the transmigration of souls was an early Indian conception which appears to have found its way to Greece, as early as the sixth century B. C., possibly through Buddhist sources. In Pali liter-

ature we come across evidence pointing to Indian traders travelling as far as Babylon. The Indus Valley, known to the Greeks as Indois, was annexed by Darius, and referred to in the list of Satrapis recorded in the inscriptions at Persepolis. The Greeks living in the Ionian Islands were called Ionians, and they came to be known in common Indian speech as Yavannas. In Latin Literature we notice the influence of Pythagoras.

Philological evidence of such early contact is found in words such as **Kasaiteros**, the Greek word for **tin**, appearing in Sanskrit as

A GREAT INDIAN CLASSIC

(Extracts from a lecture delivered at the Classical Association of Ceylon)

BY MR. S. J. GUNASEGARAM, M. A. (LOND.)

Kastira. The Peacock is TOGAI in Tamil, TAVUS in Persian, TOFAS in Hebrew and TAWS in Greek. Rise is ARUS in Greek, and is derived from ARISI in Tamil. The Tamil words INJI for ginger, PEPPALI for pepper, KARPU or KARUVA are found as INJIBER, PEPERI and KIN-NAMORON respectively in Greek. From early Indian literature we learn that Kaveri-pattinam, the capital of the Chola country on the Kauveri river, was a centre

of international trade frequented by Yavannas (Greek ships).

Magasthenes a Greek who resided as an ambassador of Selukkus in the Court of Chandra Gupta, at Pataliputra, in the 4th Century B. C., gives an interesting account of the Pandyan Kingdom in the south. Tamil Sangam literature contains references to beautiful Yavanna ships that visited South Indian ports. The ships had Greek sailors, some of whom

were engaged as Palace Guards. South India's contact with Greece is evident in a second century Papyrus Manuscript of a Greek drama. The heroine of the drama was ship-wrecked on the western coast of India. A conversation between the Indian King and his retinue, when transliterated from Greek has been found to be in the Kanarese language. In the second century B. C. we hear of Augustus receiving an Embassy from King Pandian. A large quantity of Roman coins was discovered in South India and at Mantota in the District of Mannar in Ceylon.

The entire period of the Julio-Claudian and Flavian Emperors (31 B. C. to A. D. 96) was a golden age for Graeco-Roman commerce with India. Strabo reports that in contrast with the former state of affairs, no fewer than 120 ships were now sailing in a single year from Myus Hormus to India.

In later times Procopius records an Embassy to Auxum from the Christian Emperor Justinian

"Justinian requested the Abyssinians that they should buy silk from the Indians and sell it to the Romans instead of allowing the Persians, the enemies of the Romans, to make vast profits. The Abyssinians submitted that it was impossible to do so because the

Persian Merchants who were present at the port of Galle, in Ceylon, where first the ships of the Indian put in, were always accustomed to buy their entire cargoes."

Even as modern European civilisation has been built on the foundations of Greek thought and Roman institutions and law, through the study of the language and literature of the two great peoples, Indian culture is a synthesis of what is commonly known as the fusion of Aryan and Dravidian cultural elements. The steady influence in this cultural super-structure has been the devotion to God and to religion which is a peculiar heritage the Aryan invaders acquired from the Proto-Indians, as revealed so early in the history of India — in the devotion to religion and mysticism — in the Pre-Aryan Mohengo-Daro and Harappan Civilisations.

Humayum Kabir in his book 'The Indian Heritage' (Revised Edition, 1956) has this significant passage :-

"The unity and continuity of Indian culture is also manifested in her various languages. The differences of her languages are often exaggerated today, and exaggerated for obvious political reasons. No exaggeration can, however, ignore the fundamental unity of temper and outlook.

It cannot be denied that they, are derived from different sources, tribal, Dravidian and Aryan. Like the synthesis of caste, a synthesis of language has preserved many of them and allowed each of them freedom of development within one common outlook. Sanskrit, as the name itself suggests, is a language constructed out of some earlier form, but it has deeply influenced all other languages of India in vocabulary and structure.

Even a language like Tamil, with a literature which was fairly developed before the advent of the Aryans on the Indian scene, has not escaped its influence".

Thus we see that a common outlook on Religion and a Philosophy of life has been evolved by the efforts of the Indian of the north and of the south, an outlook and a philosophy of life which permeated every great literary work produced in India, whether in the classical age or in modern times. Though the language of the North came to be referred to as 'Vada - Morly' or the Northern speech and that of the South as 'Ten - Morly' or the Southern speech, representing two comprehensive groups of languages with Sanskrit and Tamil at the head of the two respective groups, the ideals and the way of life they incorporate and teach are a harmonious blend and

synthesis of two ever converging cultural streams.

There has been a remarkable agreement between the Sanskritic North and the Tamil South with regard to the objects and ends of life to be pursued, and, the four classes under which human acquisitions and aspirations may be divided — Virtue, Wealth, Love and Heaven (liberation).

The name of the Great Indian Classic is 'KURAL', a Tamil poetical work composed in couplets of a special kind known as 'Kural Metre'. The 'Kural' itself means 'short' or 'brief'. The Rev. Peter Percival who was Professor of Oriental Languages in Madras in the last century, referring to this great work says, "it will be read with pleasure, as affording proof of the existence of the loftiest sentiments, the purest moral rules, and equal power of conception and expression. Nothing certainly in the whole compass of human language can equal the force and terseness of the sententious distichs in which the author conveys the lessons of wisdom he utters".

The author of the Kural is known as Thiruvalluvar. His real name was Valluvar, and the prefix, 'Thiru' has been added as a mark of the great respect and reverence with which he was held. He was born in Mylapore, a suburb in

the South-west of Madras; tradition has it that he was a weaver by occupation, and belonged to the Pariah caste, one of the lowest castes among the Tamils. There is a small shrine to Valluvar in Mylapore with a beautiful garden, and every year in April a festival is celebrated there in the poet's honour. Dr. G. U. Pope, one of the earliest Englishmen to render the Kural into English verse, referring to his humble caste, his intrinsic greatness as a poet and his universality of outlook, says in his introduction to his translation :-

“Sage Valluvar Priest of the
[lowly clan
No tongue repeats, no speech
[reveals thy name,
Yet, all things changing, dieth
[not thy fame,
For thou art bard of universal
[man.

Haply undreamed of ‘visions’
[glad thine eyes,
In realms beyond thy fabled
[‘Seven fold birth’
And clouds of darkness from
[thy spirit roll:
While lands far off have heard
[with strange surprise
Faint echoes of thy song.
[Through all the earth
Men hail thee brother, seer of
[spotless soul”

The Kural consists of 1330 couplets divided into 133 chapters

of 10 couplets each. These are brought under three main sections dealing with Virtue, Wealth and Love, respectively. Though the first chapter is a dedication to God, as is the practice with most Indian poets, and though the entire work itself is redolent of the spirit of reverence and a sense of the pervasive spirit of the Divine, the poet does not devote a separate chapter to the fourth class of 'human acquisition' that of 'Supreme Bliss' or Heaven. The poet appears to have been confident that he who followed the path of virtue, acquired true wealth, and experienced the highest form of human pleasure—that of an ordered love-lit home, performing his duties as a householder—naturally found his way to Heaven which is his real Home.

With regard to the date of the work, the majority view is that it was composed at some period between the three centuries A. D. and B. C. of the Christian era. 'The age cannot be later than the third century A. D., after which the Pallavas came into power.'

So early as 1730, the Kural, excluding Part III which deals with Love, was translated into Latin, French, German and English by Father C. Beschi, the well-known Italian Missionary. In 1803 appeared a German translation by

A. F. Cammerer. A better known translation by Karl Graul appeared in 1847. The Kural was rendered into English verse by Dr. G. U. Pope, D. D. Dr. Kamil Zwelebil of Czechoslovakia, who describes the Kural as "One of the great books of the world, one of these singular emanations of the human heart and spirit," — has translated it into Czech. The Kural has also been translated into six of the thirteen major languages of India, while recently the Sahitya Akademi of Delhi has decided to translate it into the other seven major languages of India.

The work is an ethical treatise in verse, and interprets the ethos of the race to which the poet belongs, and though it is essentially Indian in spirit, the ideals portrayed are universal in their application. The poet does not reveal the particular religion which he professed. Some have thought him a Buddhist, others a Jain. Christians believe that the Sermon on the Mount had reached him because there is a tradition that St. Thomas the Apostle was in South India in the first century A. D. The general belief, however, is that he was a broad minded Hindu un-connected with any particular sect, and profoundly influenced by Buddhist teaching.

The work itself had to be approved by the Sangam or the

College of poets established for the promotion of literature, more or less corresponding in character with the Royal Academy of Sciences founded by Louis XIV at Paris. Simon Casie Chitty (a distinguished Ceylonese Scholar who incidentally is an ancestor of one of our Joint Secretaries) in his Tamil Plutarch, gives a graphic account of the manner in which this great work was placed before and accepted by the Senatus Academicus, nearly 20 centuries ago.

The Kural contains four introductory chapters which are named respectively, 'In Praise of God', 'The Rain clouds Excellence', 'The Greatness of Ascetics' and 'The Might of Virtue'.

It is clear that he was not a sectarian, and that all religions which accept God as supreme will read this chapter with satisfaction and joy. Some of the epithets he uses to describe God are 'The first and the Eternal One', 'The all-wise', 'The Victor O'er the Senses', 'The Peerless One', 'The Ocean of Grace and Good'. In the second chapter 'On Rain', he points out that though God is the giver and cause of life, rain is the means of social welfare.

*"Worship and festival will
[fail the gods
If heaven's rain dry up for
[men"]*

In the third chapter he praises the life of the ascetic, and asserts that the man who subdues his senses and renounces all for God is greater even than a King.

In the next chapter entitled the 'Night of Virtue', 'every one of the couplets' says Rev. A. H. Popley 'flashes for us in inimitable language the glory of true virtue'.

*"Be pure in mind, for that true
[virtue is
All else is merely sound
and sham"]*

The next section contains twenty chapters on the life of the house holder in a married state — "Who ever says 'I will work for my family' before him there goes at once the goddess of good fortune, her robe well guarded up (i. e.) as a fellow worker.

*"If in home life love and virtue
[dwell
Home life is full of grace and
truth"]*

Though he gives the ascetic a high place, in so far as he renounces all pleasures for the service of God and man, he ranks the life of the householder as one of supreme worth. Says the poet,

*"The householder is the prop of
[the three orders*

*Of life in the conduct of their
[moral life"]*

*"He who lives the true life of
[the householder
On Earth, becomes one among
[the Gods in heaven"]*

The poet devotes a long section to the study of the State, the King and his Ministers. There is a good deal in this section which is of inestimable worth to leaders of the Modern State and to the citizens. It is likely that on this topic he was influenced by Manu, "Manava Dharma Sastra" and by Kantiliya's 'Artha Sastra'. Kantiliya, also known as Chanakya, is often referred to as the Indian Machiavelli. Some scholars believe (as his latter name Chanakya implies) that he was a South Indian himself, and was born at Kanchipuram which later became a centre of Indian culture under the Pallavas of the second and third century A. D. Valluvar, however does not believe or even distantly uphold the Machiavallian politics taught by Kantiliya — that 'the end justifies the means'.

Of Ministers he says,

*"Verily Ministers are the eyes
[of the Monarch;
Let the Monarch have tried
[ones"]*

"No adversary can ruin the King who relies on efficient Counsellors."

The section on the State is followed by thirteen chapters dealing with nobility of character and life and the qualities connected with them. An entire chapter is devoted to agriculture where the poet declares —

"Husbandmen are the axle-pin of the wagon of the world; they give support to all who, not caring for husbandry are engaged in other work."

The third and the last part of the Kural deals with love. It describes physical love that grows between youth and maiden, and love between husband and wife. Many of them are so beautiful and full of delicate touches that to give a fair rendering in English is well-nigh impossible. The whole of the third book, it has been said, is reminiscent of the Song of Songs in the Bible.

*"When eye to eye doth speak
[with answering look,
What need is there for any
[spoken words?"]*

*"Wine intoxicates the person
[when only drunk,
But love intoxicates the soul
[even by a mere look.]"*

Albert Schweitzer, the Nobel Prize Winner, in his book, 'Indian

Thought and its Development' devotes almost an entire chapter to the praise of the Kural. He tells us, "with sure strokes the Kural draws the ideal of simple ethical humanity. On the most varied questions concerning the conduct of man to himself and to the world its utterances are characterised by nobility and good sense. There hardly exists in the literature of the world a collection of Maxims in which we find so much of lofty wisdom".

He points out that unlike in Brahmanism, Buddhism and Bhagavad Gita, Ethics in the Kural are not dominated by the idea of Reward. Good according to Valmukar must be done for its own sake.

*"Even though one should say,
There is no higher world, it is
Still good to give."*

*"True liberality asks nothing in
[return.
What does the World give in
[return
To the cloud that gives it rain?"]"*

While, says Schweitzer, the Bhagavat Gita in a forced and chilly manner gives a **motive** for remaining in active life the Kural **justifies** it. Work and profit place a man in a position to do good.

"All staying at home and waiting on the household have for their end hospitality and alms - giving".

In the Gita duty is shown as that which caste calling involves. The Kural describes duty as consisting in general "all that is good". To quote Valluvar again :-

"Even if fate did not permit success the striving in itself rewards the exertions of one's body".

"If one accepts the burden as a joy, there emerges a splendour for which even one's enemies are eager".

Schweitzer goes on to show that like the Buddha and the Gita the Kural desires inner freedom from the world and a mind free from hatred. Like them the Kural stands for the commandment not to kill and not to damage but in opposition to the Buddha, the Kural decides that one may not eat meat even when one is quite innocent of the slaughter of the animal.

In addition to the Ethics of inwardness there appears in the Kural the living Ethic of love.

"The loveless man takes everything to himself; the man full of love gives even his bones to others".

"Among all treasures that may be gained none can compare with attaining to freedom from envying any man".

M. Ariel in a letter to Burnouf, published in the Journal Asiatic, (November-December, 1948), speaks of Tiruvalluvar's great work as follows :-

"The masterpiece of Tamil Literature one of the highest and purest expressions of human thought. That which above all is wonderful in the Kural is the fact that its author addresses himself without regard to castes, peoples or beliefs, to the whole community of mankind; the fact that he formulates sovereign morality and absolute reason; that he proclaims in their very essence, in their eternal abstractedness, virtue and truth; that he presents, as it were, in one group the highest laws of domestic and social life; that he is equally perfect in thought, in language and in poetry, in the austere metaphysical contemplation of the great mysteries of the Divine Nature, as in the easy and graceful analysis of the tenderest emotions of the heart".

Prof. M. Winternitz says "Buddhists, Jains, Vaishnavas and Saivas, have claimed the Pariah sage and poet of the Tamil land as their own. But he belongs to none of them or rather to all of them. For he stands above all

racés, castes and sects and what he teaches, is a general human morality and wisdom. No wonder that Kural has not only been much read, studied and highly praised in the land of its origin for centuries, but also found many admirers in the West, ever since it has become known..... Sage Thiruvalluvar has long been known for beyond the borders of his mother country".

Dr. G. U. Pope in his poem (already quoted in part above) hails Valluvar as 'Bard of Universal Man!' The Kural is a priceless possession of not merely the Tamil people among whom he happened to be born but one of those imperishable beacons of truth, wisdom and love that beacons mankind to the ideal of a purer and nobler life.

"Fanaticism and education are contradictions by themselves. Replacement of English by one of our local languages will tend to promote fissiparous tendencies at present. Apart from education, students should have a larger access to text books and this could be done only through one of the European languages, as we want world knowledge."

Mr. Govindarajulu, Vice Chancellor of the Tirupbati Venkateshwara University, said this at a social held at Navalur Hall under the auspices of the Students' Union.

"THE CHALLENGE TO ASIAN DEMOCRACY"

I. Navaratnam, G. C. E. Adv. Level (Econ.)

The problems that confront resurgent Asia today seem to defy the genius of statesmanship. No doubt they are of a complex nature and are so inter-related that they cannot be solved either piecemeal or separately. These problems be they economic, social or racial are the outcome of long years of subjugation under foreign rule. Though there is considerable variation with regard to the nature of these problems in the different infant democracies of Asia, yet one could easily discern many common features in them. It is in this context that the challenge to Asian Democracy has been conceived of. The immediate danger in this challenge is in its threat to subvert the grounds already covered with the soil of democracy in some of the Asian countries.

Labour unrest, as evidenced by a series of abortive strikes politically manoeuvred of course, the haphazard way by which some Asian politicians have sought to solve the problem of unemployment made more and more acute by the rapidly growing population, the racial and communal differences culminating in riots as those in Ceylon, for example, the race riots

which held our small and beautiful Island of Ceylon in firm grip some months ago—when she was shattered to the ground not only politically but also economically and socially, the complete breakdown of popularly constituted governments and the emergence of military dictatorship in their wake are but a manifestation of the growing challenge to Asian Democracy.

Almost all these Asian countries have inherited from foreign rule the legacy of economic backwardness, the economic under-development in imperialistic jargon. On the other hand, aid from another foreign country or from any other source to tide over this exigency is not available without strings, and even when it is doled out, it is not properly utilised by the recipient countries. Lack of central planning, bribery, corruption and excessive political interference with the Executive are the factors responsible for the situation getting out of hand. These symptoms in the body politic merely pave the way for the rise and growth of totalitarian forms of government.

Worse than economic dependence on erstwhile ruling countries

is the dependence on other countries for defence and military aids. At a time when conventional weapons have been rendered obsolete with the invention of inter-continental ballistic missiles, it is but the height of mid-summer madness to barter away the hard won independence for delusive purposes of defence. By such agreements and alliances, some of the Asian countries like Pakistan and Malaya have alligned themselves with the Western Bloc only to expose themselves to the enemys' attack in the event of a war — the possibility of which is not remote. Asia has yet to witness the horrors of such a suicidal policy of joining military alliances like the S. E. A. T. O.

or the Baghdad Pact. However, some consolation there is in the fact that India and Ceylon have wisely chosen to pursue a foreign policy consistent with their traditions — they could go on further by organising themselves with the rest of Asia into another Bloc in order to promote world peace.

We cannot rule out the possibility of salvation to these Asian countries, most of which including Ceylon, tend to get stuck up on their onward march to democracy. Only a wise, impartial and dispassionate handling of the situation by statesmen endowed with foresight, broad understanding, public spirit and courage can answer the challenge to Asian Democracy.

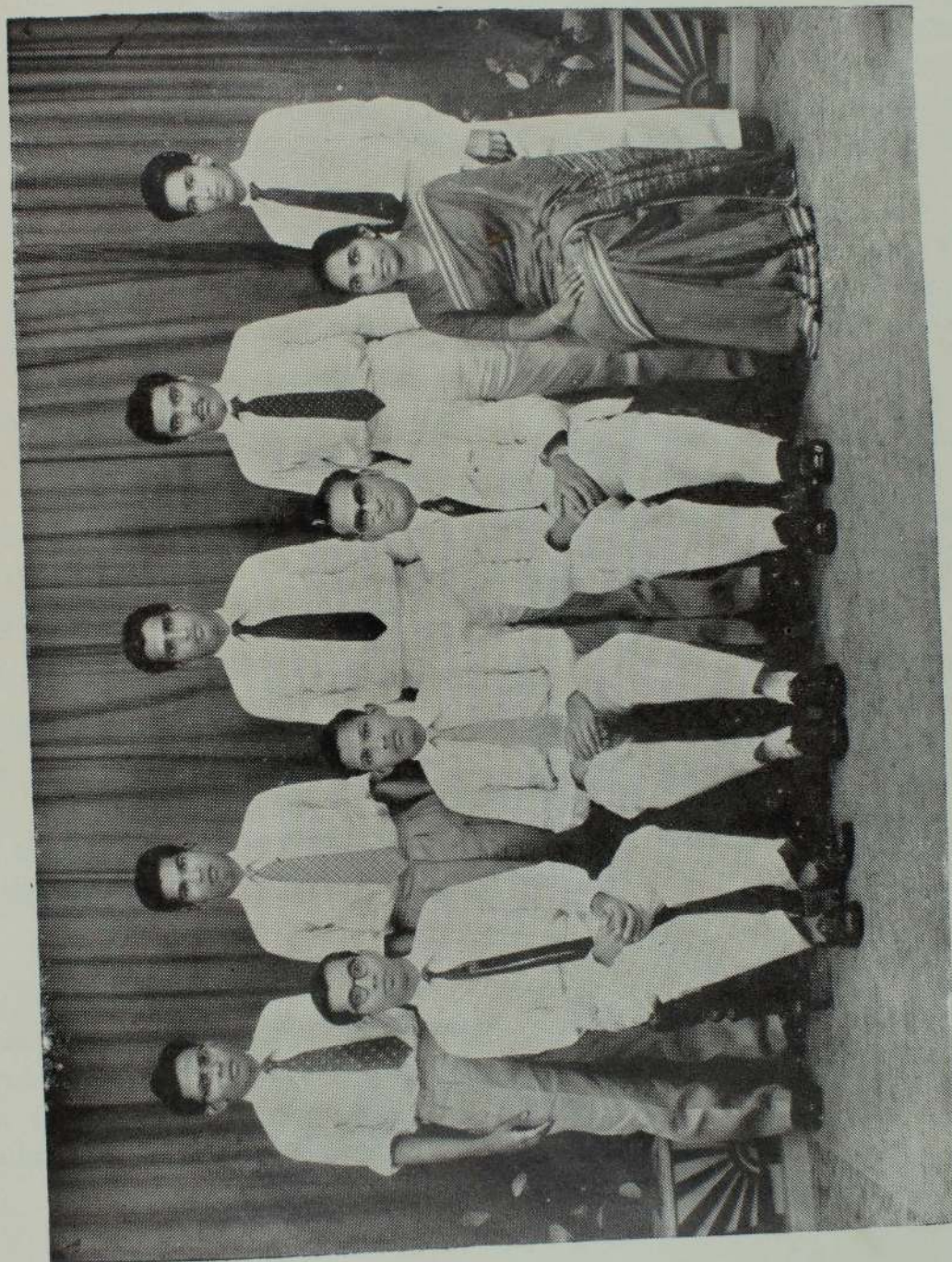
"Be not afraid of anything. You will do marvellous work. The moment you fear, you are nobody. It is fear that is the great cause of misery in the world. It is fear that is the greatest of all superstitions. It is fear that is the cause of our woes, and it is fearlessness that brings heaven even in a moment."

— Swami Vivekananda.

THE EXECUTIVE COMMITTEE

894.81116
NAV
AK

(Seated) Mr. T. Kananathalingam (Secretary) Mr. M. Radhakrishnan (President)
Mr. E. B. Anketel (Patron) Miss S. Ethirveerasingham (Asst. Secretary)
(Standing) Mr. K. Kanagaratnam (Sports Secretary) Mr. T. Thuraisingham (Vice-President)
Mr. P. Kanagarasa (Eng. Editor) Mr. S. Selvaratnam (Class Representative G. C. E.)
Mr. K. Chelvanathan (Tamil Editor)

186201

ARCHIVES

OUR WORLD

We have a world of rationalist prophets, of selfish individualists, of a monstrous economic system compounded out of industrialism and capitalism, of vast technical achievements and external conquests, of continued craving for creature comforts and love of luxury, of unbridled and endless covetousness in public life, of dictatorships of blood and brutality, anxious to make the world a shambles dripping with human blood, of atheism and disdain for the soul, a world in which nothing is certain and men have lost assurance.

In the great cities in the East as well as in the West we meet with young men, cold and cynical, with a swagger and a soldierly bearing, energetic and determined to get on, waiting for a chance to get into a place in the front rank, men who esteem themselves masters of life and makers of the future, who think, as Byron said, they lead the world because they go to bed late. Their self-assertive, off-hand manner, their vulgarity and violence, their confident insolence and cocksureness, their debasing of the law and derisive disregard of justice show the utter demoralisation through which the world is passing.

They are not merely the thin crust of the social pyramid. They lead and control the masses who in the new democracies are gifted with a capacity for reading which is out of all proportion to their capacity for thinking. Life has become a carnival or a large circus in progress, without structure, without law, without rhythm.

The world is passing through a period of uncertainty, of wordless longing. It wants to get out of its present mood of spiritual chaos, moral aimlessness and intellectual vagrancy. Burdened and tied to death by his loneliness, man is ready to lean on any kind of authority, if it only saves him from hopeless isolation and the wild search for peace.

SRI. S. RADHAKRISHNAN.

Minorities have become a problem in most of the countries. Many Governments are moving in the right path to solve the problem. While we are engaged in 'Pro' and 'Anti-Sri' campaigns, let us for a moment look at China for the problem of minorities. I had an opportunity to study how Red China is solving the problem, as I happened to be a member of the group of teachers who recently visited that country. Whatever the results of the Red regime may be, they are, I think, moving in the right direction in solving the minorities' problem.

The population of New China according to the census taken in

a vast region like Inner Mongolia, Tibet or Sinkiang Uighur Autonomous Regions, they have the right to self-administration, to run local finance affairs, education, construction works etc. In the National People's Congress, the central body of governing in China, there are 1226 deputies. Out of these, 177 are from the minority groups. Though minorities form only 6% of the population, 14% of the seats is reserved for national minorities.

The former dominant classes in China used to foster what is called "Greater Han Chauvinism" i. e. a contempt for all nationalities other than the Han majority.

NATIONAL MINORITIES IN CHINA

M. SIVANANTHAM B. A. (HONS.)

1954, is estimated to be little over 600,000,000. Minorities account for 35,000,000. They make up only 6% of the population but occupy more than half of her immense territory. In the long past these minorities were subjected to persecution and humiliation. Now the supreme law of the land declares every nationality to be equal of the others.

Wherever the minorities live in compact groups, whether the area be small, like a country or

This was a policy of "Divide and Rule", deliberately acted upon to sow seeds of disunity among the different sections. Attempts are now made to wipe out all such attitudes.

Language rights have been granted to the minorities. The local administration in the autonomous regions is carried on in the regional language. The correspondence with the central government too is carried on in the regional language. The necessary

translations are done in Peking. Replies or circulars from Peking are in the Han language, but accompanied by translations. In 1941, in the province of Kweichow a decree was passed preventing the Miaos (a minority group) from speaking their language in public. All such discriminatory and disgraceful decrees are repealed now.

News papers and magazines are published in the minority languages. Minority languages publishing house was established in Peking in 1953. This undertakes to publish translations and new books in the languages of the minorities. Special programmes to meet their educational and cultural needs are broadcast at the regional stations.

Cultural programmes of the minorities are welcomed all over and proper appreciation is shown by the majorities. In May Day too the minorities are not left out. The minorities parade along with other groups, in costumes peculiar to them. Musicians and dancers have a busy time during the celebrations.

Slogans wishing the minorities long life with self respect are found in public places. Hence the minorities march hand in hand with the majorities in the national reconstruction without wasting the time and energy in emotional ten-

sions, communal or otherwise. In one of the railway stations we saw a big portrait of minorities with the slogan "Long live the minorities".

The rights of the national minorities in China do not exist only in papers, pacts or promises. The Government actively encourages progress not by promises but by definite plans and consults the working folk of each nationality. Communists in China, quite familiar with the history* of Russian Revolution and its aftermath do not want to rush through reforms. Changes they desire, but changes by steps.

No attempt is made to force any minority people to adopt methods of production or patterns of social relationships for which there is as yet no demand within its ranks. The policy of the Government in this respect is to give whatever help the nationalities may require in moving forward at their own pace and under their own chosen leaders. The Central Institute for nationalities was established in Peking in 1953, to train people belonging to national minorities to work among their own folk in the political, economic, cultural and educational fields. When we—the group of teachers from Ceylon—visited the Institute, Mr. Lian-Shu Wen took us around and explained the different sections

of it. He, along with the other chief officials, answered patiently our searching questions and provided us with useful information and necessary statistics of the national minorities.

The aims of the institute are threefold; (1) To raise the cultural, educational, political and economic levels of national minorities by proper research study of the languages and literatures of the minorities, and, (3) to promote perfect translation works and to train efficient translators.

The institute is divided into several departments to fulfil these aims. A section of the departments which carry out the research is of the University level. The other section is of the middle school level. Departments of Political Science, Languages and Literatures and History are the chief departments in the university level.

In the Department of Political Science, theory of Marxism forms the main curriculum. Most of the students in this department are magistrates from the autonomous regions who after training go back to their positions to carry out their duties more efficiently. Different tasks are undertaken in the Department of Languages and Literatures.

Some of the minority languages have little or no developed

form of characters. To raise the political, economic and cultural levels, language is essential and hence the institute had realised the importance of developing the minority languages and their written forms. Detailed study of the characteristics of these vernaculars are undertaken to find out the features which can serve as the basis for devising written languages for each nationality. At present only 19 different minority languages and 37 different dialects are taught here.

In the department of history bias is towards the history of the development of society than to mere history of men. Research is done in the history of minorities and young historians are educated to form the correct attitude towards minorities.

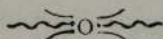
Preparatory courses of middle-school level are given to students belonging to minority groups and these courses enable them to enter courses of medicine, engineering, aviation etc. Normally students who wish to go for higher education are admitted.

In the institute, at present, there are 2,200 students from 45 different nationalities and 600 among them are girls. There is a teaching staff of 300 and interpreters accompany them when necessary. Education, boarding

and lodging and medical facilities are free.

The daily life of the students and staff of this institute is a miniature of the family life of the whole nation embodying as it does China's policy towards minorities — respect and equality and full observance of the customs.

Facilities for the full observance of this policy are provided here. We visited the special rooms erected for Moslems and Buddhists to worship in. We found in the kitchen different kinds of foods to suit the dietary laws and tastes of different nationalities. Library and museum contain valuables which depict their life.

It's Here! The New LAMBRETTA
MODEL 150 / i SCOOTER —
AND NOW WITH A 4 SPEED
(GEAR BOX AND CLUTCHLESS GEAR CHANGE)

FEATURES

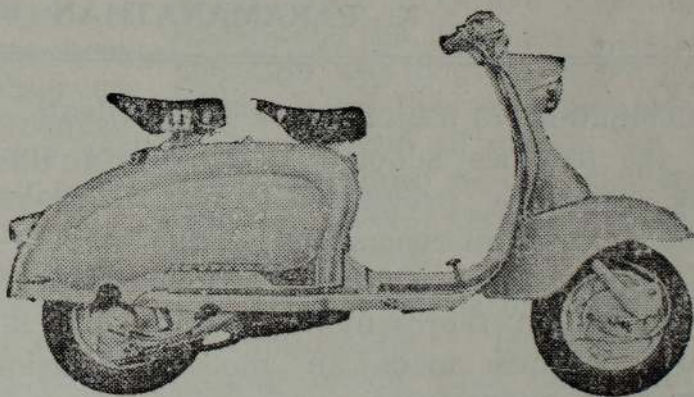
ENGINE: 6.5 B.H.P. at 5300 R.P.M.
High torque ensures exceptional acceleration and hill climbing.

GEAR BOX: 4-speed—clutchless gear change—carefully selected ratios for maximum speed and power under all load conditions.

STABILITY ON BENDS: The centrally placed engine guarantees perfect road holding and safety on bends.

COMFORT: 3.50 x 10" wheels ensure maximum comfort to both rider and pillion passenger.

Side foot boards ensure natural and comfortable position for pillion rider eliminating fatigue even during the longest of trips.

Rs. 2,300/- (Easy payments arranged)

(Available in Various Shades)

COLONIAL MOTORS LTD.

UNION PLACE — COLOMBO 2.

Phone: 3342.

Grams: "MENCO"

"War begins in the minds of men and there is no reason why peace should not," so it was said after the second world war. Fourteen years have passed by, since the close of the last holocaust, yet mankind finds itself in the same old dilemma. Through the ages mankind has exhibited a blind faith in the efficacy of force although it is a lesson of history that war destroys but does not build. It is true that statesmen have been trying but with transient success to preserve peace in the world. The domination of the world by one power, a balance of power between nations and

humanity has laboriously built up faces its gravest crisis.

Professor Arnold Toynbee says that about twenty civilisations tried to climb up the face of the cliff of history but a majority of them perished and a few faltered in the attempt except modern civilisation. Yet he acknowledges that modern civilisation is also on trial, that it has entered its time of troubles. "War and class," says Toynbee, "have been with us ever since the first civilisations emerged. When we diagnose each case, in extremis and post mortem, we invariably find the cause of

GANDHIAN PHILOSOPHY AND WORLD PEACE

K. PARAMANATHAN B. A. (HONS.)

combinations of nations were some of the methods adopted to solve the nefarious problem of war. The Hague Conferences, the League of Nations, the United Nations Organisation represent the manifold attempts made in modern times at maintaining peace and tranquility. These and other methods which were designed to be antidotes to the disease have not proved effective. The symptom is still there continuing like the embers of a smouldering fire. In short mankind is at cross-roads today and the civilisation which

death has been either war or class or some combination of the two". Today mankind faces two grim facts — co-existence or co-destruction. If another world war breaks out, it would mean the total annihilation of mankind. The stockpile of Atom Bomb, Hydrogen Bomb, Cobalt Bomb, racialism, gross economic inequality, military pact; the bid for world dominance, absence of the feeling of brotherhood and such other factors have been constantly militating against tranquility and peace. Even the United Nations Organisation has not been

able to achieve the psychical revolution for which it was chiefly established, namely the transformation of the war mentality of man into a peace mentality. No sooner had the 'hot war' ended than the cold war, fraught with dangerous potentialities began. It is in such a situation as this, it appears pertinent for us to analyse whether Gandhian ideals could afford any hope for the future and provide the much needed panacea for the ills of today.

To the question — "How are we ever going to have a better world"?, Professor Einstein is said to have remarked, "You have to have a better people." This fact has been repeatedly emphasised by many a world teacher. Yet mankind has never attempted to follow even an iota of what they preached. The only thing which mankind learnt from them seems to be that it learnt nothing from them. Dr. Albert Schweitzer observed, "We have constantly to remember the inexorable law, that we can only bring so much of the kingdom of God into the world as we possess within us." This has been the main theme of the precepts of the Great ones. In the world today, tormented as it is with the problem of war, nothing is more urgent than the understanding of the precepts of great men like Gandhiji.

Gandhiji under whose dynamic leadership India became free, has been aptly described as the beacon of national resurgence. "The most remarkable man of the century," "the spokesman for the conscience

of all mankind," "the only statesman to stand for a higher human relationship in the political sphere" — such have been the glorious tributes paid by International figures to Gandhi. "A moment comes which comes but rarely in history, when we step out from the old to the new, when an age ends, and the soul of a nation long suppressed, finds utterance we end today a period of illfortune and India discovers herself again." Thus declared Nehru announcing the birth of New India. This was manifestly the work of great patriots like Gandhiji. Gandhiji was not motivated by any kind of narrow nationalism. Chauvinism was not his creed. According to him, "my idea of nationalism is that my country may become free, that if need be the whole country may die, so that the human race may live" Gandhiji understood the diabolical evils that mankind was confronted with and in his inimitable way pleaded for a brotherhood of man. But his ideals like those of the other great teachers, have been regarded as merely utopian.

What is the nature of Gandhiji's philosophy? "Happy is the nation which has no political philosophy, for such a philosophy is generally the offspring of a recent, or the symptom of an approaching, revolution", wrote Leslie Stephen. But what Gandhi strove to produce was a revolution in human nature. The main tenet in the philosophy of Gandhi was his faith in God. He was firmly convinced that the ultimate end of

human life was the realisation of God. Today, spiritual values have become defunct. Gandhi revolted against the conception that "every religious idea, every idea of God is the most dangerous baseness, the most vile infection". For him God was truth. To quote Gandhi, "My uniform experience has convinced me that there is no other God but truth..... this truth is not only truthfulness in word but truthfulness in thought also and not only the relative truth of our conception, but the absolute truth, eternal principle that is God". Gandhi was not a fanatic; neither did he find pleasure in indulging in the subtleties of metaphysics. Instead his was a living religion. According to him, "To see the universal and all prevading spirit of truth face to face, one must be able to love the meanest of creation as oneself". In this we find Gandhiji one with the other great teachers who endeavoured to show men the way out of chaos. A careful analogy will show that Gandhi only gave a new emphasis to the Biblical injunctions—"Love thy neighbour as thyself" "Do unto others as you would have them done unto you". He conceived these as fit things not for leaders to sermonise on platforms but as cardinal principles for political actions. It has been argued that Gandhi was trying to spiritualise politics. But, for him, religion was only a way of life, a code of conduct. Who can deny that if nations adopted such an ideal and extirpated sinister motives, there will be relief from anarchy and disorder. Modern

thinkers like Toynbee and Sorokin also opine that there will be no salvation for humanity unless spiritual values are resurrected.

Another feature of Gandhian philosophy was his advocacy of love-pure and simple. Gandhi was actuated by an inordinate love of mankind. Love and brotherhood were for him very essential things in life. He acquiesced in the Buddhist principle that "Hatred does not cease by meeting hatred, but by meeting love and kindness". True it is that Gandhiji engineered a powerful revolt against British imperialism and that under his magnetic leadership India rose up from her deep slumber. In spite of the revolutionary cry that he raised against imperialism, India today enjoys equal partnership with her one-time ruler, it is in no small measure due to the precepts of Gandhiji. While he hated the British system, he had nothing but love for the English people. If only the leaders of the world could shed their hatred, the world can really be transformed into a heaven, "where the war-drums will throb no longer".

Again Gandhi placed the greatest emphasis on non-violence or satyagraha, which literally means insistence on truth. It was with Gandhi a profound moral force. In the negative sense, satyagraha implied the absence of force. Positively it means a host of things like freedom from passion and purity of heart etc. According to Gandhiji, "Even if the opponent plays him false twenty times, the

non-violent soldier must be ready to trust him for the twenty-first time for an implicit trust in human nature is the very essence of his creed." By satyagraha, a powerful appeal is made to the conscience of the authorities. Through satyagraha, Gandhiji believed that it was possible for an individual to defy the might of an unjust empire.

Further, Gandhi advocated non-possession. In his opinion material advancement was not conducive to spiritual progress. He highly detested the craze for material advancement and advocated village self sufficiency. He wrote, "I know that without an intelligent return to simplicity, there is no escape from our descent to a state lower than brutality". The best form of Government according to Gandhi was one in which individuals of a small area managed their own affairs. In this of course, Nehru differed from his 'guru'. It is difficult to conceive of a situation in which Gandhiji's ideal of village self-sufficiency could be effectively practised.

Gandhi always insisted on compromise as a method of solving knotty problems. Compromise and persuasion formed the bedrock of his political actions. His underlying belief was that even a Nero was not devoid of a heart. One special feature in his political action was that he did not try to take mean advantage of the difficulty of his enemies. On great many occasions he called off the agitation during the freedom struggle so as not to embarrass the Britishers, when the latter were confronted with other serious problems.

Thus spiritualism, non-violence, love, non-possession, compromise and persuasion formed the cardinal principles of Gandhian philosophy. Whether such a philosophy as his can be made a living force is the question. In other words, is it possible to transfer these high ideals into practice? Obviously this is not possible when moral degradation, cruelty and murder, profligacy, selfishness—naked and unadorned, are rampant. Hence a change of heart is essential. Any lasting peace could be achieved only if this is realised. It is here that Gandhi's ideals assume a new light. Gandhi desired a federation of friendly interdependent states. "There is no escape from the impending doom", observed Gandhi, "save through a bold and unconditional acceptance of the non-violent method with all its glorious implications.....It is blasphemy to say that non-violence can be practised by individuals and never by nations which are composed of individuals".

If the broad principles of Gandhian philosophy can be adopted as the form of international relations, the world can be made a better place to live in. If only the nations could rise up from their stupour, if only the positive spirit of man could cope with the challenge of living together at peace, the various conditions that have facilitated the perpetuation of the present ignominious 'Cold' war could be removed. Philip Noel Baker declared in the United Nations Organisation that "Gandhi's greatest achievements are still to come." Whether this prediction will come true, it is for posterity to affirm.

It is important to emphasise at the outset that the problem of the rate of development is somewhat difficult in situations when populations are relatively static or increasing very gradually and those where population growth is particularly rapid. In the first case any rate of expansion in investment or production will serve to improve incomes per head and standards of living. Although countries in this position would also desire to develop fast the worst that can happen if their efforts fail is that they will generally remain where they are. In the second

remains static or inadequate, there will be a continuing downward movement in income levels and living standards.

It would appear that thinking in Ceylon is still not sufficiently oriented towards the magnitude of the development problem here. Ceylon's population is growing by nearly 3 percent per year. This is a rate very much in excess of that experienced by Western countries during their phase of population growth and also of that experienced today by many other countries in the Asian region. Ceylon's rate of

THE PACE OF DEVELOPMENT IN CEYLON

Summary of remarks to the students of Navalar Hall—21st August, 1959.

BY

GAMANI COREA

case, where population is rising rapidly the situation is significantly different. If the rate of development is not fast enough to keep pace with population growth, economic and social welfare will actually deteriorate. For these countries, therefore, it is not sufficient merely that some development is taking place. It is also vitally important that the degree of development is large enough. Population growth introduces a dynamic element into the situation and if, in the face of this, economic activity

population is, for instance, nearly twice that of India's. Given this background it is quite inappropriate to approach problems of development with habits of mind suited to a different situation. It is not enough, in other words, to look upon economic development as a process which could be expected to take place at a gradual and leisurely pace and which could be brought about by a cumulation of beneficial but miscellaneous improvements. On the contrary there must be a general awareness of the true

dimensions involved and an orientation of thought in terms of these magnitudes. It is not enough to undertake projects and investments, schemes and programmes, which are good and sound in themselves. If these do not measure up in total to the size of the problems facing the country then the nation would fail in its development effort and the success of the limited schemes would itself be undermined by the tensions and upheavals which this failure would generate. It is one of the major functions of a planning body to bring about a general awareness of the rate of development made necessary by the country's requirements. If various sections of the community including businessmen and investors, agriculturalists and industrialists do not think in terms of the desirable order of magnitude, the chances are that the investments and projects that are planned for and carried out will fall short by far of what is really required.

If the pace of development and expansion experienced by Ceylon in the recent past is merely continued over the years to come the country would be faced with a very grave situation indeed. It is not that development has been totally absent over recent years. On the contrary, the available statistical measures, though imperfect in themselves, indicate that

over the last decade or so Ceylon's national income has broadly kept pace with population growth. In other words, although the country's population increased by some 2.5 millions during this period it was broadly possible to sustain income per person and perhaps even bring about a very moderate improvement. But the real point is that there are certain unsatisfactory elements in even this performance. For example, the whole of the increase in national income cannot be attributed to an increase in output or on the productive capacity of the economy. Changes in external prices, favourable movements in the terms of trade in other words, also made their contribution. These are not factors which can be relied upon to expand incomes in the future. More important, however, is another aspect of the picture. Even though in terms of income the situation may appear fairly adequate, from the point of view of employment the performance of the economy has been clearly unsatisfactory. Over the last decade the workforce of the country has increased by approximately 800,000 persons. Although the data on employment do not permit of any firm estimate, it would be quite apparent that avenues of productive employment have not been found to anything like this extent. The signs in fact are clear. In the

urban areas the registrants in the Employment Exchanges are increasing; in the plantations there is a growing problem of unemployed resident labour and in the rural areas the pressure of population on land, the density of persons per acre, is rising incessantly. All these are pointers to the inadequacy of development in the past as far as employment is concerned.

What of the future? The first point to note is that the expected increase in population of over the next 10 years is even larger than over the past 10 years. Whilst population rose by 2.5 million over the last decade the increase by 1968 is expected to be around 3.6 million. Similarly the increase in the workforce will be substantially bigger. The workforce is expected to increase by 1.3 million over the next ten years compared to the increase of 800,000 in the past decade. In particular, the effects of the sharp decline in the death rate which took place after 1947 will be reflected in the workforce in the years to come. These projections of future population and future workforce indicate the dimensions of the problems that will face Ceylon in the period ahead.

It should be made clear that in the long run it is important that Ceylon gains some relief in respect of the rate of expansion in popula-

tion. If the present rate of growth is sustained indefinitely or for an excessively long period, Ceylon would hardly be able to reap the benefits of even an extremely strenuous effort at development. To raise standards of living it is necessary to accumulate capital but when population is growing fast capital accumulation becomes difficult and the pressures towards greater consumption become stronger. Even the countries of the West could have found it more difficult to improve their living standards if they had not experienced a fall in the birth rate. It is an important condition for the prosperity of this country, therefore, that the future birth rate should fall. There are, of course, certain spontaneous forces associated with the process of development itself which will favour a decline in the birth rate. Urbanisation, the spread of education, and similar factors do exert a beneficial effect. But the crucial point is that if left to themselves these forces would operate too slowly and should, therefore, be supplemented by governmental policies which contribute towards a speeding up of this process. In the publication of the Plan the question of population expansion is dealt with at some length. It was recommended that problem of population growth and its economic and social consequences be made the subject of nation-

wide discussion—perhaps through the medium of a full scale public commission.

Although a decline in the rate of population growth is of great importance for the future, it must however, be recognised that over a period as short as say the next ten years a great deal of relief cannot be expected from this source. This is particularly true in respect of the workforce. The entrants to the workforce over the next 10 years are already in existence. Most of them are at present in the schools. Even an immediate decline in the birth rate would not affect these numbers. A very strenuous effort on the development front would, therefore, be necessary if avenues of productive employment are to be found for these persons. A population policy is not a substitute for a vigorous plan of development. On the contrary it can only supplement such a Plan.

The Ten Year Plan attempts to face up squarely to the problems posed by population growth and the increase in the country's manpower resources. It seeks essentially to provide for rate of expansion in economic activity which will measure up to the country's urgent needs. It aims, in other words, of bringing about a rate of development which will on the one hand create avenues

of productive employment for substantially the whole of the potential workforce and on the other improve incomes per head in the form of increasing numbers.

It is sometimes asked whether the Ten Year Plan is not too large, too ambitious. The answer is that a Plan for a country with a 3 per cent increase in population cannot but be large! No planner can Plan for a rate of development which falls short of the size of the problems he is faced with. No plan can be adequate which offers at its completion an increase in unemployment and a fall in incomes per head! Given a high rate of population growth we cannot run away from the fact that there is no alternative but to make a very strenuous effort. It should be remembered that although the Plan provides for a substantial stepping up of the rate of investment from something around 12 per cent of national income to over 20 per cent by 1968; although it provides for a total investment of some Rs. 13,600 million over 10 years; although it requires a 80% increase in national income at its completion; it still results in only a moderate improvement in incomes per head and in levels of consumption per head. The increase in income per person over the 10 years is 38%. But the increase in per Capital consump-

tion over the same period in only 17 per cent which means an annual rate of increase of only a little more than 1%. No one can say that this is too great an improvement to aim at for the people of this country.

There is, however, one fact that we must not hide. Though the Plan is not large in terms of our basic problems and vital requirements, it is undoubtedly large in terms of our current effort, in terms of what we have been doing until now. As mentioned, this must inevitably be so. But the Plan is capable of achievement. The Plan does not aim at achieving a highly accelerated rate of expansion overnight. One of the reasons which prompted the choice of a ten year period for the Plan was the need to make allowance for the time needed to realise the basic objectives of economic policy. A Plan which sought to bring about a situation of maximum employment over say a three, four or five year period would clearly have been unrealistic. The rates of expansion, the total amounts of investment needed for this purpose could not be realised within so short a period. They would be more than the economy could bear. Given a period of about ten years, however, it is possible to work towards a solution of basic problems. Within such a period it

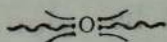
is possible to allow for the maturing of projects and to make use of the results and benefits that will flow from investments made in the earlier phases. That is why many countries in other parts of the world as well are turning towards longer planning periods. Such periods provide a better perspective of the directions and patterns of future change.

The period of time chosen is also of relevance to the financing of the Plan. There is sometimes a mistaken impression that the financial magnitudes of the Plan must be related only to current levels of national income. This is a static view. It is not intended that the Rs. 13,600 million or so of investment needed by the Plan is to be extracted out of the current incomes of the community! It is true that the Plan requires an increase in the amount of current national income that is devoted to investment. But broadly speaking the magnitudes involved are relatively moderate. The essential strategy in the financing of the Plan is that as incomes increase each year a part of this increase is set aside for investment. This means simply that much of the additional resources needed for the Plan would be provided by the implementation of the Plan itself. The Plan does not envisage an even level of spending

from year to year. Rather it postulates a gradual but progressive stepping up of investment outlays over the several years of the Plan. The main source of funds for raising investment in the later period is essentially the increases in incomes in the early period. The process of applying a fair proportion of an increase in income to investment rather than to consumption has its own problems. The difficulties involved should not be underestimated. But at the same time it is an easier process to increase savings in a background of rising incomes than to attempt to increase it when incomes are static. By choosing a relatively long period for the formulation of the Plan it has been possible to make good use of the interactions between income and investment in providing for the high rate of expansion needed.

It is not my intention in the course of these brief remarks to

elaborate upon the several detailed aspects of the Plan. The comments here are only meant to emphasise in a very general way the central problem of the rate of development needed in Ceylon. Economic historians have recently been discussing the concept of (to borrow a metaphor from aviation) the "take off" into sustained economic growth. Once the pace of development is stepped up to certain level further economic expansion tends to be cumulative and self-sustaining. In a sense it would be correct to say that the Ten Year Plan seeks to bring about a comparable process in Ceylon. By providing for a vigorous drive at expansion in several of the strategic sectors of the economy the Plan aims at attaining an aggregate rate of growth which will not only meet Ceylon's needs but also lay the foundations for a continued and cumulative process of expansion in the future.

Give up the awful disease that is creeping into our national blood, that idea of ridiculing everything, that loss of seriousness.

— *Swami Vivekananda.*

BHARATA NATYA

Srimati Tilakavati Kanagasabai

“Angikam bhuvanam yasya, vāchikam
sarva vāṅmayam,
Āharyan chandra thārādi, tham
numās sāt̥tvikam Sivam ”

This verse taken from an ancient sanskrit text means :

“We bow to the pure and serene Siva, whose body is the world ; whose speech is the entire language of the universe, and whose ornaments are the moon and stars.”

This verse is in praise of Lord Siva, who is also Lord Natarajah in this aspect of the God of the Cosmic dance.

The origin of Bharata Natya goes back to the days of myths and legends. An ancient and famous Sanskrit treatise on Bharata Natya by Bharata Muni, says that this dance was created by the great God Brahma himself, when the people of the world, requested Brahma, through Indra—King of the Devas—to invent an art that could be enjoyed by the humblest being.

Brahma then collected themes of recitation, abhinaya and vocal music from the four Vedas, and created the fifth Veda, the Natya Veda.

In the beginning Brahma gave the Natya Veda to a great and powerful Rishi, Bharata Muni. The

great Muni, together with groups of Gandharvas and Apsaras, — heavenly beings - performed these dances before Siva. On seeing this performance, Siva remembered his own majestic dance, and instructed Tandu his disciple, to teach the sage Bharata the Tandava dance. Parvati, the beautiful consort of Siva also instructed him in the lasya or soft and graceful mood.

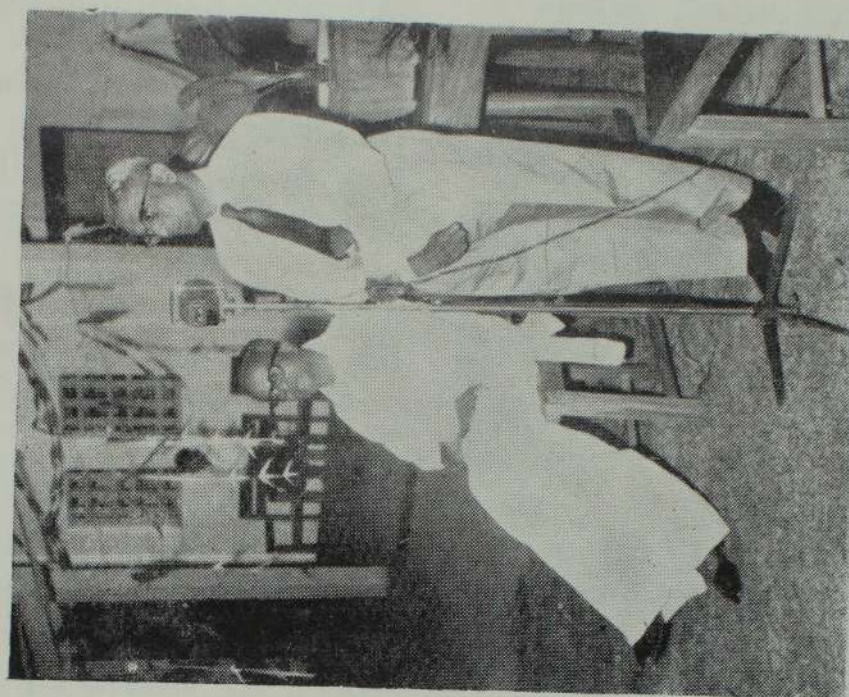
The sage brought the art so perfected down to the mortal world.

To the western mind it may appear strange at first, that art should be an expression of Religion, but in India, art is accepted as the handmaid of Religion.

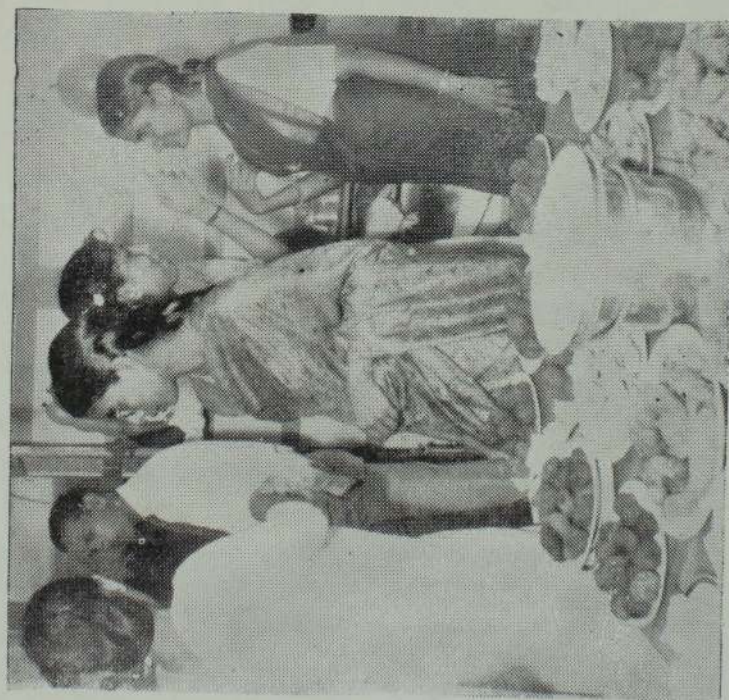
Siva as Nataraja is the Lord of dance. Beauty of form is valued as the external manifestation of the beauty of the soul, which shines through it. That is why in South India, art is not a secular profession, or just a social accomplishment, but is a sacred temple ritual.

This was especially true in olden days, when the thought or sight of dancing girls dedicated to the temple swaying gracefully to rhythmic melodies, their faces expressing many different emotions, often in the same breath, was an accepted ritual of temple worship.

SOCIAL HELD ON 15-12-57

Mr. Govindarajulu, Vice-Chancellor, Venkateshwara University, Thirupathi, addresses Union Social.

Vadai, Vazhappazham and Payasam !
Waiting to be served.

Now that Bharata Natya has been revived again as an art pure and simple, it is indeed a privilege to be able to witness a beautiful performance of it by an accomplished artist. The dancer moves rhythmically, weaving many varieties of beautiful patterns and creating a fantastically wide range of emotions using one body as the sole vehicle.

The technique is so rich in movements, poses, rhythms and melodies, that it is a veritable treasure-house for an inspired artist! Nowhere else in the world does one see such a subtlety insophisticated and passionately beautiful art as this Temple Dance of the Hindus. This glorious technique of dance has existed for almost 3,000 years in India and the Hindus may be justly proud to possess such a valuable heritage.

The word Bharata Natya is formed of the three syllables; Bha—from the word Bhava or expression; Ra—from the word Raga or melody; and Ta—from the word Tala or rhythm. The word Natya means dramatic art. The joining together of these syllables means a dramatic art comprising expression, melody and rhythm.

Bharata Natya is thus a composite word. Other forms of dancing like Kathakali and Manipuri are obviously variations of Bharata

Natya, though they have changed in character to accord with the atmosphere of their environment.

Bharata Natya may be classified into; Nrta or pure rhythmical movements, Nrtya or abhinaya or miming, and Natya or dance-drama.

It is a vehicle for all the emotions, but its message is not merely to please the senses and provide physical enjoyment, but to uplift the soul both of the dancer and the onlooker, sublimating the lower emotions.

This dance is utilised to portray the stories from renowned Indian Literature, such as the Mahabharata, Ramayana, the Puranas, and other classics. As these stories give a complete philosophy of life to the world they afford an opportunity to express every kind of human experience.

It takes a student seven or more years of exacting practice to become an accomplished dancer. The student is trained first in foot movements and basic postures and is then made to combine the foot and arm movements in adavus or rhythmical movements. Step by step the eye and neck movements are mastered, as well as the facial expressions.

An understanding of the other arts, particularly of the South In-

dian Carnatic mode of music is necessary, if Bharata Natya is to be rightly interpreted. A dancer whose inspiration comes from music is very different to watch, than one who performs without an understanding of the music.

I can think of no better way of ending this article on Bharata Natya than by quoting two verses taken from the "Abhinaya Darpana", an ancient 6th century treatise on dance, which explains how a dancer should express herself:-

"Asyēnalambayēth gēētham, hasthēnārtham pradarshayēth, Chakshurbhīyām darshayēth bhāvam, pādabhyam thālamadishēth." This translated means:-

"Through the mouth, the melody speaks,
Hand gestures, express the meaning of the song,
The eyes express its emotions,
While the feet move to the rhythm."
and

"Yathō hasthas thathō drishtihi
yatho drishtis thathō manaha
yatho manas thatho bhavo
yatho bhavas thatho rasaha"

"Where the hand goes the eyes should follow,
Where the eyes go, the mind comes to rest,
Where the mind rests, the mood—bhava should come,
Where the mood is the flavour—rasa arises."

Asbestos Cement Roofing Sheets

**ELEPHANT
BRAND**

- ECONOMICAL
- PERMANENT
- WEATHER PROOF
- NEED NO MAINTENANCE

"ELEPHANT" BRAND ASBESTOS CEMENT PRODUCTS ARE
AVAILABLE AT ALL GOODS STORES

Manufactured at Ratmalana by:

ASBESTOS CEMENT INDUSTRIES LTD.

175, ARMOUR STREET,

COLOMBO 12.

THAT PICNIC TO KANDY

"ESKETI"

To the smart and industrious Sports Secretary, Mr. I. Navaratnam goes the credit of organising a picnic to the University campus, Peradaniya, and Dalada Maligawa Kandy—which still echoes in our memory. To say a thing is easy but to do it is a Herculean task. Some are quick to promise but slow to perform. But in the case of students of Navalar Hall, I am inclined to think it was something exceptional. The usual preparation for the picnic with the co-operation of a limited few did a marvellous job. The Sports Secretary was busy with the arrangements. To make things less tedious, batches of students were assigned to different tasks. The name list went round—and usual inquiries started—when is the trip? How many.....? Any.....? and so on. The Sports Secretary was fired with all sorts of questions ranging from domestic to otherwise. Being a bachelor he was cornered by the Navalar Hall "chaps" one eve. When I saw this incident (really pathetic!) I went to his rescue. When he saw me, he drew some inspiration, summoned a little courage and in his usual catch-phrase exclaimed "you are damn smart". Ignoring it, I explained to our colleagues who surrounded him that

the trip had been scheduled for the 30th of November '58 and entreated them to join us. One in the crowd who was in close range posed me a question. "What about girls?" I did not expect a question of that type and I was really baffled. Considering the precarious situation, I pretended, to ponder over his question and told him that it was highly essential for a person of his calibre to use his influence and cajole a few to join. To tackle this matter a few veterans were assigned and the results were marvellous. They left no stone unturned in impressing upon the undergrads the importance of a picnic of that nature. When I was in the Navalar Hall library I overheard a conversation in the common room and the theme was—that travel as a part of education moulds to a great degree the character of students. I could not laugh at this brisk canvassing in the Campus soliciting the co-operation of the ladies at least to a **reasonable** extent. For a few minutes it was a case of students running upstairs and down and I should not fail to state that the campus was a hive of activity. All congregated near the porch once again, with a sigh—nay in sheer frustration. One frustrated friend uttered "These ladies are damn too

much". Another chivalrous being cried, "what rot?" Still another exclaimed "we will go ahead with our plans.....?" What a pity. The response from the fair sex was lamentable. I tried to analyse their non-co-operative attitude but yet I could not determine as to what was uppermost in the minds of those sky-high imbibed — "Issabellas" of Navalar Hall. It would be appropriate here, I presume, to indicate that whatever people may think about a matter, it would be worthwhile if they consider the merits and demerits of a case without prejudice. Ladies, when they reach a certain standard, should be entirely alive to their responsibilities and hence it would be beyond the scope of anyone to superimpose anybody's idiologies. That is my firm conviction.

One thing was clear—students were not at all happy to go on that picnic without at least a couple of ladies. A lonely voice suggested that we should try some old girls of the hall. All appreciated the sudden brain wave and applauded his excellent idea. It was nearly getting dusk. Someone was requested to explore the possibility. Two jumped into a passing taxi. As the taxi was in motion, the driver inquired the place of destination. The two were looking each other's face and by now the taxi had gone to

Colpetty. One mentioned to the driver to get into a lane. Thank God the lane was spotted. What about the house number? That was unknown. What to do? A wise decision was made to dismiss the taxi after a little confabulation. Both agreed to go on an adventure. Entering a house, the bell was pressed. Normal inquiry for the person concerned started. Pat came the reply—"no such person here". Do you know the person by the name of Miss.....? "When I say there is no such.....?" "Thank you" both said simultaneously and began to walk furthur, peeping into every house. With courage both walked into another place and inquired more politely than earlier (in a soft tone) "Does Miss stay here?" "ஓ நீங்களா, come in, come in, after a long time!" A warm welcome of course. The palpitation of their heart slowed down. But they blushed for a while. A confusion prevailed as to who should break the ice. With much difficulty, one of them with a dry cough and parched throat put the essence of their visit. After listening the visitors' point of view, the lady replied "you know our home people have just left for Kataragama and I am sorry that I have to express my regret". The delegation did not want to pursue the matter further. They left the mansion helplessly with no bitterness—no exchange of words bet-

ween them. The arrival of these two were awaited with much anxiety at Navalar Hall. The crowd knew from the faces that mountain had laboured and brought forth only a mice. The frustrated boys—said a vehement “no” to explore further possibilities as the picnic was fixed for the following day. “Make arrangements,” was the order from the High Command. Plantains and bread were bought from a Wellawatte boutique. Bottles of drinks, cooled one’s of course, were loaded into the bus. A few bottles of ginger beer were also got down anticipating any emergency on the picnic. It was 4 o’clock in the morning when the alarm struck—the day of the picnic. All got up from their deep and short slumber. Time was running out and they had no time at their disposal to relate their dreams of woe. Stillness prevailed. Coffee was served. The dawn dispelled the clouds in no time. It was sharp 6 a. m. when names were called out. All were there. Transport was ready. The Navalar Hall thronged with undergrads. A happy sight indeed! Signal was given to board the bus. A final check up was done. The bus now left the dim and bustle of the confused city towards Kandy—the city of much importance to historians.

Oriental ‘rock-and-roll’ and Baila monopolised the whole trip

with an interlude of carnatic music. The ‘exponents’ of ‘Bharathanatyam’ exhibited their skill and talent to impress the crowd. At short intervals there were dirges (தமிழர்) and ‘Kathapirasangams’ with first aid musical accompaniments which took all by surprise. Typical and colloquial conversations depicting rural folk scenes were also displayed. I would say that the picnic was full of fun and frolic. Our first scheduled stop was at Pasiyala the beauty spot of our beautiful Island, where foreign diplomats never fail to pause for a while to shower their blessings on those fascinating blondes and brunettes. The bus steamed up after a short break. By 11-30 a. m. the caravan reached the University Campus, Peredeniya. The clouds were gloomy and the inclement weather afforded an excellent opportunity for us. Unfortunately our counterparts—the undergrads, were not there. Reason being vacation. There were no cat-calls—no hooting or yelling etc. The marshal of the University did a yomen service by explaining to the visitors the various departments and the educational aspect behind the huge and massive monuments. We refused to believe the gossip that was current that the building was a personal monument built at public expense. It did not take much time for the strangers to glance at the

over-flowing river the Mahavali Ganga and the bamboo bushes which were on either side of the bank. The green grass undoubtedly would have compelled some to recapitulate or better to associate them with some ideas of school day romances. In these days of transition we could see many road-side Romeos harbouring with Juliets. The short spell of stay there was marvellous and increased our stimulation to proceed to Dalada Maligawa, and the historical building with its architectural designs captivated all. The students went inside to pay homage solemnly. Perfect silence. "Devotion to God increases in the same proportion as attachments to objects of the senses decreases"—So they say. It was apparent that all closed their lips and opened their hearts. Slowly the crowd went and it was but natural that they could not stop the scope of their vision at certain sights outside. It was time for lunch suggested some one, as lunch was prearranged. The place of lunch was at a short distance from the Maligawa and as such all went in a pedestrian excursion. Refusing to do the march past in order, all walked in a haphazard manner. The Kandy Hindu Mahasabai should be thanked for the kind gesture in welcoming the crowd. The Head-teacher of that school Mr. Sanmugathan was there to help us. Mr. Tharma-

lingam of the Post Office, Kandy, had in no small way contributed to the success of the picnic. We salute him for the everlasting impression that he created in our minds. Lunch was served in the school. No time was lost in formalities as all were eager to eat.

It is difficult to indicate the manner in which a vote of thanks was expressed, for all of us were "full". Really it was a beautiful sight, which created an indelible impression. The Tamil Society representative of the Peradeniya culture also part-took in the exchange. A few seized the opportunity to roam in the Kandy town. By noon we went to the Botanical Gardens. Words are really lacking to describe the colourful ever-green sight. The gardens afforded spontaneous welcome. From the main entrance visitors separated themselves into different groups. Different groups took up positions under shady trees—on the lawn—and under the hanging bridge. We have heard of the Trafalgar square in London where Oxonians and Cantabrians make their maiden speeches. Far from that, our fellow undergrads made their voices heard in the solitary gardens. Given free, even a headache would be gladly accepted according to Sir John, our one time Prime Minister. This has come true as far as Ceylon is concerned and it was no wonder when our

present Secretary took the opportunity to vomit some of his stock phrases. In the course of his speech he was looking for a table to bang and to stress a point, forgetting the fact that he was not at a union meeting. After a while he was shouted down and was compelled to resume his seat. This was the behaviour of one section. Another, which was always on the move was not at all interested either in the botanical gardens or in the natural and bounteous scenery. It looked as if they were scrutinising in detail human specimens, in and around the gardens. Some were conspicuous by maintaining an unholy silence, not befitting such an occasion. Time was moving pretty fast and it was realised that everything should be wound up quickly. News was unfurled to all. Bright sun that was showering its silver rays suddenly vanished. Before the crowd could move, the sky became cloudy and dismal. No one could predict that there was going to be a down pour. Annon — there was thunder and lightening, and now it was Mr. Rain. All were caught unawares, it was something akin to an individual who might have been in a sand desert in the midst of a sand storm. Some took shelter under the nearby trees. Others who could run—ran as fast as their legs could carry. Still some others who were infirm and feeble took the defeat easily.

The rain did not cease for one full hour, and it was not easy to get out of the situation. All of us with disappointed faces—and dried lips were there without a hum. "A fine evening was marred", was the talk. No doubt it was a loose talk and as there were healthy signs for the rain to cease, all were out with a majestic walk.

All met near the entrance and boarded the bus. A lecturer who was a member of the party had left us half way promising to rejoin us at a stipulated time. Patiently all waited his arrival. Where? Every passing car was looked into. But he was not to be found. A worthy one said that the Team should leave minus the lecturer. "A hasty decision but have to repent at leisure", one interjected. An 'emergency meeting' was summoned. It was apparent that our bus was ready to leave. At sharp five the bus left and the team bid good-bye to the 'gardens'. Mr. K. Ganeshalingam, the then clerk-cum-typist-cum everything of Navalar Hall who happened to be with us at that time, entertained us all very brightly. No doubt he brought humour and horror! in our midst. Students of geography, did not fail to study the various passes of the hill country though they were swayed by other distractions. The contour lines—the elevation of mountains—and the formation of rocks were the subject

of discussion among them. By 6-30 p. m. we reached Kegalle. All had tea plus some short-eats. It was a great relief—to many. This was abundantly clear from their facial expressions. Again the bus travelled on its way slowly through the winding roads. As the bus was coming closer and closer to Colombo, the enthusiasm displayed by the team was decreasing, and their voices were not heard as before. Some, with their heads resting on the window panes of the bus, were half-dead. At some place the bus came to a permanent halt. Before that, there was a jerk and all were thrown out from their seats. On the opposite side a long line of cars and lorries loaded with numerous goods were moving at a snail's speed. The horns of the vehicles were blaring and ear-splitting. It was clear that there was an accident. This piece of news alleviated the fear of many. As there was a complete breakdown of traffic, all were looking through the space available at objects which were within their view. Within a few minutes, it was a case of people, the village folks leaving half-way their normal duties, coming to the road to acquaint themselves of what had happened. Surely, if it were to have been a place like Colombo no one would have dared to step in as it was a daily occurrence. "The dead never return; so also the past

night does not re-appear" and so an opportunity missed would not knock at one's door. Hence there was nothing alarming when the rural folks gathered around. With great vigour some defended the pedestrians; others emphasised that the drivers do not care very much for human lives. One clown among the team, contended that both parties were wrong as well as right. By now the traffic got adjusted and the lecturer who left us at Peradeniya gardens joined us. A happy re-union after a short duration! It was revealed that he covered up the distance in a Colombo bound van which provides a parallel service—more regular than our C.T.B. Thus it was possible to visualise a common outlook and a glaring philosophy of life, among the undergrads. Now they were calm and quiet after having exhausted all their energies. The driver got to his seat and it was a happy augury that the way was clear. Gradually, he accelerated and as it was a non-stop run, the team reached Navalar Hall by 9-15 p. m. just in time for Dinner or Dhal as you may call it. What a bad luck for the team? As all got out from the bus, it was rain again, and it compelled some to stay in the hostel. All were tired and so they all reviewed the trip, for a short while and went to their respective chambers, talking to themselves — "when and where shall we go next?".

THANK YOU

"The Navalar", the journal of our Institution which was long overdue, is at last come off with flying colours. The publication of a magazine is not an easy task if the real implications of it are known.

On behalf of the Editorial Advisory Board may I take this opportunity of thanking one and all for the unflinching co-operation and kindness shown. I am deeply indebted to the present committee of management for the assistance shown unreservedly and to my colleagues in the Editorial Board for their valuable advice, loyalty and devotion in which they have performed their work entrusted. I am proud to record here that despite our few Editorial Board meetings, we have been able to publish the magazine in conformity with the original plan.

My sincere thanks are also due to Mr. K. Paramanathan, Mrs. P. Masilamani and Miss S. Selladurai for having helped us in the production of the magazine. Mr. T. Sundaralingham cannot be easily forgotten as he had been the live-wire in getting most of the advertisements.

I should also not fail to mention our printers Sri Sanmuganatha Press who have enabled us to publish the magazine in such a short time. Our grateful thanks to them for their kind co-operation and for the early delivery.

S. K. Thiruchittampalam,

Chairman;

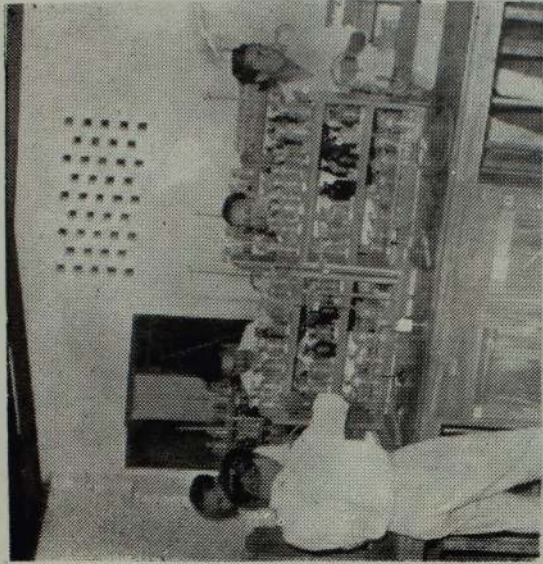
Editorial Advisory Board.

NAVALAR HALL DIARY OF EVENTS — 1957 — '59.

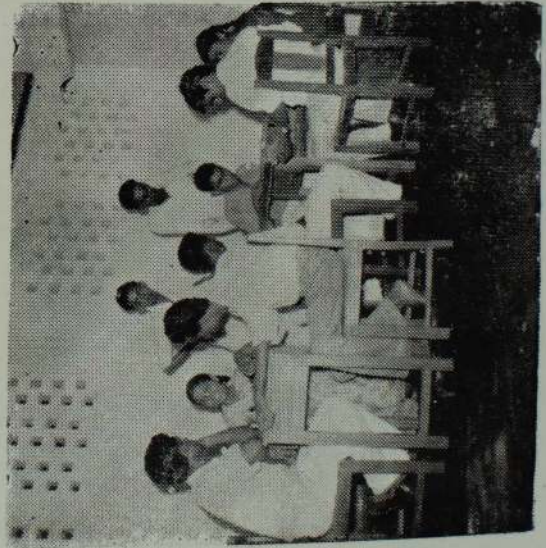
8th July '57	Navalar Hall starts. Sir Kanthiah, the Principal delivers a short lecture to the students before they go to the different classes.
26th July	Navalar Hall holiday on account of Addi Amavasai.
1st Sept.	First meeting of the Navalar Hall Students' Union to draft a constitution.
8th Sept.	The Pro-term committee submits the draft to the general body for approval and amendments.
11th Sept.	Prof. A. W. Mailvaganam opens the venue of students forum — the Bharathi Koodam.
30th Sept.	Navalar Hall re-opens after the vacation.
26th Oct.	The first inaugural meeting of the Union,
8th Nov.	Students meet for further amendments of the constitution.
13th Nov.	Mr. Worthington, one of our students, dies under tragic circumstances.
14th Nov.	President and Secretary lay a wreath to the late Worthington on behalf of the Union.
4th Dec.	First Committee of the Navalar Hall Students' Union meets.
15th Dec.	First Social in the Hall campus.
1st Jan. '58	Ghandi day celebrations.
4th Feb.	Union debates the subject 'Whether dowry should be abolished or not'
8th Feb.	Dr. E. M. V. Naganathan gives a short talk on the subject 'Constitution and the minorities in Ceylon'.
1st March	Film show at Navalar Hall by the kind courtesy of the High Commissioner for India in Ceylon.
17th March	The bi-annual elections.
10th April	First Dinner of the Navalar Hall students.
14th April	Formal opening of Navalar Hall by Sir Karai Manikkam, S. Krishnan, Director of the National Physical Laboratory of India.
5th May	Examinations at Navalar Hall commence.
21st July	Navalar Hall commences.
19th Sept.	Bharathi Day celebrations.
30th Sept.	A short talk by Mr. S. J. Gunasekeram.
1st Oct.	Mr. K. Laksmanan, Head of the Tamil Department, leaves for U. S. S. R.
26th Oct.	Third bi-annual elections.
10th Nov.	Public meeting under the auspices of the Union. Dr. N. M. Perera addresses on the subject, "University education and the problem of minorities".
14th Nov.	Navalar Birth-day.
22nd Nov.	Foot-ball match with Colombo Hindu College at latter's grounds,
30th Nov.	Picnic to Kandy.
3rd Dec.	Union celebrates Navalar Day.
12th Dec.	First Anniversary Dinner at Savoy.
19th March '59	Debate with Aquinas.
29th March	Bi-annual general meeting.
12th April	Mr. Arthur Jacobs Legal Attache of the U. S. Embassy addresses the Union.
10th May	Laying of foundation stone for a Tamil University at Trincomalee.
21st Aug.	Dr. Gamini Corea addresses our Union.
11th Oct.	Union celebrates Bharathi day.

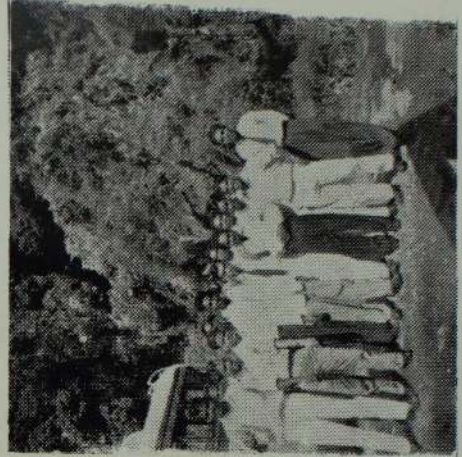
A peep into the Library

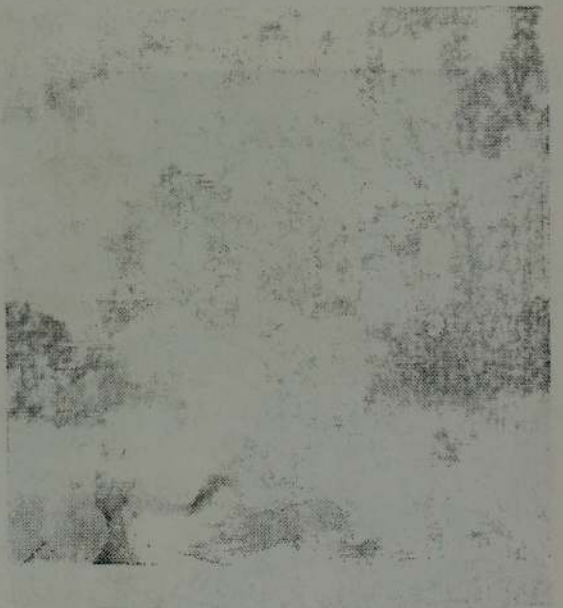
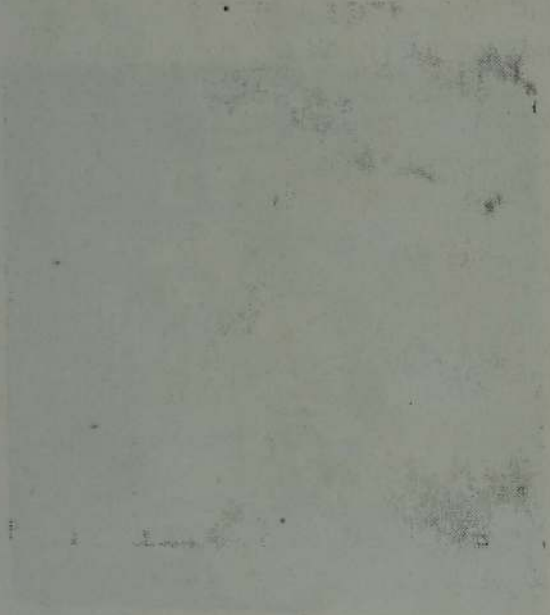
The Budding Chemists

Relaxation.... .. Undergrads!

The Navalar Hall Undergrads at the University Campus, Peradeniya

நாவலர்

ஆசிரியர் : கே. செல்வநாதன்.

நாவலர் கழக மாணவ மன்ற வெளியீடு
நாவலர் கழகம்,
வெள்ளவத்தை.

பொருளடக்கம்

பக்கம்

எம் உள்ளக் குமுறல் — ஆசிரியர்	53
நாவலர் கழக வாழ்த்து — த. கனகரத்தினம்	56
கல்விக் கோயில் — இ. வா. ஐகந்நாதன்	57
வாழ்க்கையில் அமைதி பேராசிரியர் ஆ. வி. மயில்வாகனம்	62
மதிப்பாய் வாழும் நிலை — டாக்டர் மு. வரதராசன்	64
கருணையின் பிறப்பிடம் — ‘புவனா’	65
நாவலர் இன்று இருந்தால்.....? பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை	67
யாது தெய்வம்? — “அருணன்”	72
நாவலர் பாதையில்..... க. கைலாசபதி B. A. (Hons.)	75
உரிமை — த. மகேந்திரன்	77
ஸ்ரீயும் திருவும் — வித்துவான், கா. பொ. இரத்தினம்	82
நன்றி	85

தமிழ்த் தாய்

கண்மணிகே ளன்றொருநாள் மாலைநேரம்
கதிரவன்தன் கதிரழகைக் காட்டும்வேளை
தண்ணென்ற தென்றல்மலர் தழுவிவந்து
தந்ததோ ரின்பமதில் திளைத்தபோதில்
பண்ணொன்று பெண்ணொருத்தி பாடல்கேட்டேன்
பைந்தமிழைத் தேனாக்கிப் பருகத்தந்தாள்
விண்ணவளோ அவளென்று வியந்தபோது
விடைதந்தார் விண்ணவர்செந் தமிழ்த்தாயென்றே.

— ‘முல்லைவளவன்’

நாவலர்

(இலங்கை நாவலர் கழக மாணவர் மன்ற வெளியீடு)

மலர் 1

தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும் — பாரதியார்.

1959

எம் உள்ளக் குமுறல்

எங்கள் தமிழ்

“ எண்ணிற் சிறந்ததுந் தமிழ்;
எழுத்திற் சிறந்ததுந் தமிழ்;
பண்ணிற் சிறந்ததுந் தமிழ்;
பாரிற் பரந்ததுந் தமிழ்;
மண்ணிற் பழையதுந் தமிழ்;
மாசற் றெளிர்வதுந் தமிழ்;
கண்ணிற் சிறந்ததுந் தமிழ்;
கன்னிமை சான்றதுந் தமிழ் ”

என்று பலபடப் புகழ்ந்து பேசப்படும் பெருமை பெற்றது எங்கள் உயர் தனிச் செம்மொழி. தண்டமிழின் சிறப்பைத் தமிழர்களே பேசுவது பெருமையாகாது. வீர மாமுனிவர், போப்பையர், கால்டுவல் ஐயர், ரேனியஸ் ஐயர், எல்லீசர் போன்ற மேல்நாட்டு அறிஞர்கள் கூடத் தமிழ் மொழியின் தன்மையையும் தொன்மையையும் எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வாறு பாரோர் பலராலும் புகழ்ந்து பேசப்பட்டது எங்கள் தமிழ் மொழி.

தமிழன்

பண்டை மொழியாம் தமிழ் மொழியைத் தாய் மொழியாக்கக் கொண்டவர்களே தமிழர்கள். உலகத்தின் ஏனைய மக்கள் மிலேச்சர்களாய்க் காட்டுமிராண்டிகளாய் நாகரிகம் என்றால் என்ன என்றே அறியாது வாழ்ந்த அந்தக் காலத்திலே சீரும் சிறப்பும் பெற்று நாகரிகத்தின் உச்ச நிலையை அடைந்திருந்தான் தமிழன். அறம், அரசியல், போர், பொருளாதாரம் ஆகிய வற்றில் தன்னேரிலாது தனிப் பெருமையுடன் வாழ்ந்தான் தமிழன். இமயம் முதல் குமரிமுனை வரை வெற்றிக் கொடி நாட்டி வீறுடன் வாழ்ந்தான் தமிழன். “ யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் ” என்ற பரந்து பட்ட மனத்துடன் வாழ்ந்தான் தமிழன்.

ஆனால்.....

இவ்வாறு பேரும் புகழும், சீரும் சிறப்பும் பெற்று வீர வாழ்வு வாழ்ந்த தமிழர்களின் வழித் தோன்றல்களாகிய ஈழத்

தமிழரின் இன்றைய நிலை என்ன.....? அரசியல் அடிமைகளாகி, அணைப்பார் யாருமின்றித் தாயற்ற சேம்போல் வாழ்கின்றோம். பண்டுதொட்டு இன்றுவரை இவ் வீழ்மணித்திரு நாட்டிலே வாழ்ந்த நாம் அகதிகளாக அடங்கி ஒடுங்கி வாழ்கின்றோம். அரசியல் சுதந்திரம் அற்றவர்களாகி விட்டோம். தமிழ்த் தாய் அரசுக் கட்டில் அமர அருகதையற்றவள் என்று ஆட்சி யாளர் கூறிவிட்டனர். ஜனநாயக ஆட்சி யின்படி பெரும்பான்மையினரின் பேச்சுக் குத்தானே மதிப்புண்டு! சுருக்கமாகக் கூறினால் ஈழத் தமிழரின் வாழ்வில் ஒரு இருண்ட சகாப்தம் ஆரம்பமாகியிருக்கின்ற தெனலாம். இவ்விருள் சூழ்ந்த சகாப்தம் ஆரம்பமாகிய நாள் 1956-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 5-ந் திகதியாகும்.

அன்றே தன் இழிநிலையை உணர்ந்தான் தமிழன். தனக்கென ஓர் அன்புத் தாய் இருக்கப் பிறரின் தாயிடம் எப்படி அன்பு செலுத்துவது. தனது தமிழ் மொழி தரணியில் நிலைபெறச் செய்யத் தனது வாழ்வையே அர்ப்பணஞ் செய்ய வேண்டும் என்று உறுதி பூண்டான்.

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்

தமிழ் மொழியின் நிலைபெற்றிற்கும் அதன் வளர்ச்சிக்கும் துணை செய்வதற்கு முதலில் ஒரு பல்கலைக் கழகம் அவசியம் வேண்டும் என்று உணர்ந்தான். அந்தச் சிறந்த நோக்கத்தின் விளைவால் உருவாகியதுதான் **தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக இயக்கம்**. இவ்வியக்கம் பல தமிழறிஞர்களின் ஊக்கத்தினால் 1956-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் உருவாகியது.

தமிழனின் பண்டை நாகரிகம், கல்வி, கலாச்சாரம் ஆதியனவற்றைப் பாரோர் பலரும் அறியச் செய்வதற்கும்; தமிழன்

பல்லாண்டுகளாகப் பேணிப் பாதுகாத்து வந்த ஓவியம், சிற்பம், இயல், இசை, நாடகம் ஆதியனவற்றைப் பண்டைய பெருமையுடன் போற்றிப் பாதுகாப்பதற்கும் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கென்றொரு பல்கலைக் கழகம் கட்டாயம் வேண்டியதுதான்.

எனவே, தமிழ்பேசும் மக்களுக்கென்றொரு தனிப் பல்கலைக் கழகம் வேண்டும் என்று எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றோம். ஆனால் அதனை உருவாக்கும் வேலையும் எங்களுடையதே என்பதையும் நாங்கள் உணரவேண்டும். அரசாங்கத்தாரை நம்பியிருப்போமானால் ஆண்டுகள் பல வீணாகிவிடும். காலந்தான் சிறிது சென்றாலும் அரசாங்கத்தின் ஆதரவில் ஒரு தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் அமைக்க முடியும் என்பதற்கு என்ன ஆதாரமிருக்கின்றது. ஆகவே தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தின் ஆக்கவேலைக்காகத் தமிழ்பேசும் அத் தனைபேரும் தங்களின் உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தையும் அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். எம்மால் இயன்ற பண உதவியும் சரீர உதவியும் நல்கி எடுத்த காரியம் வெற்றியுறச் செய்ய வேண்டும்.

“நிதிமீ குந்தவர் போற்குவை தாரீர்!

நிதி குறைந்தவர் காசுகள் தாரீர்!

அதுவு மற்றவர் வாய்ச்சோல் அருளீர்!

ஆண்மை யாளர் உழைப்பினை நல்கீர்!”

என்ற பாவலன் பாரதியின் பாட்டிற்கேற்ப எங்களால் இப்பன்ற உதவியை உடன் நல்குவோம்.

கலைக்கோயில் நிறுவும் முதல் முயற்சியாகத் திருமலையிலே சென்ற பல மாதங்களுக்கு முன் கால்கோள் விழா இடம் பெற்றது. திருமலையின் தனிப்பெருமையைச் சரித்திர எடுகள் எடுத்தியம்புகின்றன. தமிழனின் பழம் பெரும் பதிகளுள் திருமலையும் ஒன்று. உலகத்தில் சிறப்புற

றுத் திகழும் இயற்கைத் துறைமுகங்களில் திருமலையும் ஒன்று. ஈழத்தின் வடக்கையும் கிழக்கையும் இணைக்கும் ஒரு பாலமாகவும் அது இருக்கின்றது. எனவே, இத்துணை பெருமை வாய்ந்த திருமலையிலே உருவாகப் போகும் பல்கலைக் கழகத்திற்குப் பலரின் பணமும் பக்க பலமும் வேண்டும். இதற்கு எம்மால் இயன்ற உதவி புரிந்து இஃது குன்றிலிட்ட தீபமெனப் பிரகாசிக்கச் செய்வது தமிழ் பேசும் மக்கள் ஒவ்வொருவரினதும் கடமையாகும்.

நாவலர் கழகம்

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்திற்குத் துணை செய்யும் பொருட்டும், பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டாதுபோன பல இளைஞர்களின் அபிலாஷைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் பொருட்டும் நாவலர் கழகம் 1957-ம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பல தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள் பணம் ஏதும் பெருது

படிப்பிக்க முன் வந்தார்கள். இரண்டாண்டுகள் அவர்கள் தங்களின் சேவைகளைச் சரிவர உதவி வந்தார்கள். இன்னும் பலர் தங்களின் இலவச சேவைகளைப் பல வழிகளிலும் கொடுத்துதவி வருகின்றார்கள். இப்பொழுது இக்கழகம் சிறந்த முறையில் நடந்து வருகின்றது என்று கூறிப் பெருமைப் படுகின்றோம்.

மாணவர் மன்றம்

நாவலர் கழகத்தின் உயிர் நாடியாக விளங்குவது இதன் மாணவர் மன்றம். ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளின் வளர்ச்சிக்கும் அருந்தொண்டாற்றி வருகின்றது. மாணவர்களின் பேச்சுத்திறனையும், விஞ்ஞான, பொருளாதார, அரசியல் அறிவுகளையும் வளர்த்து வரப் பல வழிகளிலும் துணைபுரிந்து வருகின்றது. எத்தனையோ பல இன்னல்கள் ஏற்பட்ட பொழுதும் பெரியார்கள் பலருக்கு விழாக்கள் எடுக்கப்பட்டன.

நாவலர் கழக வாழ்த்து

மயிலங்குடலூர், த. கனகரத்தினம்

B. Sc. (Maths.) எழுப்பு.

(வெண்பா)

செந்தமிழ்ச் செல்வர் சிறுமை களைந்தெறிந்து
முந்துபல நற்கலைகள் மேதினியில் — தந்துதவி
நந்தமிழ்சேர் நாவலனார் நல்நினைவுக் கூடமதாய்
வந்தனை வாழி வளர்ந்து.

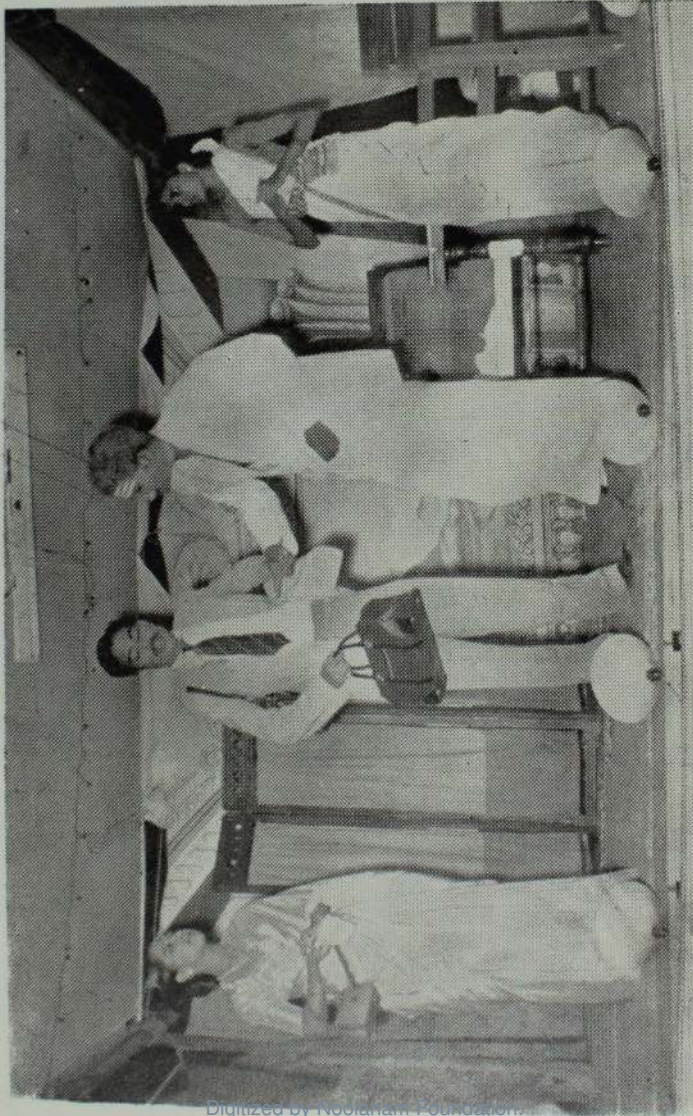
(அகவல்)

கடலிடை யெழுந்து கதிர்பல பரப்பி
நானிலம் ஆளும் ஞாயிறே போன்று
சங்கத் திருந்து தனிக்கோல் செலுத்திப்
பண்டைப் பெருமையும் பண்பும் நிறைந்த
செந்தமிழ் நங்கையின் சீர்மிகு கலைகள் ;
மேலை நாட்டு மேவுநற் கலைகள் ;
கீழை நாட்டிற் கிளர்ந்த நாகரிகம் ;
அறிவியல் முதலாய் அரசிய லீராய்க்
கற்றுத் தேறிக் கலைபல வளர்த்தே
அடிமை மறந்து மிடிமை யகற்றித்
திறமைசால் தமிழர் திகழ வென்றே
நல்லோர் கூடிப் பன்னாள் ஆயந்து
தொல்கலை வளர்க்கப் பல்கலைக்கழகம்
ஆங்காங் கமைத்துக் கிளைசெய வேண்டினர் ;
அதாஅன்று,
அயரா வுழைப் பொடு மபிமானஞ் சேர்த்தே
ஆற்றல் நிறைந்த அறிஞர் பலரும்
மலையே பெயரினும் பெயராக் கொள்கைத்
தலையாய பண்புந் தாளாண்மை யுங்கொண்டு
நிலையாய கல்வி நெறிவழி நின்று
கன்னிச் செயலாய் எண்ணிச் செய்து
கலைவள ரிலங்கையின் தலைநகர் தன்னில்
'யாது மூரே யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா'
என்ற மந்திர மெங்கு மோங்கக்
குன்றின் கணெழுந்த குலஞாயி றேபோல்
இன்று மென்றும் எழின்பெற வென்றே
பாவலர் போற்றப் பல்லோர் வாழ்த்த
நாவலர் கழகம் நயமா யமைத்தனர் ;
நீயே,
செந்தமிழ் மக்கள் சிறப்பெடுத்த தோதி
நந்தா விளக்காய் நல்லொளி நல்கி
அறியாமை யிருளை யகலச் செய்தே
இங்கிலந்து முதலா யெண்டிசை யுலகிலும்
பொங்கு புகழ்நிறீஇப் பொலிந்த கலைவளர
மங்கல மாக வாழத்
திங்கட் சடையனை வழுத்துவம் யாமே.

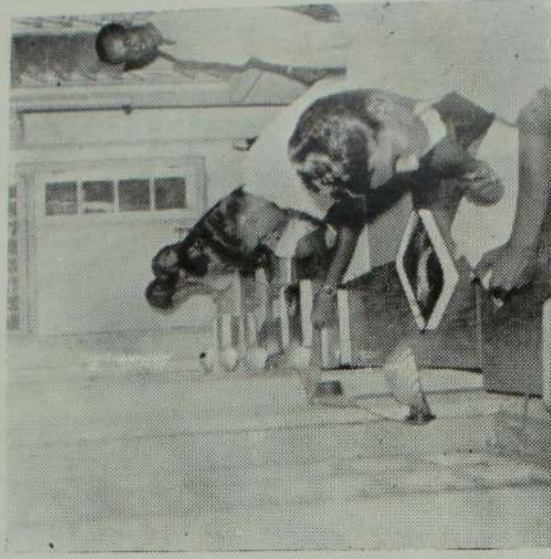
CEREMONIAL OPENING OF NAVALAR HALL

Haratti Reception to Sir K. S. Krishnan.

A Scene from “படிக்க வைத்த பெருங்குற்றம்”

Penaeus is being dissected.....!
G. C. E. (Adv. Level) Seniors

கல்விக் கோயில்

கி. வா. ஜகந்நாதன்

ஆசிரியர்: 'கலைமகள்'

தமிழ் நாட்டுக்கு யார் வந்தாலும் இங்கே உள்ள முக்கியமான அதிசயம் ஒன்றைப் பார்க்காமல் போகமாட்டார்கள். ஊருக்கு ஊர் கோயில் இருக்கிறது. சில ஊர்களில் பெரிய ஆலயங்கள் இருக்கின்றன. அவை இந்த நாட்டு மக்களின் சிற்பத்திறனையும், தெய்வ பக்தியையும், ஒற்றுமை உணர்வையும் காட்டும் அடையாளங்களாக நிலவுகின்றன. எந்த ஊரில் கோயில் இல்லையோ அந்த ஊர் மக்கள் வாழும் ஊர் ஆகாது என்று இந்நாட்டினர் எண்ணினார்கள்.

“திருக் கோயில் இல்லாத திருஇல் ஊரும்....
அவையெல்லாம் ஊரல்ல அடவி காடே”
என்று திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரத்தில் பாடுகின்றார்.

கோயிலுக்குத் தேவகுலம் என்பது ஒரு பெயர். குலம் என்பதற்கே கோயில் என்று பொருள். தெய்வத் திருக்கோயில் என்ற பொருளில் தேவ குலம் என்று அடைமொழியோடு சொல்வதனால் வேறு குலம் அல்லது கோயில் உண்டோ என்ற ஐயம் எழும். தேவகுலம் அல்லாத மற்றொரு குலம் உண்டு. அந்தக் கோயிலும் மக்களுடைய மதிப்புக்கு உரியது. தேவ குலத்தில் மக்கள் யாவரும் தோன்றாத துணையாகிய கடவுளை வழிபட்டு நன்மை பெற்றார்கள். மற்றொரு குலத்திலோ வருங்கால மக்களாகிய இளைஞர்கள் ஆசிரியரை வழிபட்டு நன்மை அடைந்தார்கள். அதற்குக் குருகுலம் என்று பெயர். ஆசிரியன் எழுந்தருளியிருக்கும் கோயில் என்பது அந்தத் தொடருக்குப் பொருள்.

ஆகவே, ஊரில் இரண்டு கோயில்கள் இருந்தன. ஒன்று தேவகுலமாகிய திருக் கோயில், மற்றொன்று குரு குலமாகிய பள்ளிக்கூடம். திருக்கோயிலில் தெய்வத்தைப் பக்தர்கள் வழிபட்டார்கள். குரு குலத்தில் இளைஞர்கள் ஆசிரியரை வழிபட்டுக் கல்வி கற்றார்கள்.

எந்த ஊருக்குப் போனாலும் பள்ளிக் கூடமும் ஆசிரியரும் இருப்பதைச் சிறப்பாகச் சொல்வார்கள். இப்போது பள்ளிக் கூடத்தின் பெயரைச் சொல்லிப் பாராட்டுகிறார்கள். அக்காலத்தில் ஆசிரியர் பெயரைச் சொல்லிப் பாராட்டுவார்கள். சிறந்த ஆசிரியர் ஒருவர் சில மாணாக்கர்களுக்கு நன்றாகப் பாடம் சொல்வார். அவர் வீடே பள்ளிக் கூடம். அவரிடம் படித்தவர்கள் அவரை என்றும் மறக்க மாட்டார்கள். அப்படிப் படிக்கும்போது உடன் பயில்வாரிடம் உண்டாகும் தோழமை வாழ்நாள் முழுவதும் நின்று நிலைத்து வந்தது.

ஊரிலுள்ள செல்வரும் பிறரும் ஆசிரியருக்கு எதனாலும் குறை வராமல் பாதுகாத்து வந்தனர். ஒரு மாணாக்கன் கல்விகற்று நிறைவெய்திய பிறகு குருவினிடமிருந்து விடைபெறும் போது குருதட்சிணையைச் சமர்ப்பிப்பான்.

குரு குலங்களின் பெருமை குருவினால் அமைவது. ஆசிரியருக்குக் கணக்காயர் என்று தமிழில் ஒரு பெயர் உண்டு. கணக்கு என்பது நூல். பல நூல்களை ஆய்ந்து பாடம் சொல்லும் வன்மை உடையவர் என்பது அந்தச் சொல்லின் பொருள். மிகச் சிறந்த புலவராகிய நக்

கீரர் ஒரு பள்ளிக் கூடத்து ஆசிரியரின் புதல்வர். அவ்வாசிரியர் மதுரையில் பள்ளிக் கூடம் போட்டிருந்தார். மரியாதையினால் அவர் பெயரை யாரும் சொல்லவில்லை. கணக்காயனார் என்றே வழங்கினார்கள். நக்கீரரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போதெல்லாம், "மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்" என்று பழைய நூல்கள் குறிப்பதைக் காணலாம்.

இராமாயணம், பாரதம், பாகவதம், சீவக சிந்தாமணி முதலிய பழைய நூல்களில் ஆசிரியர்களுடைய பெருமையைக் காட்டும் வரலாறுகள் பல உண்டு. தமிழ் நூல்களில் ஆசிரியனை வழிபட்டுக் கற்க வேண்டியதன் இன்றியமையாமையை வற்புறுத்தும் இடங்கள் பல.

பணக்காரரிடம் ஏழை ஒருவன் பணிந்து நயந்து தன் வறுமையை எடுத்துக் கூறி முறையிட்டு அவன் செவ்வி பார்த்து அவன் கொடுப்பதை வாங்கிக் கொள்கிறான். அதுபோலக் கல்வியை ஆசிரியரிடம் பணிந்து வழிபட்டுக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிக் கற்பவர்களே உத்தம மாணவர்கள். கல்வியைச் செல்வமாக மதிப்பவர்கள் அதை வழங்குபவரிடம் பெரு மதிப்பு வைக்கத்தானே வேண்டும்? வழிபாடு செய்வதற்கு நாணிக் கற்காதவர்கள் அதமர்கள்; கடையானவர்கள். இதைத் திருவள்ளுவர் சொல்கிறார்.

“உடையார்முன் இல்லார் போல் ஏக்கற்றும்
கடையரே கல்லா தவர்.” [கற்றார்

கற்றவர்கள் தலையானவர்கள் என்பதைச் சொல்லி முடிப்பதற்குள், கல்லாதவர் கடையர் என்பதை வற்புறுத்த முந்துகிறார் அவர்.

கண் இருந்தும் காணாத குருடர்கள் கல்வி இல்லாதவர்கள். கல்வி என்று சொல்வது வெறும் புத்தக அறிவை மாத்திரம்

அன்று. ஆசிரியன் தன் அதுபவத்தால் அறிந்த உண்மைகளையும் கல்வி கேள்விகளாம் பெற்ற நலங்களையும் கற்பிப்பான். வாழ்க்கையின் வகைகளைக் கற்பிப்பான். அதனால் புதித செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்வது மாத்திரம் அன்றி, நன்றாக வாழவும் ஆசிரியனிடம் கற்றுக் கொள்வான் மாணக்கன். ஆசிரியனது அருளைப் பெறாததற்கு முன் இளைஞன் உலகைப் பார்க்கும் முறையே வேறு. பல உண்மைகள் அவனுக்கு விளங்கா. பளபளக்கும் பாம்பின் படத்தைக் கண்டு மயங்கிச் சிறு குழந்தை அதைப் பற்றப் போகிறது. அதனால் தீங்கு வரும் என்று அதற்குத் தெரியாது. தெரிந்து கொண்டால் அதை அணுகாது. அது போல, வளர்ந்த குழந்தைகள், பல பொருள்களின் உண்மையை உணராமல் மயங்குகின்றன. அந்த நிலையை ஆசிரியன் மாற்றுகிறான். கண்ணைக் கொடுக்கிறான். நாம் காணும் கண்ணில் ஒரு வகைப் பார்வை இருக்கிறது. அந்தப் பார்வைக்குத் தெளிவைக் கொடுப்பது கல்வி.

காணும் பொருளின் உண்மையை உணர்வதே அறிவு.

“எப்போருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்
மெய்ப்போருள் காண்ப தறிவு” [போருள் என்பது திருக்குறள். மெய்யல்லாத பகுதியைக் காட்டும் கண் கல்லாதவர் கண். மெய்ப் பொருளைக் காட்டுவது அறிவு படைத்தோர் கண். அறிவு கல்வியினால் விளக்கமுறும்.

கண் நன்றாகப் பார்க்கவேண்டும். அப்போதுதான் அதைக் கண் என்று சொல்லலாம். இல்லையானால் அதைப் புண் என்றே சொல்லவேண்டும். ஒருவருடைய கண் பிறர் பார்க்க அமைந்தது அன்று; கண் உடையார் அந்தக் கண்ணைக்கொண்டு பிறரைப் பார்க்கவேண்டும். அப்படிப் பார்க்

கும் பார்வையும் தெளிவாக இருக்கவேண்டும். அத்தகைய தெளிவான பார்வையைத் தருவது கல்வி. ஆதலின் கல்விபுடையாரே கண் உடையார் என்று சொல்லுவது மிகவும் பொருத்தமானது. மற்றவர்கள் பிறர், “இவர் கண் உடையவர்” என்று பார்த்துச் சொல்வதற்கு மாத்திரம் பயன்படும் நிலையில் இருக்கிறார்கள். அந்தக் கண் புண்ணுக்குச் சமனம் என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

“கண்ணுடையர் என்பவர் கற்றோர்;
புண்ணுடையர் கல்லாதவர்” [முகத்திரண்டு என்பது திருக்குறள்.

‘கண்ணைப் புண்ணாகச் சொல்லலாமா?’ என்று நமக்குக் கோபம் வரலாம். திருவள்ளுவர் மிகவும் சிறந்த அறிஞர். அவர் எதையும் யோசித்தாமல் சொல்வதில்லை. ஆகவே அவர் புண் என்று சொல்வதில் ஏதேனும் உண்மை இருக்கவேண்டும்.

ஒரு வேலைக்காரன் ஒரு செல்வனுடைய காலைப் பிடித்து விடுகிறான். ஓரிடத்தைப் பிடிக்கவரும்போது, “அடேடே, புண், புண்; அங்கே தொடாதே!” என்று சொல்கிறான் செல்வன். காலின் மற்றப் பகுதி களைத் தொடும்போது அவனுக்கு இன்பமாக இருக்கிறது. புண் உள்ள இடத்தைத் தொட்டால் எரிகிறது. முகத்தில் கண் இருக்கிறது, அதைத் தொட்டால் எரிகிறது. காதைத்தொட்டாலும் மூக்கைத் தொட்டாலும் எரிகிறதில்லை. கண்ணைத் தொட்டால்மட்டும் எரிகிறது. கைபட்ட இடத்தில் எரிந்தால் அது புண்ணாகத்தானே இருக்கவேண்டும்? “இல்லை, இல்லை. அது தெளிவாகப் பார்க்கும் சக்தியுடைய கண்” என்று சொல்ல வழியில்லாமற்போனால், கல்வியினால் தெளிவுபெற்ற பார்வை பெறாமல் போனால், அந்தக் கண் புண்தானே?

இப்போது வள்ளுவர் வாக்கு எவ்வளவு பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது!

கண்ணைப்போன்ற கல்வியை வழங்கிய ஆசிரியரைத் தெய்வமாகவே பாவித்தார்கள்.

“எழுத்தறிவித்தவன் இறைவ னாகும்” என்று அதிகாரம பாண்டியர் சொல்கிறார். பணம்படைத்த மன்னருடைய அதுபவ வார்த்தை அது. அர்ச்சுனன் வில்வித்தை கற்றுக்கொடுத்த துரோணச்சாரியரை,

“யாதும் ஒன்று அறியா என்னை
இவன் அலா திலேஎன் றிந்த
மேதினி மதிக்கு மாறு
வில்முதல் கலைகள் எல்லாம்
தீதறத் தந்த உண்மைத்
தேய்வம் நீ”

என்று துதிக்கிறான்.

தகப்பனாரை விடச் சிறந்தவன் நல்லாசிரியன். தாயும் தந்தையும் இந்த ஊனுடம்பு வளரும்படி குழந்தையைப் பாதுகாத்து உணவூட்டிச் சீராட்டுகிறார்கள். ஆசிரியனோ அறிவு வளரும்படி செய்கிறான். உணவு ஊட்டுவது நின்று விட்டால் உடம்பு வாடும். ஒருமுறை ஊட்டிய உணவு அடுத்த வேளைக்குக் கூட உதவாது. கல்வியோ எழுமையும் ஏமாப்புத் தருவது.

இராமனுடைய பெருமையை ஜனகமகா ராஜனுக்குச் சொல்கிறார் விசுவாமித்திரர். தாசாதி என்பது இராமனுக்கு ஒரு பெயர்; தசரதன் மகன் என்பது பொருள். சக்கரவர்த்தி திருமகன் என்னும் பெயரும் அத்தகையதே. அது இராமனுடைய குலப் பிறப்பைச் சொல்கிறது. அதைவிடச் சிறப்பைத் தருவது ஒன்று உண்டு. அதனை எடுத்துச் சொல்கிறார்

விசுவாமித்திர முனிவர். “ஜனக மகாராஜனே, இவன் மகா சக்கரவர்த்தியாகிய தசரதனுடைய பிள்ளை என்று சொன்னேன். ஆனால் அது ஊர் அறிவதற்காக அமைந்த பெயர். நீ அறிந்து மதிக்கவும் என்னைப் போன்றவர்கள் மதிக்கவும் இவனுக்கு ஒரு பெருமை உண்டு. இவன் நல்ல ஆசிரியரிடம் கற்ற சிறந்த மாணாக்கன்; வசிட்டரின் சீடன்” என்கிறார். உலகமெல்லாம் பாராட்டினாலும் பெரிதாகக் கருதாமல் வசிட்டர் வாயால் “பிரம்மரிஷி” என்ற பட்டம் பெற வேண்டுமென்று ஏங்கிக் கிடந்தவர் விசுவாமித்திரர். அவருக்குத் தெரியும் வசிட்டரின் மாட்சி. அத்தகைய மாமுனிவரிடம் வித்தை கற்றவன் என்பதுதான் இராமனுக்கு உள்ள உண்மையான பெருமை என்று சுட்டிக் காட்டுகிறார் அவர்.

“திறையோடும் அரசிறைஞ்சும் சேறிகழற்கால்
[தசரதனும்
பொறையோடும் நெடுந்தோளான் புதல்வ
[னேனும் பெயரேகாண்
உரையோடு நெடுவேலாய், உபநயன விதி
[முடித்து
மறையோது வித்திவனை வளர்த்தானும்
வசிட்டன்காண்”

என்று அவர் சொல்கிறார். “தசரதன் பிள்ளை என்பது வெறும் பெயர் மாத்திரமே. இவனை அறிவு வளரும் வகையிலே வளர்த்தவன் வசிட்டனே” என்று அவர் சொல்வதில் ஆசிரியனுடைய பெருமை எவ்வளவு தெளிவாகத் தெரிகிறது!

ஆசிரியர்களிடம் பணிவாக ஒழுகிக் கல்வி கற்றவர்கள் பிறர் தம்மைப் பணியும் உயர்வைப் பெற்றார்கள். கண்ணனும் சாந்திப் முனிவரிடம் அப்படித் கற்றான். அப்போதுதான் குசேலருடைய நட்புக் கிடைத்தது. குருவைத் தந்தை போலக்

கொண்டு பயிலும்போது உடன் பயிலும் மாணாக்கர்கள் சகோதரர்களைப் போன்ற அன்புடையவர்களாகிறார்கள்.

ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்பவன் ஒரு பாண்டிய அரசன். அவன் எப்படித் தற்க வேண்டும் என்பதைச் சொல்கிறான். பணமும் பதவியும் படைத்தவன் சொல்கிறது அது என்பதை நினைவு கூரவேண்டும்.

“உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கோடுத்தும்
பிறறைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே”
என்று அம்மன்னன் பாடுகிறான். வணங்காமுடியுடைய பாண்டியன், ‘வழிபடுவதில் சிறிதும் வெறுப்பின்றிப் பணிந்து கற்றல் வேண்டும்’ என்கிறான்.

உதயணன் என்னும் அரசன் ஒரு மதயானையை அடக்கினான். யாராலும் அடக்க முடியாமல் மதம் பிடித்துத் திரிந்த யானையை அவன் யாழை வாசித்து அடக்கினான். யாழின் இன்னொசை அதன் காதில் விழவிழ அது மதம் நீங்கியது. ஒடித் திரிந்த அது ஓடாமல் நின்றது; படிந்து நின்றது. தன்னைக் கட்டும் சங்கிலியைத் தானே எடுத்துக் கொடுத்தது. ஊரார் எல்லாம் ஆச்சரிப்பப்பட்டுப் போனார்கள். இந்தச் செய்தியைப் பெருங்கதை என்ற பழந்தமிழ்க் காவியத்தில் காணலாம்.

மதக் களிறு படிந்து நின்ற அந்தக் காட்சியைப் பெருங்கதை ஆசிரியராகிய கொங்கு வேளிர் ஓர் உவமை கூறி விளக்குகிறார். மதம் பிடித்து மக்களைத் துன்புறுத்திய களிறு படிந்து நின்ற காட்சி, ஒரு மாணாக்கன் ஆணையிடும் ஆசானுடைய அடியைப் பணிந்து நின்றதுபோல இருந்தது என்று சொல்கிறார்.

“ஆணை ஆசாற்கு அடியுறை பணியும்
மாணி போல மதக்களிறு படிய”

என்று அவர் பாடுகிறார். மாணக்கனது பணியை இதைக் காட்டிலும் சிறப்பான முறையில் எடுத்துக் காட்ட முடியுமா?

“கணக்காயன் இல்லாத ஊரும்..... நன்மை பயத்தல் இல”

என்பது திரிபுகம். ஆசிரியர் இல்லாத ஊர் என்றாலும் குருகுலம் இல்லாத ஊர் என்றாலும் ஒன்றுதானே?

இரண்டு கோயில்களும் இருக்கும் ஊரே ஊர்; இரண்டு கண்களைப் பெற்ற முகம்போலப் பொலிவு உள்ள ஊராக இருக்கும். ஒரு கோயில் தெய்வத் திருக் கோயில்; மற்றொன்று கல்விக்கோயில்.

உண்மையான கல்வி நிலையங்கள் :

“கல்லும் சாந்துங்கொண்டு கட்டிய கட்டிடங்கள் மட்டும் கல்விநிலையங்கள் ஆகா. உண்மையான சிறுவர் சிறுமியரே இவ்வித நிலையங்களைக் கட்டுபவராவர். பள்ளிக்கூடங்கள் என்னும் முறையால் மிகப் பெரிதாகவும் சிற்பதால் முறைப்படியுங் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்களை நான் பார்த்திருக்கின்றேன். அவை யாவும் சுண்ணாம்படித்த கல்லறைகளேயன்றி வேறில்லை. இதற்கு நேர்மாறாக உள்ள பள்ளிக்கூடங்களும் உண்டு. அவை தினந்தோறும் பணமின்றிக் கஷ்டப்படுவதைக் காணலாம். பணத்தேவை இருப்பதன் காரணமாகவே அந்த நிலையங்கள் நாஸ்தோறும் ஆன்மநெறியில் முன்னேறிச் செல்கின்றன.”—மகாத்மா காந்தி.

* * *

“போலிக் கல்வி பெருமை பேசும் மெய்க்கல்வியோ அடக்கம் பேசும்”

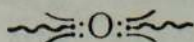
—றஸ்கின்

மனம் என்னும் யானை மதம் கொண்டு திரிகிறது. அதை இளமையிலேயே பக்குவப்படுத்தினால் எவ்வளவோ காரியங்களைச் சாதித்துக் கொள்ளலாம். அகளைப் பண்படுத்துவதற்குச் சொந்த முயற்சி போதாது. மன வலிமை படைத்த வேறு ஒருவருடைய துணை வேண்டும். யானையைப் பழக்கும் பாகளைப் போன்ற ஒருவர் வேண்டும். அவரே ஆசிரியர். மனத்தைப் பண்படுத்திப் பழக்குவதுதான் கல்வி.

“வைத்த தோரு கல்வி மனப் பழக்கம்” என்று ஒளவைப் பாட்டி சொல்லவில்லையா?

கண்ணுடையாரை உண்மைக் கண் உடையவராக்கி, மனம் உடையாரை மத மில்லாத மனமுடையவராக்கி, அறிவு வளரச் செய்து, நல்ல முறையில் வாழும் வகையைக் கற்றுக் கொடுக்கும் ஆசான் கண்ணைத் தெளிவாக்கும் மருத்துவன்; அறிவுரை ஊட்டும் தாய்; கல்விச் செல்வம் தரும் தந்தை; மனத்தைப் பழக்கும் பாகன்; வாழ்வைப் பயனுள்ளதாகக்கும் தெய்வம். அவன் வாழும் இடம் கோயில். ஆதலால் பள்ளிக்கூடத்தைக் குருகுலம் என்று சொல்வது மிக மிகப் பொருத்தமானது. அது தெய்வத் தன்மை வாய்ந்தது.

“ஊராணைர் தேவகுலம்” என்று உரையாசிரியர்கள் உதாரணம் காட்டுவார்கள். ஊருக்கு ஒரு கோயிலாவது இருக்க வேண்டும்.

வாழ்க்கையில் அமைதி

பேராசிரியர் ஆ. வி. மயில்வாகனம்

காலஞ்சென்ற தமிழ்த்தாத்தா மகா மகோபாத்தியாய தாகுதினாத்திய கலாநிதி உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் “என் சரித்திரம்” என்னும் அரிப நூலொன்றில் தான் பிறந்த ஊர் உத்தமதானபுரத்தைப் பற்றி மிகவும் சிறப்பாகப் பின்வருமாறு வர்ணித்திருக்கிறார்கள் :-

“இது தான் எங்கள் ஊர். இப்போது உள்ள உத்தமதானபுரத்துக்கும், ‘எங்கள் ஊர்’ என்று பெருமையோடு நான் என்னும் உத்தமதான புரத்துக்கும் எவ்வளவோ வேறுபாடு உண்டு. என் இளமைக் காலத்தில் இருந்த எங்கள் ஊர்தான் என் மனத்தில் இடங்கொண்டிருந்தது. இந்தக் காலத்தில் உள்ள பல சௌகரியமான அமைப்புகள் அந்தக் காலத்தில் இல்லை; ரோடுகள் இல்லை; கடைகள் இல்லை; உத்தியோகஸ்தர்கள் இல்லை; ரெயிலின் சப்தம் இல்லை; ஆனாலும் அழகு இருந்தது; அமைதி இருந்தது; ஜனங்களிடத்தில் திருப்தி இருந்தது; பக்தி இருந்தது; அவர்கள் முகத்தில் மகிழ்ச்சி நிலவியது. வீடுகளில் லக்ஷ்மீகரம் விளங்கியது.

இவ்வளவு ரூபா என்று கணக்கிட்டுச் சொல்லும் ஆஸ்தி அந்தக் காலத்து உத்தமதானபுர வாசிகளிடம் இல்லை; ஆயினும் நீரும் நிழலும் தானியங்களும் இருந்தன. அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் லேகம் காணவில்லை — அதனால் ஒரு குறையும் வந்து விடவில்லை. அவர்களுடைய உள்ளத்தில் ஒரு சாந்தி இருந்தது. இப்போதோ அந்தச் சாந்தியை எங்கேயோ போக்கிவிட்டு வெகு வேகமாக ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறோம். நம்முடைய வேகம் அதிகரிக்க அதி

கரிக்க அந்தச் சாந்திக்கும் நமக்கும் இடையிலுள்ள தூரம் அதிகமாகின்றதே யொழியக் குறையவில்லை.....இந்தக் கிராமங்களிடையே சோம்பலை அறியாத ஜனங்களை உடையதாய், நவீன நாகரிகத்தின் வாசனை சிறிதளவும் வீசாமல், நிலமகள் தரும் வளத்தை யாவரும் பங்கிட்டு உண்ணுவதற்கும் அமைதியான வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கும் இடமாக விளங்கியது எங்கள் ஊர்.

உத்தமதானபுரம் ஒரு சிறிய கிராமந்தான்; ஆனாலும் அந்த ஊர் எங்கள் ஊர்; என் இளமைக் காலத்தில் இனிய நினைவுகளையும் விரிந்த உலகத்தை அறியாத என் இளங்கன்களுக்குக் கவர்ச்சியை அளித்த தோற்றத்தைக் கொண்ட என்னுடைய ஊர். வேறு எந்த ஊரும் நகரமும் என் உள்ளத்தில் அதன் ஸ்தானத்தைப் பெறுவதென்பது சாத்தியமா?”

நான் எடுத்துக் கூறியுள்ள மேற்கோள் மிகவும் நீடியதாகிறது. ஆனால் எனது கண்களைத் திறந்து வைத்து என்னை கமத்தொழிலில் ஈடுபடுமாறு ஊக்கமளித்த இந்த மேற்கோளைச் சுருக்கி எழுத என் மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை.

ஐயரவர்கள் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் அவரது பிறந்தஊர் உத்தமதானபுரத்துக்கு மட்டுமல்ல, தமிழ் நாட்டின் எல்லாப் பாகங்களிலுமுள்ள ஊர்களுக்கும் பொருத்தமானவையே. ஒரு தலைமுறைக்கு முன் இந்த ஊர்களிலிருந்த அமைதி, நிறைவு எல்லாம் எங்கேயோ மாயமாய் பறந்துவிட்டன. இந்தச் சிறப்புக்களை எங்களால் மீண்டும்

பெறமுடியாதா? அல்லது முன்னேற்றம் என்னும் பரிபீடத்தில், எங்கள் முதாதையர்கள் போற்றிப் பேணி வளர்த்துவந்த இந்தச் சிறப்புக்களை நாங்கள் கட்டாயமாய்ப் பரிபீட வேண்டுமா? மனத்தில் தோன்றும் வீண் உணர்ச்சி யொன்றிலிருந்து எழும் கேள்வி அல்ல இது. இந்தக் கேள்வி வாழ்க்கையின் அடிப்படையான தத்துவங்களுடன் சம்பந்தப்பட்டது.

1926 இல் திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்திலும் சென்னை மாகாணத்திலும் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்தபோது காந்தி அடிகள் பல மாணவர்களையும் மாணவிகளையும் சந்திக்க நேர்ந்தது. அக்கூட்டத்தில் காந்தி அடிகள், வாழ்க்கைத் தத்துவத்தில் கொண்ட தமது அடிப்படையான கொள்கையைத் தெரிவித்தார். அவரது கருத்து—மனிதன் என்றால், வெறும் அறிவு மாதிரமல்ல; அல்லது ஸ்தூல உடலுமல்ல; உணர்ச்சி மட்டுமா? அதுவுமல்ல. அறிவு, உடல், உணர்ச்சி ஆகிய மூன்றும் அழகிய முறையிலே ஒன்று கூடினால்தான் மனிதன் ஆகிறான். இவை மூன்றையும் வளர்ப்பதே உண்மையான கல்வி முறையாகும், என்பது.

பண்டைக் காலத்தில் — அதாவது மேலை நாட்டுக் கல்வி முறை பாரதநாடு, இலங்கை போன்ற நாடுகளில் புகுத்தப்பட முன் — பிறிதொரு கல்வி முறையை இத்தேசங்களிலுள்ள மக்கள் பின்பற்றி வந்தார்கள். எங்கள் முன்னோர்கள், உடல், அறிவு, இதயம் ஆகியவற்றைத் தமக்குள் அழகாக ஒத்தியங்கச் செய்யாது கல்வி புந்

டுவது காரணமாக பல கேடுகள் விளைபக் கூடுமென்று நன்கு அறிந்திருந்தார்கள். ஆகவே மேலைநாட்டு முறைப்படி உடலையும் அறிவையும் உணர்ச்சியையும் வெவ்வேறு கப் பிரித்து வளர்ச்சியடையச் செய்யாமல் இவ்வுறுப்புக்களைச் சம காலத்தில் ஒத்தியங்கி ஒங்கி வருமாறு சில நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார்கள். மனித சமுதாயத்துக்குப் பயனுள்ள முயற்சிகளைப் போற்றினார்கள். இம் முயற்சிகளில் ஈடுபடும் பொழுது இவற்றிற்கு இன்றியமையாத கலையறிவைப் புகட்டினார்கள். மேலும் காந்தியடிகள் கூறியுள்ளார், “ஒருவன் செய்து வரும் தொழில் பற்றிய அடிப்படையான உண்மைகளும், கையாளுகிற கருவிகளின் உபயோகமும், அவற்றைச் செய்யும் முறையும், அவனுடைய தொழில் சம்பந்தமான சமுதாயப் பொறுப்புக்களும் கற்பிக்கப்பட்டன; அவனுடைய அறிவு — தினந்தோறும் பெற்ற அனுபவத்திலே வேருன்றி நேராகக் கண்ட உண்மை அறிவு — விருத்தியடைகின்றது” தனது சுற்றத்தார் தனது முயற்சியால் உடனடியாக நலம் பெறுகிறார்கள் என்ற பெருமை அவனுக்குரியது. தினசரி உழைப்பால் திவ்விய தேகம்பெற்று, ஓய்வு நேரங்களில் இலக்கிய விரிபம் அனுபவித்து, தங்கள் சமுதாயத்தில் தாங்கள் மதிப்புக்குரிய அங்கத்தினர் என்ற மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்தார்கள் எம் முன்னோர்கள். இதுவே ஐயரவர்கள் உத்தமதானபுரத்தில் அனுபவித்த சாந்தியின், அமைதியின் இரகசியம், இந்த நடவடிக்கைகளை மீண்டும் இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் வாழும் பிரதேசங்களில் எங்களால் மேற்கொள்ளமுடியுமாட்டாதா?

மதிப்பாய் வாழும் நிலை

[டாக்டர் மு. வரதராசன்]

அறிவால் ஓங்கிப் புகழ்பெற்றும்
ஆண்மை மிக்குச் சிறந்திருந்தும்
செறிவாம் பண்பின் சீர்பெற்றும்
செயல்கள் ஆற்றும் திறனிருந்தும்
நிறைவாம் ஆட்சி வளங்கண்டும்
நிலையாய் தமிழர் எனப்படும்
மறையாம் குறளைப் பெற்றிருந்தும்
மாண்பைப் பெறாமல் மதிப்பிழந்தோம்

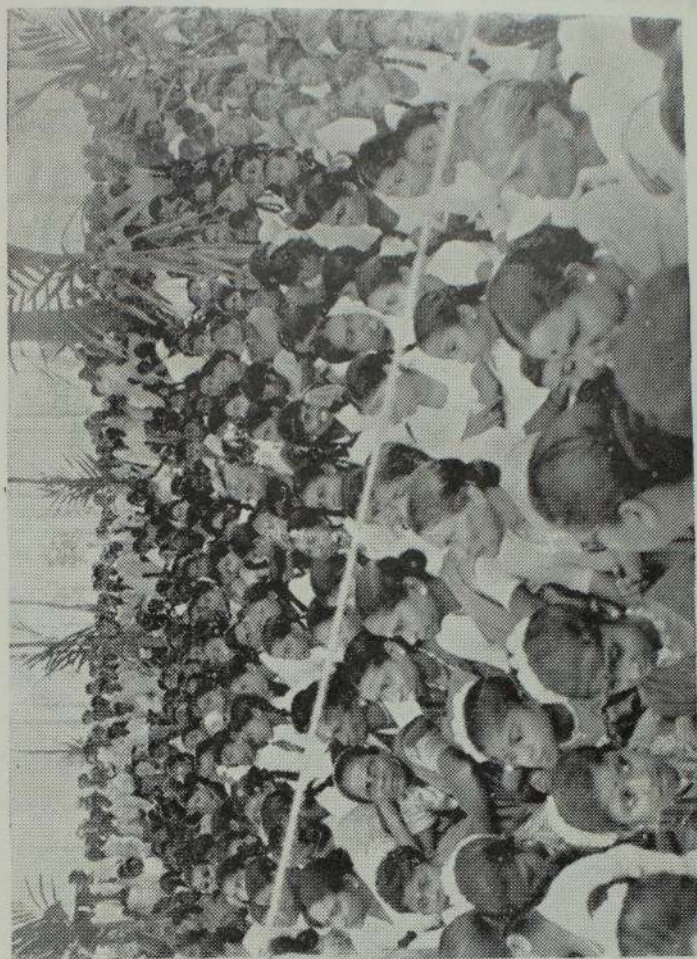
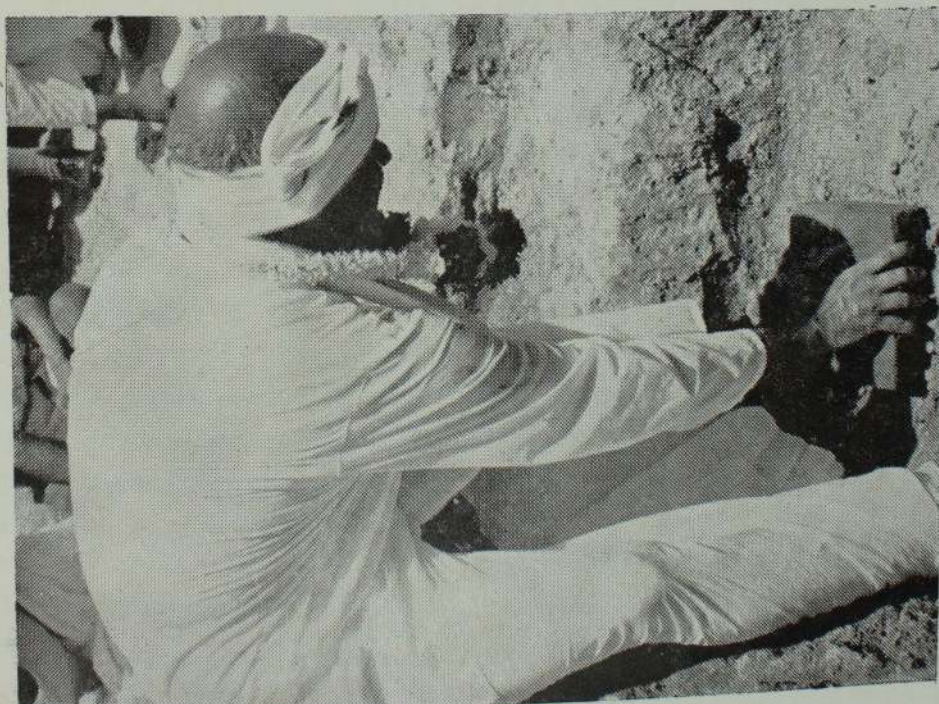
காரண ந்தான் யாதெனவே
கருதிப் பார்த்தல் கடமையதாம்
பாரோர் போற்றும் பணிவுடைமை
பண்பைத் துலக்கும் இன்சொற்கள்
யாரும் போற்றும் வகையினிலே
யாத்த கட்டுப் பாட்டுடனே
சீராய் வாழும் நிலைமறந்தோம்
சிறுமை உற்றோம் வாடுகிறோம்

இனியும் இவ்வா றில்லாமல்
இனிமை தவழும் இனமாகத்
துளியும் காழ்ப்பும் நீங்கிடவே
துணிவாய்ச் சேர்ந்து வாழ்ந்திட்டால்
கனியும் குறளின் அமிழ்தமொழிக்
கருத்தை உலகம் வணங்கிடுமே
மனிதர்க் கெல்லாம் வழிகாட்டி
மதிப்பாய் வாழும் நிலைவருமே.

INAUGURATION OF THE TAMIL UNIVERSITY AT THIRIKONAMALAI — May 10, 1959.

A section of the large gathering

• Laying of the Foundation Stone by Prof. A. W. Mailvaganam.

கருணையின் பிறப்பிடம்

“புவன”

G. C. E. (A/L) ARTS.

அன்பு, இரக்கம், பற்று, நாதல், பக்தி என்னும் சொற்கள் “கருணை” என்னும் பொருளைத் தருவன. ‘கருணை’ என்னும் பதம் குழந்தைகளுக்குத் தாயாக அமைந்துள்ளது எனக் கூறலாம். காரணம், பாரெலாம் படைத்து மக்களைக் காத்தருள் புரியும் பரமனுக்கே அப்பதம் பல இடங்களில் அடைமொழியாக உபயோகிக்கப்பட்டிருப்பதே. “காவலாய் நிற்கும் கருணை நாயகன்” என்னும் கொடர் இதற்குச் சான்று பகரும். எங்கும் என்றும் கருணை மழை பொழிந்து கொண்டிருக்கும் கடவுளார்க்குப் பூவுலகிலே உவமை தேடப் புகுந்த திருவாசகத்தேன் அருளிப் மாணிக்கவாசகர் காசினியிற் கண்கண்ட தெய்வமான தாய்ஒருத்தியின் பரிசுத்த அன்பைக் கூர்ந்து கவனித்தார். பின் “பால் நினைந் தூட்டுந் தாயினுஞ் சாலப் பரிந்து...” எனப் பரமனின் பெருமையைப் பாட ஆரம்பித்தார். இவ்வாறு தயாபரனுக்குத் தாயை ஒப்பிட்டோர் பலர். எனவே தரணியிற் கருணையின் இருப்பிடம் தாய் தான்.

“கண்கண்ட தெய்வம் அந்தத் தாயே
— உலகில்
கருணை பிறந்த இடம் தாயே
பெண்ணின் பெருமை அந்தத் தாயால்
— தருமம்
பேணி வளர்ப்பவளும் தாயே.”

என்னும்

கவிதையிலே தாயின் பெருமைகளை அழகுற அமைத்துளார் ஒரு கவிஞர். புலவர் உலகம் எப்பொழுதும் தாய்க்கு முதலிடம் அளிப்பதை நாம் காணமுடிகிறது. “அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்” என்பது ஓளவைப் பாடியின் செவ்வை

யான வாக்குகளில் ஒன்று. இவ் வாக்கிலே பெண் புலவர் பெண்ணுக்குத் தலையாய இடம் அளித்து விட்டார் என்று சிலர் எண்ணக் கூடும். அது பேதமை. பெற்றெடுத்தவனே குழந்தைக்கு முதற்றெய்வம்.

ஒரு தாயானவள் (தன்) குழந்தையை அருமையாகப் பெற்றெடுத்துப் பெருமைபுடன் வளர்க்கிறாள். பச்சிளங் குழவியைப் பத்திரமாயமைத்த தொட்டிலிலே இட்டு,

“ஆராரோ ஆராரோ ஆரிவரோ ஆராரோ
சீரான தொட்டிலிலே சிறப்பாய் நீ கண்
துஞ்சாய்
நெஞ்சிற் கவலையெலாம் நீங்கத் திரு
முகத்தில்
புன்சிரிப்பைக் காட்டி எம்மைப் போற்
றும் இளமதியோ.”

என்று தாலாட்டுப் பாடித் தூங்க வைக்கிறாள். பசித்தழுத பொழுதெல்லாம் பாலாட்டிச் சிரிக்க வைக்கிறாள். சேய்க்கு வரும் நோய்க்குத் தான் மருந் துண்ணுகிறாள். சுருங்கக் கூறின், தாயானவள் கதைபேசி மகிழும் நேரத்தில், கூடிக்குலாவுவதிற் சகோதரனாகவும், மனச்சோர்வு வந்துற்ற காலையில், தேறுதல் கூறி ஆறுதல் அளிப்பதில் அருமை நண்பனாகவும், அறிபாத பாடங்ளைப் பொறுமையுடன் போதிப்பதில் ஆசிரியையாகவும், குழந்தைக்கு நோய் வரும்போது தக்கமருந்து கொடுக்கும் பராமரிப்பதில் வைத்தியனாகவும், அறிவுரை கூறி அறவழி காட்டுவதில் அருமைத் தந்தையாகவும், நீராட்டி உணவூட்டிப் புதல்வனை அன்பாகப் பேணுவதில் அன்னையாகவும், துன்பம் வராத காப்பதிற் கண்கண்ட தெய்வமாகவும் மிளிர்கிறாள்.

மகனோருவன் எத்தகைய குற்றஞ் செய்தபோதும் அதைப் பொறுக்கும் சக்தி தாய்க்கு உண்டு. தந்தைக்கு அமைவது அருமை. இந்த அரிய உண்மையை நாளாந்த வாழ்விலே நாம் கண்கூடாகக் காண முடிகிறது. தாய்மார் பொறுமை யெனும் நகையணிந்து பெண்குலத்திற்கே பெருமை தேடித் தருகின்றனர்.

எண்ணற்றோரை அவதார புருஷர்களாக — திபாக மூர்த்திகளாக — உருவாக்கக் காரணமாயிருந்தது அவர்களது தாயரின் தூய வாழ்க்கையே. பிஞ்சு வயதிலே நெஞ்சையள்ளும் அறநெறி தழுவின அரிய கதைகள் கூறி நன்னெறி காட்டி மைந்தரின் எதிர்கால நல்வாழ்விற்கு அடிகோலிய பெருமை அன்னையர்க்கே உரியது. சுவாமி விவேகானந்தரை ஞான தீரராகவும், காங்கி மகாணைக் கர்ம யோகியாகவும், மன்னன் சிவாஜியை மகாவீரனாகவும் ஆக்கிய மூல கர்த்தாக்கள் அன்னையமாரே. இதை யான் மட்டுங் கூறவில்லை. இது, அப்பெரியோர்களே அனுபவத்திற் கண்டு வெளியிட்ட பேருண்மை. சிவாஜி மன்னனுக்கு எவ்வாறு வீறுமிக்க கதைகள் கூறி வீரமுண்டாக்க ஜீஜாபாய் தாயாக வாய்த்தானோ, அதே போல், சுவாமி விவேகானந்தருக்குப் புவனேஸ்வரி மாதாவும், மகாத்மா காந்திக்கு அன்னை புத்ரிபாயும் தாய்மாராக வாய்க்கனர். தாயின் மடியே இவர்களது ஆரம்பப்பாடசாலை; அவர்கள் சொல்லிக் கொடுத்த இராமாயண, பாரதக் கதைகளே இவர்களது மந்திரோபதேசம். இவர்கள் பிற்காலத்திற் பெண்மைக்குத் தனிமதிப்புக் கொடுக்கக் காரணமாயிருந்தது இவர்களது தாயன்பேயாகும். “எவனோருவன் பெற்றதாயைப் பக்தி சிரத்தையோடு போற்றும் லிருக்கிருனோ அவன் பெரிய மனிதன் ஆகான்” என்பது விவேகானந்தரின் அமுத வாக்கு

களில் ஒன்று. இவ்வாக்கு, அவர் தம் தாய்மீது வைத்திருந்த அன்புக்கும், பெருமதிப்புக்கும் சான்று பகருகின்றது.

தாயின் ஒவ்வொரு செயலிலும் “தெய்வக் கருணை” பிரதிபலிக்கின்றது. அவள் உள்ளம், எல்லாம் நிறைந்த இன்ப வீடு. அவள், கருணைக்கோர் திருவுருவம். எமது எதிர்கால வாழ்வு நன்னிலையுற வேண்டில் எம் அன்னையரின் உள்ளங்களை நாம் புண்படுத்தாது வாழப் பழகவேண்டும். “பெற்ற மனம் பித்து, பிள்ளை மனம் கல்லு” என்பார்கள். அன்னையர் எமக்காகச் சிந்தும் ஒவ்வொரு துளி கண்ணீரும் எமது உள்ளமாகிய கல்லை நெகிழ்க்கும் சக்தி வாய்ந்தது. அன்றோ ந நாள், வேதாந்த கேசரியான விவேகானந்தருக்கு, அவர் அன்னை அருளிய அரிய உபதேசம் அதோ கேட்கிறது! உற்றுக் கேளுங்கள் :-

மகனே! மரணம் வந்தெய்தினாலும் சரி, உண்மையாக நடந்துகொள்; ஒழுக்க முடையவனாயிரு; எப்பொழுதும் பெருந்தன்மையோடு நடந்துகொள்; மற்றவர்களுடைய உணர்ச்சிகளை மதித்து நட; பிறருடைய உரிமைகளிற் றலையிடாதே; எல்லோரிடத்திலுங் கருணையோடு நடந்து கொள்; ஆனால், உறுதியோடிரு; சந்தர்ப்பம் என்று சொல்லிக் கொண்டு உறுதியினின்றும் பிறழாதே, அசைந்து கொடாதே.”

அன்று அந்த அன்னையார் தன் மகனுக்குக் கூறிய இந் நல்வார்த்தைகள் இன்றும் எம் மகனும் ஏற்று அனுசரிக்கக் கூடியனவாகும். எனவே, அன்னையின் மொழியைப் பொன்னெனப் போற்றி வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்வோமாக.

“தாய் எப்போதும் தாய்தான். உலகில் புனிதத்திலும் புனிதமானவள் அவள்.”

— கோல்ட்டிஜ்

நாவலர் இன்று இருந்தால்....?

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

(திருநெல்வேலி சைவ ஆசிரிய கலாசாலை)

“நீதி” என்றாலென்ன என்று சிந்தித்த இரு பெரும் மகான்கள் இந்த யாழ்ப்பாணத்திலே சென்ற நூற்றாண்டிலே வசித்து வந்தார்கள். ஒருவர் ஸ்ரீலங்கை ஆறுமுக நாவலர். மற்றையவர் பார்சிவல் பாதிரியார். இருவரும் தத்தஞ் சமயத்தை வளர்ப்பதற் கென்றே தம்மை அர்ப்பணஞ் செய்தவர்கள். இருவர் இலட்சியமும் ஒன்றுக் கொன்று மாறு போலத் தோன்றிய போதும் நீதி விசாரத்தால் ஒருமை எய்தி இருவரும் ஒன்றுபட்டிருந்தனர். இருவர்க்கும் நட்பு முதிர்ந்து கணியத் தொடங்கி விட்டது. பாதிரியார் நாவலரை ‘மமகுரு’ (எனது குரு) என்று அழைக்கத் தொடங்கி விட்டார். நாவலர் பாதிரியாரை பார்சிவல் துரை என்று வழங்குவாராயினர்.

நாவலர் ‘நீதிவழுவா நெறிமுறையில்’ தமது வாழ்க்கையை வைத்துக் கொண்டவர், என்பதை உணர்த்துதற்குப் பாதிரியாரின் தொடர்பு இங்கே காட்டப்பட்டது. நாவலரின் நீதி எதிரிகளாலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டது. அதற்கு எத்தனையோ உதாரணங்கள் உண்டு. அது நிற்க.

நீதிமானான நாவலர் தமது ஐம்பதாவது வயதில் யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை என்ற புத்தகத்தில், ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே,

“ஓகோ! இவ்வித யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கிறிஸ்து சமய குருமார் சைவ சமய குருமார் என்னும் இரு சமய குருமாரிடையே கருத்தும் தத்தஞ் சமய பத்தியை வளர்த்தலினிடத்தன்று, தத்தம் வயிறு வளர்த்தலினிடத்தேயாம்”

என்கின்றார்.

i. “... தொழிலாளர் மரபிற் பிறந்தவராயினும், அவ்வத் தொழில அறியாதாரை அறிந்தவரெனக் கொண்டு அவ்வவருக்குப் பொருள் கொடுத்து, அவ்வத் தொழில் செய்விக்கச் சொப்பனத்திலாயினும் நினைக்கின்றீர்களா? இல்லையே! தவசிப் பிள்ளைகளுக் கும் தொழிலிலே பரீட்சை கொடுத்தே தவசிப் பிள்ளைகள் ஆகுதென்றாகளே! பரீட்சை சிறிதும் வேண்டாத உத்தியோகமாவது, உலக முழுதாரும் அரசரும் பெறுத வந்தனாகளைப் பெறும் மிக மேன்மை பெற்ற உத்தியோகமாகிய சமய குரு உத்தியோகம் ஒன்றேயாய் முடிந்ததே! இஃதென்னையென்னை! கொடுமை கொடுமை!”

ii. “ஒரு சமயத்தாருடைய பொருளைக் கொண்டு அவர் மனசிலே மெய் பெனப் பதிந்த சமயத்துக்குத் தீங்கு விளைப்பதும் பொய்யெனப் பதிந்த சமயத்தை அவரைக் கொண்டு அவர் மனசுக்கு விரோதமாகவும் வலாத் காரமாகவும் தழுவுவிப்பதும் அநீதி அநீதி!”

iii. “கல்வியறிவொழுக்களினும் சிறப்புற்ற மேலோர்களுையே உங்களுக்குக் குருமாராக ஏற்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். கல்வி யறிவில்லாதவர்களையும் நல்லொழுக்க மில்லாதவர்களையும் குருமாரெனக் கொள்ளாது தள்ளி விடுங்கள்.”

மூன்று பிரிவாக இங்கே தந்த வசனங்
களும் யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை யென்ற புத்
தகத்தல் வேறு வேறு இடங்களில் வரு
கின்றன. தலைமை பற்றிக் குருமாரிலும்,
அரசாங்கத்திலும், சமயத்திலும் ஏற்றிக்
கூறப்பட்டவைகள், கால நிலைக் கேற்ப
ஏனைய உத்தியோகங்களிலும், அரசியலி
லும், பாஷைப் பிரச்சினைகளிலும் வைத்
துச் சிந்திக்கத் தக்கவைகள், இந்தச் சிந்
தனைகள். இருக்க;

1877-ம் ஆண்டு நாவலர் அவர்கள்
தாம் வியோகம் எய்துதற்கு இரண்டு வரு
டம் முந்தி, “இலங்கை நேசன்” என்ற
பத்திரிகையில் “சமயம்! சமயம்!” “இது
நல்ல சமயம்” “வெகுசனத துரோகம்”
என மூன்று கட்டுரைகள் வெளியிட்டிருக்
கின்றார்கள். அக் கட்டுரைகள் ஆறுமுக
நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டில் சேர்க்கப்
பட்டிருக்கின்றன.

1877-ம் ஆண்டில் பேதி வியாதியும்
பெரும் பஞ்சமும் யாழ்ப்பாணத்தில் உண்
டாயின. மழை யின்மையால் விதைத்த
விதை நெல் பாழாக மறுபடி விதைத்தற்கு
நெல்லின்றிச் சனங்கள் தவித்தார்கள். அரசாங்கம் உதவ முன் வந்தது. ஆனால் ஏழை
கள் பயன் அடையவில்லை. அந்த அநீதி
யால் விளைந்த கொதிப்பே மேற்காட்டிய
கட்டுரைகள் மூன்றும். அக்கட்டுரைகளிற்
சில பகுதிகள் வருமாறு:-

முதலாவது:

சமயம்! சமயம்!!

“ஓ யாழ்ப்பாணத்துச் சனங்களே!

வட மாகாணத்துக்குத் துவையினம்
(Twynam) கவர்னமெண்டு ஏசண்டான
காலந் தொடங்கி, அவராலும் அவர் கீழ்
உத்தியோகத்தார் சிலராலும் நீங்கள் பல
கைப்பட்ட பெருந் துன்பங்களை அனுப

வித்துக் கொண்டு வருகிறீர்கள். அந்தத்
துன்பத்தினின்று நீங்கி உய்யும் வகை
வாய்க்கும் பொழுதெல்லாம், அதற்கு
இடையூறு செய்து தாம் தப்பித்துக்
கொண்டு தலை யெடுக்கும் உபாயத்திலே
துவையினம் அதி சமர்த்தர். எப்படி
யெனிற் கேளுங்கள்.” [அடுத்து நான்கு
பந்திகளில் அநியாயங்கள் எடுத்துக் காட்
டப்படுகின்றன.]

ஐந்தாம் பந்தி:

“இப் பஞ்ச காலத்திலே வட தேசத்
திலே கவர்னரும் கலெக்டர்களும் பஞ்சத்
தால் வருந்துஞ் சனங்களுக்கு எவ்வ
ளவோ பெரு நன்மைகளைச் செய்வது
பத்திரிகைகளாலறிந்தும், இங்கே சனங்
கள் படுந் துயரத்தைக் கண்டுங் கேட்டும்,
துவையினம் தாம் இங்கே ஒரு நன்மையுஞ்
செய்யத் தலைப்படவில்லை. அம்மட்டோ!
இரக்கம் சிறிது மில்லாமல், வாயிதாப்
பணத்தினாலும் தலைவரிப் பணத்தினாலும்
சனங்களை வருத்தத் தலைப்பட்டார். அது
கண்டிரங்கி, இங்குள்ள சிலர் ஒரு கூட்டங்
கூட்டிக் கவர்னருக்கு எழுதிய விண்ணப்
பத்தை அவர் துவையினத்துக்கு அனுப்பி,
இங்கே பஞ்சம் உண்டென்றது மெய்யோ
என்று கேட்கத், துவையினம் தாம் கவர்
னருக்கு யாதோ எழுதிவிட்டு, இங்கே
தலைவரிப் பணத்தையும் வாயிதாப் பணத்
தையும் சீக்கிரம் அறவிடும்படி தலைமைக்
காரர்களுக்குக் கட்டளை செய்து விட்டார்.”

ஆறாம் பந்தி:

நீங்கள் துவையினத்தினாலே “அல்
லற்பட்டாற்றாதழுத கண்ணீ”ரைக் கண்டு,
பரங்கருணை த தடங் டலாகிய கடவுள்,
கொழும்பில “எச்சாமினர்” (Examiner)
என்னும் சமாசார பத்திரிகையின் அதிபதி
யுடைய மனசை இரங்குவித்து, உங்களுக்
குத் துவையினம் செய்த தீமைகளெல்லாம்

அவர் தமது பத்திரிகை வாயிலாக அதி
தெரியத்தோடு வெளிப்படுத்தும்படி செய்
தருளினார். அதுகண்ட கவர்ணர், துவை
யினத்தாற் செய்யப்பட்டன என்ற தீமை
களுட் சிலவற்றை விசாரணை செய்யும்
பொருட்டுக் கமிஷனர்களாக (Commissio-
ners) மூன்று உத்தியோகத்தார்களை இங்கே
அனுப்பியிருக்கிறார். துவையினம், தனக்
குக் கீழ்ப்பட்ட கச்சேரி முதலிமார்களை
யும் தலைமைக் காரர்களையும் சனங்களிடத்
துக்கு அனுப்பி, அந்தச் சனங்கள் தமக்கு
விரோதமாக ஒன்றும் பேசா வண்ணந்
தடுக்கும் பொருட்டும், தாம் இங்கே செய்
தவைகளெல்லாம் வெகு சீனோபகார மென்
றும் அந்த உத்தியோகத்தார்களுக்கு விண்
ணப்பஞ் செய்விக்கும் பொருட்டும், தமது
மனையாளோடு இடையறா முயற்சி செய்து
கொண்டு திரிகிறார்.

சனங்களை! உங்கள் மேல் வைத்த
இரக்கத்தினாலே நா ஞ் சொல்வதைச்
சாவதானமாகக் கேளுங்கள். உங்களுக்கு
இது நல்ல சமயம். இந்தச் சமயந் தப்பி
னால், உங்களுக்கு இனி யொரு சமயம்
வாயாது. நீங்களெல்லாம் திரண்டு முன்
னின்று, துவையினத்தாலும் அவர் கீழ்
உத்தியோகத்தார்களாலும் விளைந்த தீமை
களைக் கமிஷனர்மாருக்கு மறைப்பின்றி
வெளிப்படுத்துங்கள். அது செய்தால்,
நீங்களும் உங்கள் சந்ததியாரும் உங்கள்
அயலாருந் துன்பமின்றி வாழலாம். நீங்
கள் துவையினத்துடைய முகமனையும் அவர்
கீழ் உத்தியோகத்தருடைய முகமனையும்
பார்த்து மெய்யை மறைத்துப் பொய்யைப்
பேசுவிர்களானால், இனிச் சமாதார பத்திரி
கைக் காரர்கள், “தலைக்கு மேலே கை
காட்டித் தமிழர்களுக்கு நாம இரங்கியாவ
தென்னை!” என்று பின்னின்று விடுவார்
கள். உங்கள் பொருட்டிரங்கிக் கூடிய சங்
கததாரும், “நாங்கள் வீணாகப் பிரயாசைப்

பட்டும் என்ன பிரயோசனம்!” என்று
உங்களைக் கைவிட்டு விடுவார்கள். அப்
பொழுது நீங்களும் உங்கள் சந்ததியார்க
ளும் உங்கள் அயலார்களும் இன்னும் பற்
பல துன்பங்களை அனுபவிப்பீர்கள். இவ்
விரண்டினுள், உங்களுக்கு எது பிரியமோ
அதைச் செய்யக் கடவீர்கள்.

இவ்வியாழ்ப்பாணத்துப் பிரபுக்களும்,
கத்தோலிக்க குருமார்களும், பாதிரிமார்க
ளும், இவ் வியாழ்ப்பாணத்துச் சனங்கள்
பஞ்சத்தினாலே படுத்துன்பமெல்லாம் விபர
மாக எழுதிய கடிதங்கள் கவர்ணருக்கு
அனுப்பப்பட்டன. வன் கண்மை பொய்
வஞ்சனை கோள் கைக்கூலி வாங்கல் முத
லியவைகள் நிறைந்த மகா பாவிக்களாகிய
உத்தியோகத்தார்களுடைய முகமனுக்குப்
பயந்து, உங்கள் தலையிலே நீங்களே மண்ணை
வாரிப் போட்டுக் கொள்ளாமல், மேற்
சொல்லிய பரோபகாரிகளை நம்பி அவர்களை
அனுசரித்து நடந்து வாழுங்கள்.”

* * * *

இரண்டாவது:

இது நல்ல சமயம்!

“தயாநிதியாகிய நசல் துரை நீங்கி
விடத், தாம் இங்கே வந்த காலந் தொடங்கி
உங்களுக்கு அநீதி செய்ய மெல்லெனத்
தலைப்பட்டு அதில் வரவா முதிர்ச்சி பெற்று
விளங்குகிற துவையினத்துக்கு மாறாக,
உங்களுக்குச் சார்பாகச் சமாதார பத்திரி
கைகள் எத்தனையோ மாசம் ஓயமிட்டவை
களெல்லாம் இங்கே வந்த கமிஷனர்கள்,
தங்கள் நிப்போட்டுப் புத்தகத்தினாலே
பொய் யென்று சாதிக்கிறார்கள். அக்டிங்
கவர்ணராய் இருந்து கொண்டு கம்மிஷனர்
களை இங்கே அனுப்பியவர், கமிஷனர்க
ளுடைய நிப்போட்டுப் புத்தகமே மெய்
யென்று சாதிக்கிறார். துவையினத்துக்கு
விரோதமாகச் சமாதார பத்திரிகைகளிலே
பேசப்பட்டவைகள் மெய் என்று விசார

ணையிலே ஒப்பிக்கப்பட்டால், துவையினத் துக்கு, உத்தியோக இழப்பு ஒன்று மாத்திரமோ, சுப்பிரீம் கோட்டிலே உடற்றண்டமும் உடன் சம்பவிக்கும். சமாசார பத்திரிகைகளிலே பேசப்பட்டவைகள் பொய் என்று ஒப்பிக்கப்பட்டால் அந்தப் பத்திரிகைக் காரர்களுக்கும் பத்திரிகைக்கு எழுதினவர்களுக்கும் டிஸ்திரிக் கோட்டிலே பொருட்டண்டங் கிடைக்கும்.

பத்திரிகைகளிலே தமக்கு விரோதமாகப் பேசப்பட்டவைகள் பொய் என்பது தமக்குத் துணிவானால், துவையினம், பத்திரிகைகளுக்கு விரோதமாக மான நட்ட வழக்குத் தொடுத்துத் தம்மைச் சுத்தி செய்து கொள்ளாதது ஏனோ? பத்திரிகைகளிலே தங்களுக்கு விரோதமாகப் பேசப்பட்டவைகள் பொய் என்பது தங்களுக்குத் துணிவானால், கமிஷனர்கள், பத்திரிகைகளுக்கு விரோதமாக மான நட்ட வழக்குத் தொடுத்துத் தங்களைச் சுத்தி செய்யாதது ஏனோ? பத்திரிகைக்காரர் மேல் வைத்த கருணையோ? தாங்கள் அகப்பட்டுப் போவார்கள் என்ற பயமோ! இனித், தாம் நீதியுடையவர் என்பது சத்தியமானால், அக்டிங் கவர்ணர், “நீங்கள் உங்களைச் சுத்தி செய்து கொள்ளுங்கள்” என்று துவையினத்தையும், கமிஷனர்களையும் ஏவ மாட்டாரா? ஏவினால், தமது சினேகிதராகிய துவையினமும், தமது ஏவல் வழி ஒழுகிய கமிஷனர்களும் அகப்பட்டுக் கொள்வார்கள் என்று பயந்தாரா? பரிதாபம்! பரிதாபம்!! பத்திரிகைக்காரர்கள் தப்பிப் பிழைக்கட்டும் என்று இரங்கினாரா? எது மறுமொழி? மறுமொழி மௌனந்தானோ?”

“.....தலைமைக்காரர்களும், கச்சேரி உத்தியோகத்தாரும், இப்பொழுது விதை நெல்லுப் பற்றிக் கொண்டோம் என்று பொய்ப் பற்றுச் சீட்டு வாங்கிக் கொடுக்க மாட்டார்களா! கொடுப்பார்கள்

கொடுப்பார்கள். ஏன்! கொடுப்பார்கள் என்பதிலே சந்தேகமா! இப்படிப் பற்றுச் சீட்டுக்கள் வாங்கிக் கொடுபடுமானால், உங்கள் பிரதிநிதி ஸ்ரீ குமாரசுவாமி என்ன செய்வார்! தலை குனியத்தான் வேண்டும். ஏன் சந்தேகமா? மெய்தான் மெய்தான். உலகறிய முற்றேதி போட்டுப் பொய்ப் பற்றுச் சீட்டுகள் தலைமைக்காரர்கள் வாங்கிச் சேர்ப்பார்களானால், யாழ்ப்பாணத்திலே சன்மார்க்கம் எப்படித் தலைப்படும்!! யாழ்ப்பாணத்துக் கச்சேரி, அரீதி, பொய், கோள் முதலிய புத்தகங்கள் படிப்பிக்கிற கலீசு (College). அதற்குத்தலைவர் (Principal) துவையினம். உபாத்தியாயர்கள் “பாவந் தோன்றிய நாளையிற் றோன்றிய பாதகன்” ஆகிய முதலியார் முதலிய சில உத்தியோகத்தார்கள். அவைகள் படிப்பிக்கிற தாலுகாப் பள்ளிக்கூடங்கள் (Taluk Schools) சில தலைமைக் காரர்களுடைய தானங்கள். இப்படியானால், யாழ்ப்பாணம் விரைவிலே தேவனுடைய சாபத்துக்குப் பாத்திரமாவதிற் சந்தேகமா!!!

* * * *

மூன்றாவது:

வெகுசனத் துரோகம்.

“இலங்கை நேச பத்திராதிபரே!

உதய தாரகை என்னும் பத்திரிகை இவ்வளவு காலமும் நிலை பெற்றது எதனாலே? சனங்களுடைய பணகதினாலே. பத்திரிகையினது கடமை யாது? சனங்களுக்குப் பொது நன்மை செய்வது. யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர்கள், மகமதியர்கள் என்கிற சனங்கள் இப்பொழுது இரண்டு மூன்று வருஷ காலம் என்ன நிலையில் இருக்கிறார்கள்? துவையினத்துடைய சினேகிதர்களாகிய சில உத்தியோகத்தார்கள் ஒழிந்த மற்றச் சனங்க ளெல்லாம் துவையினத்தினாலும் அவர் கீழுத்தியோகத்தர்களாலும் துன்

பமே அனுபவிக்கிறார்கள். சனங்களுடைய பணங்கொண்டு நடாத்தப் படுகிற உதய தாரகை இதிலே தன் கடமையைச் செய்கின்றதா? இல்லை. பின் என்ன செய்கின்றது? துவையினத்துக்குச் சார்பாகச் சனங்களுக்கு மாறுகப் போய் வார்த்தையே பேசுகின்றது. அம்மட்டோ; சனங்களுடைய நன்மையின் பொருட்டுச் சனங்களுடைய வேண்டுகோளின்படி சனங்களுடைய விண்ணப்பத்தைக் கவர்ணருக்குக் கொண்டு போய்க் கொடுத்த பிரபுக்களை அயோக்கியர்க ளென்று தூஷிக்கின்றது. உதயதாரகை இவை செய்வது எதனாலே? பருத்தித் துறையிலிருந்துகொண்டு வட தேசத்துக் கூலிச் சனங்களுடைய பணத்தைக் கவர்ந்த ஒரு உத்தியோகத்தரைப் பற்றிய விசாரணையிலே அவர் சார்பாகத் துவையினம் நின்றதினாலே. அந்த உத்தியோகத்தர் யாவர்? உதயதாரகையின் இங்

கலீசுப் பக்கத்து எடிட்டருடைய மைத்துனர்.”

* * *

அரீதிக்குக் கொதித்து நீதிக்குத் தளிர்த்துக் கின்ற இந்த நாவலர் மற்றொரு சமயத்தில், எடுத்த இலட்சியம் பரிசுத்தமான தேயானால் — அதன் பொருட்டு எடுத்த தேகத்தை விடவும் நேருமேயானால் — அது பெரிய ஆத்மலாபம் ஆகுமேயன்றே என்கின்றார்.

இப்படிப்பட்ட ஒருவர் — ஒரு பெருந்தகை,

இன்று இருந்தாலோ,

என்கின்ற கற்பனையைத் ‘தமிழ்! தமிழ்!’ ‘தமிழர்!! தமிழர்!!’ என்கின்ற தலைவர்கள் தலைபில் வைத்துச் சிந்திக்குமாறு வாசகர்களுக்குப் பரிபூரண சுதந்திரம் வழங்குவோமாக.

“முதலிற் கீழ்ப்படியக் கற்றுக்கொள்; கட்டளையிடும் பதவி தானே வரும்.”

* * *

“அறிவு நிறைந்தவன் என்று சொல்லப்படுபவன் ஆத்திரங் கொண்டால், நீர் நிறைந்திருப்பதாகக் கருதப்படும் பாத்திரம் நிலைதடுமாறியதற்குச் சமம்.”

— சுவாமி விவேகானந்தர்.

யாது தெய்வம்?

“ அருணன் ”

B. Sc. (ECON.) PART I

உலகிற் பல மதங்களுண்டு. ஒவ்வொரு மதத்தவரும் தெய்வத்தை வெவ்வேறு பெயர் சொல்லி அழைத்து, தம் சமயமே மெய்ச்சமயம், தாம் வணங்குந் தெய்வமே உண்மைத் தெய்வம் எனக் கூறுவதைக் காண்கிறோம். நுண்மாண் நுழைபுலம் பெற்ற மேதாவிகள்கூட, எது உண்மைச் சமயம், எது உண்மைத் தெய்வம் என அறிய முனைந்து உகந்த ஒரே விடை காண முடியாது மலைத்துள்ளனர்.

“ வேறு வேறான — மதங்கள்
வேறு வேறுகக்
கூறுகின்றதவை — உள்ளங்
குழம்புகின்றதப்பா ”

“ கற்றைச் சடைமானே — ஆதிக்
கடவுள் ஐயம்தில்
சற்றுமேயில்லை — என்று
சைவர் கூறுகின்றார் ”

“ ஆதிநாயகன் — உலகை
அளந்த மாலைனவே
வாதம் செய்திடுவார் — கற்ற
வைணவப் பெரியார் ”

“ முக்குடையோளும் — அருக
மூர்த்தியே முதல்வன்
தர்க்க மேதுமில்லை — என்று
சமணர் சாதிப்பார்.”

என்றெடுத்துரைத்து வருந்துகின்றார் கவிமணி தேசிக வினாபகம்பிள்ளை. ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் தாம் வணங்குந் தெய்வமே உண்மைத் தெய்வ மென்பதல்ல

விந்தை; ஒரு சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்களே, ‘தெய்வம் ஒன்றன்று; தெய்வங்கள் பல வுண்டு,’ என்று கண்முடித்தனமாக நம்புவதே மிக வேடிக்கையானது; — அத்துடன் வருத்தத்திற் குரியதுங் கூட. இந்நிலை கண்ட பாரதியார்,

“ ஆயிரந் தெய்வங்கள் உண்டென்று தேடி
அலையும் அறிவிலிகாள் — பல்
ஆயிரம் வேதம் அறிவொன்றே தெய்வம்
உண்டாமெனக் கேளீரோ! ”

என இடித்துரைத்துப் போந்தார்.

பாரதியார் போன்ற புரட்சிக் கவிஞர்களின் போதனையினால் ‘ஒன்றே குலம்; ஒருவனே தேவன்,’ என்ற மனப்பான்மை இப்போது பரவி வருகின்றது. சமய சம்பந்தமாக ஒரு முஸ்லிமும் ஒரு சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவரும் அளவளாவும் போது, ‘தெய்வம் ஒன்றுதான்; நாங்கள் அல்லா என்கிறோம், நீங்கள் சிவன் என்கிறீர்கள்; இதில் என்ன இருக்கிறது’ என்று சொல்வது சர்வ சாதாரணமாக விட்டது. இதனை நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம்பிள்ளை யவர்கள்,

“ குடாத நாமமில்லைத்
தோன்றாத உருவமில்லை
அல்லாவாய், புத்தனாகி
அரனரி பிரமனாகி
அருளுடைச் சமணர் தேவும்
அன்புள்ள கிறிஸ்துமாகிக்
கல்லாத மனதிற் கூடக்
காணாமல் இருப்பாரந்தக்

கடவுளேன் றுலகம்போற்றும்
கருணையைக் கருத்தில் வைப்போம்.”

என்றுரைத்துள்ளார். எச் சமயத்தவரும் இகனை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனர். கருணை வடிவான அப் பரம் பொருளை மனதில் வைப்போம். அவன் யாராயிருந்தாலும் என்ன? — அல்லாவாகட்டும், புத்தனாகட்டும், அவன் அரிபிரமனாகட்டும், கிறிஸ்துவாகட்டும் — இதில் வீண் விவாதஞ் செய்வதிற்பிரயோசனமில்லை. பெயரில் என்ன இருக்கிறது? அவன் கருணை வடிவானவன். கல்லாத மனதிலும் காணாமல் இருக்கும் கருணை வள்ளல். அவனை மனதில் வைப்போம்.

மார்க்கங்கள் பலவுள. ‘மார்க்கம்’ என்பது வழி, அல்லது சமயம் எனப் பொருள் படும். “கல்லிடைப் பிறந்து போந்து கடலிடைக் கலக்குந் நீத்தம் போல,” மார்க்கங்கள் எல்லாம் காட்டுவனவும், காட்டக் கூடியனவுமாகிய தெய்வம் ஒன்றே. ஓர் உண்மைப் பொருளை அடைதற்குப் பல வழிகளுண்டு. இவ் வழிகளே சமயங்கள். கிறிஸ்தவன் இயேசுவின் வழியைப் பின்பற்றுகிறான்; இஸ்லாமியன் அல்லாவின் வழியைக் கடைப் பிடிக்கிறான். சைவன் சிவனது வழியைத் தொடருகிறான். இவ்விதம் எல்லாச் சமயத்தவரும் தங்களுக்குப் பிடித்தமான வழியிலேகி ஒரே தெய்வத்தை அடைகின்றனர்.

‘இத் தெய்வம் எங்கேயிருக்கின்றது? எப்படியிருக்கின்றது? எவ்வுருவில் இருக்கின்றது? எங்ஙனம் அழைக்காணலாம்?’ என்னுங் கேள்வி எழுவது இயற்கை. இறைவன் சர்வ விபாபி என்பதை, “எங்கு மெவையும் எரியுந் நீர்போலேந் தங்கு மவன்றானே தனி” என்று கூறி விளங்க வைத்தார் உமாபதி சிவாச்சாரியர். அவன் தூணிலும் இருப்பான், துரும்பிலு மிருப்பான்.

பான். ‘இலங்கு முயிரனைத்தும் ஈசன் சந்நிதி’ என்றார் திருமூலர். இதனைக் கவிமணியவர்கள்,

“உள்ளத்தில் உள்ளானடி — அது நீ உணர வேண்டு மடி
உள்ளத்திற்காண்பாயெனில்—கோயில் உள்ளேயுங் காண்பாயடி,”
என்று வற்புறுத்துகின்றார்.

இயற்கையில் இறைவனைக் கண்டனர் கற்பனையுலகத் துலவிய கவிஞர் பலர். ‘இயற்கையே தெய்வம்’, என்றார் ‘ஷெல்லி’ (Shelly) என்னும் ஆங்கிலப் புலவர்.

“மன்னும் இயற்கையில் ஈசனைக் கண்டு வணங்கும் மதியுடையோர் — கண்டு வணங்கும் மதியுடையோர்
பொன்னம்பலம் வெள்ளியம்பலந் தேடிப் புவியில் அலைகுவரோ — தேடிப் புவியில் அலைகுவரே”,

என்று கவிமணியவர்கள் பாடியிருப்பது அவர் இயற்கையில் ஈசனைக் கண்டதனாலன்றோ.

இவ்வுலகம், மாந்தருள்ளந் தெய்வத்தைக் கண்டுள்ளது என்பதை,

“உள்ளத்தைக் கோயிலாக்கி
உண்மையைத் தெய்வமாக்கிக்
கள்ளத்தைக் கடிந்து நீக்கிக்
கருணையின் காட்சி கண்டு
எள்ளொத்த ஆசையின்றி
என்கடன் பணியேயென்ற
தேள்ளுற்ற தியாகி காந்தி
கண்கண்ட தெய்வமன்றோ”,

என்றும்,

“மனிதருட் தேவன் தேவருட் தெய்வம்
காந்தியை மறக்கலாமோ”

என்றும் நாமக்கல் கவிஞர் பாடியிருப்பதும் காணலாம். மாந்தருட்டெய்வத்தைக் காண்

பதரிது. மனிதன் தெய்வமல்ல. ஆனால்,
அவனுள், தெய்விகத் தன்மையைக் காண
லாம்.

கடவுளில்லையென்று சற்றே ணங்
கூசாது கூறும் அறிவினிகள் மலிந்த இந்
நாளில், 'தெய்வம் யாது', 'தெய்வம்
ஒன்றே,' என்பவைகளை விளக்குவது எளி
தல்ல. எவர் எப்படிக் கூறினும் உண்மை
என்றும் உண்மையாகவே இருக்கும். தெய்
வம் ஒன்று உளது என்பது ஒருவராலும்
உதறித்தள்ள முடியாத உண்மை.

"ஆலயங்கள் ஏனையா

அபிஷேகங்கள் ஏனையா

கோலங்கொடிகள் ஏனையா

கோட்டுமுழக்கம் ஏனையா

பாலும்பழமும் வைத்துநிதம்

பணிந்துநிற்ப தேனையா

சீலம் பேணும் உள்ளத்தை

தெய்வம்நாடி வாராதோ"—

— உமார்க்கரயம்.

"கண்ணின் கடைப்பார்வை காதலியர் காட்டிவிட்டால்
மண்ணில் குமரருக்கு மாமலையும் ஓர் கடுகாம்"

"வாடாத பூப் போன்ற மங்கை நல்லாள்
மணவாளன் இறந்தால் பின் மணத்தல் தீதோ?
பாடாத தேனீக்கள், உலவாத் தென்றல்
பசியாத நல்வயிறு, பார்த்ததுண்டோ?"

— பாரதிதாசன்.

*

*

*

"இமய மலையைப் போன்று நல்லார் தூரத்தில் நின்றும் பிர
காசிக்கிறார்கள். ஆனால், தீயோர் இரவில் எய்த அம்புகளைப்
போன்று தென்படாதே போகின்றார்கள்"

— புத்தர்.

நாவலர் பாதையில்

க. கைலாசபதி B. A. (Hons.)

ஆசிரியர்: “தினகரன்”.

அவர் சென்ற நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே பிறந்தார்; பிற்பகுதியிலே மறைந்தார்; இடையே ஐம்பத்தியேழு ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்தார். தான் வாழ்ந்த காலத்திலே அவர் பல பள்ளிக் கூடங்களை நிறுவ அல்லும் பகலும் அயராதுழைத்தார். அவர் மறைந்து ஏறத்தாழ முக்கால் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் இன்று அவர் பெயரால் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியொன்று இயங்கி வருகிறது.

நாவலர் பாதையில் இது புதியதொரு திருப்பமென்றே நாம் கருதவேண்டும். நாவலர் தமிழர் சமுதாயத்திலே தமக்குரிய இடத்தைப் பெறத் தொடங்கி விட்டார் என்பதை இது காட்டுகிறது என்று நான் கருதுகிறேன். ஒவ்வொரு காலமும் தனக்கு வேண்டிய வீர புருஷர்களையும் சரித்திர நாயகர்களையும் தனக்கு முந்திய காலங்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கிறது. இது மனித வரலாறு கண்ட உண்மை. இந்த மகத்தான உண்மைக் கேற்ப நமது காலத்துக்கு ஏற்ற வீர புருஷரை நாவலரைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறோம் என்று கூறினால் அது தவறுகாது.

நாவலர் என்று கூறும்போது நமது மனத்திலே தோன்றும் சிந்தனைகளும் சித்திரங்களும் எத்தகையவை? பிற சமயங்களின் தாக்குதல்களினால் தமது சமயம் பாதிக்கப்படும் காலத்திலே தமது சமயத்திற்காகவும் அதன் பாதுகாப்பிற்காகவும் உடல், பொருள், ஆவி ஆகிய சகலவற்றையும் அர்ப்பணித்த ஒரு மகானின் எண்ணமே நமது கருத்தில் உடனே எழுகிறது. ஆயினும், இன்று நாவலர் பெயர் கொண்டு இயங்கும் கல்விக் கழகத்தைச் சமயத்தாபனம் என்று கூற முடியுமோ?

சைவ சமயத்தவரல்லாதாரும் இங்கு கல்வியில்கின்றனர். இதனையே நாவலர் பாதையில் புதியதொரு திருப்பமென நான் கருதுகிறேன். இதுகாலவரை நாவலரின் ஒரு சில பண்புகளே நம்மனோரால் பாராட்டப்பட்டு வந்துள்ளன; சைவம், தமிழ் என்ற வரம்பிற்குள் மட்டும் நாவலர் அடைபட்டுக் கிடந்தார். இன்று அந்த எல்லைகளையும் மீறிச் சமுதாயத்திலே ஒரு நூதன சக்தியாக விளங்கத் தொடங்கி விட்டார். நாவலர் இன்றிருந்தால் எவையெவற்றைச் செய்ய முனைவாரோ அவையவற்றையெல்லாம் நாம் செய்யும் பொழுது தான் நாவலர் பாதையிற் செல்கிறவர்களாகிறோம்.

இன்று தாழ்வுற்றுக் கிடக்கும் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்குத் தொழில் துட்பக்கல்வி பெரிதும் வேண்டிக் கிடக்கிறது. இன்றைய தலையாய தேவை இது என்றே கூறவேண்டும். இதற்கு ஊக்கமும் ஆக்கமுந் தரவல்ல கல்விக் கழகங்களை நிறுவுவதும், வாழ்வைச் செழிக்கச் செய்பக் கல்வியைப் பயன் படுத்துவதும் இன்றியமையாததாகும். நாவலர் இன்றிருந்தால் நிச்சயமாக இத்துறையில் தான் உழைப்பார் எனத் துணிந்து கூறலாம். ஏனெனில், நாவலர், காலத்தின் போக்கையும் அதன் தேவையையும் நுண்ணிதர உணர்ந்து பணி புரிந்த பெருமகன். பிற சமயத் தாக்குதல்கள் சமய வடிவில் நாட்டிலே புகுந்தபொழுது அவர் அத்துறையில் முன்னின்று பணி புரிந்தார்; போரிட்டார்; அதே சமயத்தில் தான் பிறந்த சமூகத்தின் பல்வேறு குறைபாடுகளையும் அவர் உள்ளும் புறமும் அறிந்திருந்தார். தனது சொந்தச் சமூகத்தவரைத் தூர்

மைப்படுத்தவும் அவர் தயங்கவில்லை. கல்வித் துறையிலோ, சமயத் துறையிலோ, வெறெந்தத் துறையிலோ நாவலரது சொல்லும் செயலும் ஆத்மார்த்த வடிவில் வெளிப்பட்டாலும் அவற்றிற்குப் பின்னால் சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கையில் காணப்பட்ட குறைபாடுகளும் முரண்பாடுகளும் காணப்படுகின்றன என்பதை நாம் மறக்க முடியாது. ஏனெனில் நாவலரது வாழ்க்கையையும் எழுத்துக்களையும் துணுகிப் பார்க்கும்போது ஒரு உண்மை புலனாகிறது. எளிய தூய வாழ்க்கை வாழ்ந்த அவர் சாதாரண மனிதருக்கு ஏற்படும் இன்ப துன்பங்களினால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அன்றையத் தமிழ் மக்களைக் குழப்பிய பிரச்சினைகள் அவரையும் உலுப்பின; தம்மைச் சுற்றிக் காணப்பட்ட போலி வாழ்க்கையைக் கண்டு மனம் நொந்தார்; யதார்த்த வாழ்வில் உண்மை சிதைந்து போவதைக் கண்ணூரக் கண்டார்; நடிப்புச் சைவ சமயிகளைக் கண்டார்; அவர்களை வெறுத்தார்; அதைப் போலவே ஏமாற்றிப் பிழைத்த சில கிறிஸ்தவர்களுக்கும் கண்டார்; இந்த நிலைகெட்ட மனிதரின் அவலத்தைக் கண்டு பொறுக்காமல் நாவலர் பேரூ பிடித்தார்; மேடைகளில் ஏறினார்; செயலில் இறங்கினார்; தாழ்வுற்ற நிலையை மாற்றத் துடித்தார். இதுதான் நாம் மனதில் நிறுத்த வேண்டிய வீரபுருஷரின் சித்திரம். நாவலர் வாழ்ந்த காலம், அவரைச் சுற்றி அக்காலத்திலிருந்த சமூக, பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள், அவை எடுத்த வெவ்வேறு வடிவங்கள், அவற்றைச் சமாளிக்கத் தமிழ் மக்கள் எடுக்கத் தவறிய பாதுகாப்புகள், எடுத்த முயற்சிகள், ஆகியவற்றையெல்லாம் தொகுத்து ஆராயும் பொழுதே, நாவலர் பாதையைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். இன்றைல் சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் தொண்டாற்

றிய மகான் என்று கூறிக் கொள்வதில் அமைதியும் பெருமையும் காணவேண்டியதுதான்.

அந்நியரின் ஆதிக்கத்தில் ஏற்படக் கூடிய சகல முரண்பாடுகளும் குறைபாடுகளும் நாவலரை எதிர்நோக்கின. அவற்றை அவர் துணிந்து எதிர்நோக்கினார். மக்கள் வாழ்க்கையில் மாற்றமும் புத்துணர்ச்சியும் வேண்டுமெனக் கூறினார். நாவலர் இன்றிருந்தால் அரசாங்க உத்தியோகங்களையே நம்பிச் சொந்த முயற்சிகளைக் கைவிட்டுப் பாரமபரியச் சிறப்பை இழந்துள்ள தமிழர் சமுதாயத்தில் மாற்றமும் புதுமையும் கோருவார் எனபதில் ஐயமில்லை. சமய அடிப்படையில் தமிழ்க் கல்வி சிறக்கப் பணிபுரிந்த நாவலர் இன்றிருந்தால் சமயப் பின்னணியில் தொழிற் கல்வி, வாழ்க்கைக் கல்வி சிறக்கப் பணிபுரிவார்; சமய அடிப்படையில் சமுதாய ஒழுக்கத்தை அன்று வற்புறுத்திய நாவலர் இன்றிருந்தால் சமய அடிப்படையில் பொருளாதார அபிவிருத்தியை அழுத்திக் கூறுவார். நாவலர் பாதையில் இவையெல்லாம் அடங்குவன. காலத்தின் அடிப்படைத் தேவையை உணர்ந்த மகா புருஷரின் பாதை வளர்ந்து செல்லும் பாதையாகும். அந்தப் பாதையை இன்று நாம் காணத் தொடங்கியுள்ளோம் என்பது நாவலர் கழகம் நிறுவப் பட்டதிலிருந்தே தெளிவாகி விட்டது.

நாவலரைப் பற்றிய புதிய கோணத்திலிருந்து நாம் சிந்திக்கத் தொடங்கி விட்டோமென்றால் நம்மைப் பற்றியே நாம் புதிய பார்வை கொண்டிருக்கிறோம் என்பது பொருளாகும். சென்ற நூற்றாண்டிலே தோன்றி மறைந்த நாவர் இந்த நூற்றாண்டிலே தோன்றுத் துணையாக நின்று வழிகாட்டுகிறார். அவர் பாதையில் நாம் செல்லுமுன் அவரைப் பற்றியும் நம்மைப் பற்றியும் ஒரு கணம் சிந்திப்பதற்கு இங்கு கூறியவை ஒரு சிறிதாவது பயன்படும் எனநம்புகிறேன். சிந்தித்துக்கொண்டே நாவலர் பாதையில் செல்லுவோமாக.

★ உரிமை ★

த. மகேந்திரன்

G. C. E. (A/L) பொருளியல்

அவளுடைய காதலன் கோபாலனுக்கு வேலை கிடைத்துவிட்டதென் றறிந்த போது கமலாவுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக் கோர் அளவில்லை. இனிமேல், தங்கள் காதலுக்குக் குறுக்கே யாரும் நிற்க மாட்டார்கள் என்று எண்ணும்போது — தான் விரும்பியவரையே மணானாக அடைய ஏதுவான போது — மகிழ்ச்சி யில்லாமலா போய்விடும் அவளுக்கு?

கமலா அவளுடைய பெற்றோருக்கு ஒரே பெண். அழகிற் சிறக்கவள் என்று கூற முடியா விட்டாலும் அழகிற் குறைந்தவள் அல்லள். அலுவலகஞ் சென்று வேலை பார்க்கக் கூடிய அளவிற்கு அவள் கற்கவில்லை யாயினும் உலக விஷயங்களை அறிந்து கொள்ளக் கூடிய அளவிற்கு கற்றறிந்திருந்தாள். நல்ல சுபாவமும், சுமாரான அறிவும் உள்ள கமலா ஓரளவிற்குப் பணம் படைத்தவளாகவும் இருந்தாள். அவளை மணப்பதற்கு டாக்டர்களும் இஞ்சினீயர்களும் நான் முந்தி நீ முந்தி என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அவளோ தன் மனதைக் கோபாலனிடம் பறிகொடுத்திருந்தாள். அவளை எவ்வளவோ செல்லமாக வளர்த்த அவளது பெற்றோர்கள் எந்த விஷயத்திலும் அவளை அனுசரித்து நடந்த போதிலும், 'கோபாலனையே தான் மணப்பேன்' என்ற அவளது கோரிக்கையை மட்டும் நிறைவேற்ற மறுத்தார்கள். உயர்ந்த பதவியிலுள்ள எத்தனையோ பேர் அவளை மணக்கப் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, ஒரு வேலையும் இல்லாதிருக்கும் கோபாலனுக்கு அவளைக் கொடுக்க எப்படி

மனம்வரும் அவர்களுக்கு? ஆனால், கமலாவின் பிடிவாதமே அவர்களுடைய தீர்மானத்தை முடிவிற் தோற்கடித்தது. கோபாலனுக்கு ஒரு குமாஸ்தா வேலையாவது கிடைத்தால், கமலாவை அவனுக்குக் கொடுப்பதாக கடைசியில் முடிவு செய்தார்கள் அவர்கள். பெற்றோரின் இந்த மனமாற்றத்தில் மகிழ்ச்சி கண்ட கமலா, கோபாலனுக்கு ஒரு வேலை கிடைக்காதா என்று ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது தான் அரசாங்க இலிகிதர்ப் பரீட்சை முடிவு வெளியானது. அதிற் கோபாலனுடைய பெயரும் இருந்தது.

கொழும்பில் வேலையேற்க வரும்படி கோபாலனுக்கு அரசாங்க அழைப்பு வந்ததாற் காதலர்களிருவரும் பிரிய வேண்டியதாயிற்று. இயற்கை பொய்த்து இரப்பகல் தவறினாலும் இருவரிடமிருந்தும் கடிதங்கள் செல்லத் தவறுவதில்லை.

இப்படியிருக்கையில் அவ்வூரிலே உரிமைப் போராட்டம் ஒன்று நடக்க விருந்தது. அதில் மக்களைக் குதிக்கத் தூண்டு வதற்காகப் பொதுக் கூட்டங்கள் பல நடந்தன. அதற்காக வந்த பிரபல பேச்சாளர்களுள் இந்திரனும் ஒருவனாவான். இங்கிரன் கமலாவின் தாய்க்குத் தூரத்து உறவு. அவர்களுடைய வீட்டிலேயே சில நாட்கள் தங்கியிருந்தான். ஒரு நாள் மாலை மூன்று மணியிருக்கும். கடும்குழை பெய்து கொண்டிருந்தது. கமலாவின் பெற்றோர் எங்கோ வெளியிற் சென்றிருந்தார்கள். வேலையாட்கள் அடுக்களைப் பகுதியில் வேலையாக இருந்தனர். தனிமையிலிருந்த

கமலா தனது இதய வினையை மீட்டி, இன்பம் சேர்க்கும் கோபாலனின் காதலை நினைந்து பாடிக்கொண்டிருந்தாள். வெளியே சென்றிருந்த இந்திரன் — மழையில் நனைந்து கொண்டு வீடு திரும்பியவன், — கமலாவின் இனிய கீதத்தில் மயங்கி வெளியில் நின்றபடியே அதை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான். இந்திரன் வெளியிலேயே நிம்பதைத் திடீரென்று கவனித்த கமலா ஓடிப் போய்க் கதவைத் திறந்து அவனை உள்ளே விட்டாள். அவன் தன் அதைக்குட் சென்று உடுப்புகளை மாற்றி விட்டு, தலையை உலர்த்திக் கொண்டதும், சுடச் சுடக் கோப்பியை எடுத்துக் கொண்டு போய்க் கொடுத்தாள் கமலா.

கமலாவின் இனிய சுபாவமும், குறும்பான பேச்சும், அழகும், குணமும், ஏற்கனவே இந்திரனுக்கு அவள் மேல் ஒரு பிரியத்தை உண்டு பண்ணி யிருந்தன. அன்று அவளுடைய குரலின் இனிமையும், தான் குளிரில் நடுங்கும் போது, அவன் செய்த உபசரிப்பும், அந்தப் பிரியத்தை அதிகப்படுத்தின. மேலும் சந்தர்ப்பமும், சூழ்நிலையும், சாதகமாக இருக்கவே, அந்தப் பிரியம், மோகமாக மாறி, அது மிதமிஞ்சிக் காமமாக உருவேடுக்க — கோப்பியைக் கொண்டுவந்து 'உப்போயி'ன் மேல் வைத்த கமலாவை அணுகித் தன் இருகைகளாலும் இறுக அணைத்துப் பல முத்தங்கள் ஈந்தான்.

இதைச் சற்றும் எதிர்பார்த்திராத கமலா திடுக்குற்றாள். பதறி அவன் பிடியிலிருந்து விடுபட முயற்சித்தாள். சத்தம் போட்டால் வேலைக்காரர்களுக்கும், அண்டையலவர்க்கும் விஷயம் தெரியவந்து எல்லாம் அவமானத்திற் குள்ளாகி விடுமே என்று அஞ்சிய கமலா, மௌனமாகவே அவன் பிடியிலிருந்து விடுபடப் போராடி

னாள். ஆனால் அவனுடைய முரட்டுப் பிடியிலிருந்து அவளால் விடுபட முடியவில்லை. அவனுடைய மிருக இச்சைக்கு ஆட்பட்டு, தன் கற்பைப் பறிகொடுத்தாள்.

பொதுமக்களின் உரிமைக்காகத் தங்கள் உயிரையுந் தியாகஞ் செய்து போராட முன்வந்திருப்பதாகச் சொல்லிக் கொள்ளும் தேசபக்தர்களிற்குட, தங்கள் சுய இச்சைக்காகப் பெண்களின் கற்பைச் சூறையாடும் காமாந்தக்காரர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள் என்பது அன்றான் அவளுக்குப் புலப்பட்டது. உலகம் முழுவதும் இன்பமயம் என்று எண்ணியிருந்த கமலாவுக்கு — தன்னிடமிருந்த விலைமதிப்பதற் கரிய ஒன்றை இழந்து விட்ட பிறகு, — உலகத்தில் இன்ப மென்பதே இல்லையென்று தான் தோன்றிற்று. அழுதாள், விம்மினாள், குமுறினாள் — பயன்? இழந்த கற்பைத் திரும்பப் பெற முடியுமா?

கொழும்பிலிருந்து கமலாவுக்கு வரும் கோபாலனுடைய கடிதங்களிலெல்லாம் — கொழும்பிற் சீனிக்கும் சில தமிழ்ப் பெண்களின் ஆங்கில நாகரீக மோகத்தைக் கண்டித்து எழுதி, அத்தோடு கமலாவின் அடக்க ஒடுக்கங்களையும் ஒப்பிட்டுக் கமலாவைப் போற்றிப் புகழ்ந்து எழுதி வந்தான் அவன். சகல விதங்களிலுஞ் சிறந்த தமிழர்களுடைய பண்பாட்டையும், நாகரிகத்தையும் குறுகிய மனப்பான்மை என்று கூறி உதறிவிட்டு விரிந்த மனப்பான்மையாம், ஆண்களோடு சனசண்டியாகப் பழகுகின்றார்களாம் என்று கூறிக்கொண்டு, அளவுக்கு மிஞ்சி சுமமாகப் பழகித் தவறுகள் இழைத்துவிட்டு, சந்தர்ப்பத்திலேயும் சூழ்நிலையிலேயும் பழியைப் போட்டு, வெட்கமின்றி இன்னும் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்களே. என்றெல்லாம் கண்

டித்து எழுத அவன் தவறவில்லை. இதை யெல்லாம் வாசிக்கும் கமலாவுக்கு எல்லாம் தன்னைக் கண்டிப்பது போலத் தான் தோன்றியது.

சில காலமாக கமலாவிடமிருந்து கோபாலனுக்குக் கடிதங்கள் வரவில்லை. கடிதத்திற்கு மேல் கடிதங்கள் அவன் எழுதியும், இதற்குப் பதில் கிடைக்காவிட்டால் தானும் கடிதம் எழுதுவதை நிறுத்தி விடுவது என்று பயமுறுத்தியும், கமலாவிடமிருந்து அவனுக்குப் பதில் கிடைக்கவேயில்லை.

இப்படியிருக்கையில் திடீரென்று கமலா தன் வீட்டிலிருந்து காணாமற்போய் விட்டாள் என்ற செய்தி அவ்வூர் முழுவதும் பரவியது; கோபாலனுக்கும் அது எட்டியது. ஏன் இப்படிச் செய்தாள்? எதற்காக இப்படிச் செய்தாள்? என்று, செய்வது என்ன வென்று தெரியாமல் தத்தளித்தான். அவளை நினைந்து நினைந்து அவன் நெஞ்சம் உருகினான்.

மாதங்கள் பல சென்றன. கோபாலனுக்கு எங்கிருந்தோ ஒரு கடிதம் வந்தது. அது கமலாவினுடையதுதான். ஆனால்: “என் அன்பரே” “அன்புள்ள அத்தான்” என்றெல்லாம் எழுதும் அவள் “திருவாளர் கோபாலன் அவர்கட்கு” ஆரம்பித்திருந்தான்; ஒரு விஷயமும் இல்லாமல் ‘கண்ணு பின்னா’ என்று பக்கம் பக்கமாக எழுதும் கமலா, பல விஷயங்களை ஒரே பக்கத்தில் இரத்தினச் சுருக்கமாக,

“இதுவரை உங்கள் காதலியாக இருந்தேன், ஆனால் மேற்கொண்டு அப்படியிருக்கத் தகுதியற்றவளாக்கப்பட்டேன். உங்கள்மேல் நான் கொண்டிருந்த காதலையும் மோகத்தையும் அன்

பாகவும் அபிமானமாகவும் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டியவளாக்கப்பட்டேன். அதேபோல் நீங்களும் தயவு செய்து என்னை மன்னித்து மறந்துவிடுங்கள் கோபால். “சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும்” என் கற்பைப் பறிகொடுக்கச் செய்து விட்டன” என்று நான் சொன்னால், நீங்கள் நம்பவா போகிறீர்கள்.—திடுக்கிடுகின்றீர்களா? உண்மைதான் கோபால் இங்கிரன் என் கற்பைச் சூறையாடிவிட்டான்.

யோசித்துப் பாருங்கள் கோபால். இதன் பிறகும் உங்கள் அன்புக்குப் பாத்திரமாகத் தகுதியுள்ளவளா நான்?—இல்லை. குல உரிமையை உதறிய பின்னும் கண்ணிய வாழ்வை எண்ணிடலாமா!—நான் போய்விடுகின்றேன்—என்னை மன்னித்து விடுங்கள்” என்று எழுதியிருந்தாள்.

இதை வாசித்த கோபாலனின் மேல் சிலிர்த்தது. பருவ உணர்ச்சியிலே சிக்குண்டு தவறிவிடும் பிள்ளைகளைத் திட்டும் பெற்றோர்கள்—அதைத் தவிர்க்க நடவடிக்கைகள் எடுத்திருக்கின்றார்களா! என்று என்றாவது சிந்தித்துப் பார்த்ததுண்டா?—பருவ மங்கைபரையும் வயது வந்த ஆண்களையும் ஒன்றாகப் பழகவிட்டு விடுகின்றார்கள். கேட்டால், “அறிவு வந்தவர்கள் எது சரி எது பிழை என்று உணரக்கூடியவர்கள் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடாது” என்று சாக்குப் போக்குச் சொல்லி விடுகின்றார்கள். ஒன்றாக அளவுக்கு மிஞ்சிப் பழகும் ஆண்களும் பெண்களும் அகன் காரணமாக அங்கச் சலுகையை விருத்தி செய்து, கற்பையே இழந்துவிடும் அளவிற்கு வந்து விடுகின்றார்கள். தவறா இழைத்த பின்—அதன் பலனை அனுபவிக்கும் போது தான் ‘இன்பத்தின்

“கேளிக்கைகளெல்லாம் துன்பத்தின் அத்தி வாரம்” என்று உணருகின்றார்கள். உணர்ந்து என்ன பயன்? நிவர்த்தி செய்ய முடியுமா? அப்பொழுதான் பழியைச் சந்தர்ப்பத்தின் மேலும் சூழ்நிலையின் மேலும் போடுகின்றார்கள். எது அந்தச் சந்தர்ப்பம்? எப்படி அது கிடைத்தது? எப்படி அந்தச் சூழ்நிலை உண்டாக்கப்பட்டது? படிப் படியாகத் தானே ஏறிச் சென்றார்கள். முதற் படியிலேயே நின்றிருக்கக் கூடாதா? நின்றிருக்கலாம். ஆனால் அவர்களுக்குத் தெரியாதே—கடைசிப்படிக்கப்பாற் பாதாள படுகுழியிருக்கின்றதென்று. இதைத் தெரிந்த பெற்றோர்கள் முதற் படியிலேயே தடுத்திருக்கக் கூடாதா அவர்களை? தனக்கே சொந்தமாக இருந்த கமலாவைக் கெடுத்து விட்ட இந்திரன் மேல் கோபாலனுக்கு அளவுகடந்த கோபமே ஏற்பட்டது. “இன்றே போய் இந்திரனைத் தொலைத்து விடுகின்றேன்” என்று புறப்பட்டான். ஆனால் எங்கெல்லாந் தேடிப் பார்த்தும் இந்திரன் அகப்படவில்லை.

* * * *

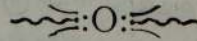
அன்றுதான் நாட்டிற் பெரியதொரு குழப்பம் ஏற்பட்டது. உரிமைப் போராட்டம் நடத்திய சத்தியாக்ரிகிகள் மேல் இராணுவமும் போலீஸ் படையும் துப்பாக்கிப் பிரயோசஞ் செய்தன. கால்களை இழந்தனர் எத்தனையோ பேர் — கைகள் துண்டிக்கப் பட்டோர் அதற்கு மேற்பட்டோர். இவற்றிற்கெல்லாம் மேலாகத் தங்கள் உயிரையே அர்ப்பணஞ் செய்தோர் தாற்றுக்கு மேற்பட்டோர். இதைக் கண்ட கோபாலனுக்கு உதிரங் கொதித்தது, உள்ளம் பொங்கியது. தன் நிலையை நினைக்கத் தனக்கே அவமானமாகத் தோன்றியது. பசியாலும் பட்டினியாலும் எத்தனையோ பேர் வாடி வதங்கையில், உண்ண உணவின்றி, உடுக்க உடையின்றி, இருக்க இட

முமின்றி எத்தனையோ பேர் உயிரோடு போராடுகையில், உணவுக்கும் உயிருக்கும் மேலாக, தங்கள் உரிமைக்காக எத்தனையோ இலட்சம் மக்கள் போராடுகையில் — கேவலம் தான் மட்டும் ஒரு அற்பகாதலை இழந்து விட்டதற்காக இன்றொருவனோடு போராடுவதா என்று எண்ணினான். உடனேயே சென்று தொண்டர் படையிலே சேர்ந்து கொண்டான். அங்கே அவனுக்கு முதலாவதாகக் கொடுக்கப் பட்ட வேலை, காயம் பட்டவர்களைச் சிகிச்சை அளிக்கப் படும் இடத்திற்குத் தூக்கிச் செல்வது தான்.

“உயிரைக் கொடுத்தேனும் உரிமையைக் காப்போம்” என்று ஒரு குரல் கணீரென்று கேட்டது. அது யார் என்று பார்ப்பதற்காகத் திரும்பினான் கோபாலன். அதற்கு முன்னை “நமீல்” “நமீல்” என்று வெடிச் சத்தங்கள் கேட்டன. மாபெரும் பொதுக் கூட்டத்திலே பேசிக் கொண்டிருந்த ஓர் இளைஞன் மேல் அக்குண்டுகள் பாய்ந்தன. அவன் சுருண்டுகிழே விழுந்தான். இதைக் கண்ட கோபாலன் ஓடிப்போய் அவனை இரு கரங்களாலும் ஏந்திக்கொண்டு சிகிச்சை அளிக்கப் படும் இடத்திற்கு ஓடினான். அவன் தூக்கிச் சென்ற அத்திக்குச் சிகிச்சை செய்ய வந்த அப் பெண்ணைக் கண்டதும் — “ஆ! கமலா! நீயா!” என்று உணர்ச்சிப் பெருக்கால். ஆனால் அவளோ நிதானத்துடன், அமைதியாகக் கூறினாள் “நான் யாராயிருந்தால் தான் என்ன? இப்போது சிகிச்சை அளிக்குந் தொண்டராய் இருக்கின்றேன், முதலில் காயம் பட்டவரைக் கவனிப்போம். பிறகு மற்றையவர்களைக் கவனிப்போம்” என்று.

என்ன ஆச்சரியம், கோபாலன் தூக்கிக் கொண்டு வந்த உருவம் கதறியது. “இல்லை கமலா! என்ன செய்தாலும் இனி

மேல் என் உயிர் நில்லாது. — நீ கோபால்
 னோடு பேசு கமலா! கமலா! என்னை மன்
 னித்து விடு கமலா! தன் மானத்திற்காக
 உயிரே போனாலும் போராடுங்கள்! என்
 றெல்லாம் கூறும் நான் உன் மானத்தைப்
 பறித்து விட்டேன் — கோபால்! அவள்
 கள்ளம் சுபடு அறியாதவள், நான் தான்
 அவளைக் கெடுத்து விட்டேன். என்னை மன்
 னித்து விடு கோபால்!” என்று குழறி
 னாள்.

கோபாலனும் கமலாவும் திடுக்குற்
 றார்கள். என்ன! இந்திரனா காயம் பட்டுக்
 கிடப்பது! என்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.
 அவர்கள் இருவருடைய கண்களிலும் நீர்
 சுரந்தது. இந்திரனின் நிலைக்காகவா! அல்
 லது அவன் கூறியவற்றிற்காகவா! அன்றி
 தங்களுடைய நிலைக்காகவா! யாருக்குத்
 தெரியும். அவர்களுக்கே தெரியாதபோது!
 இந்திரன் உணர்விழந்தான். அவன்
 உயிர் அவனை விட்டுப் போய் விட்டது.
 அவன் உரிமை.....?!

“லக்சால்”

முகப்பரு, சொறிகிரங்கு, கக்
 கூஸ் பத்து, வண்டுநடி, ஊரல்,
 கரப்பான், பித்தவெடிப்பு, சேத்துப்
 புண், தீப்பட்டபுண், நாள்ப்பட்டபுண்,
 அக்கி, வேனல்கட்டி முதலிய சுகல
 சரும வியாதிகளுக்கும் கைகண்ட
 மருந்து.

“கோபால் பல்பொடி”

பல்களுக்கு வெண்மை தந்து பிர
 காசிக்கச் செய்யும். பல்வலி, பல்
 அறனை, இரத்தம் வடிதல், வாய் நாற்
 றம் முதலியவைகளை நீக்கி பல்க
 ளுக்கு தீர்க்காயுள் தரும். வாய்க்கு
 ருசியும் முகத்திற்கு அழகையும்
 உண்டாக்குகிறது.

○ இவை எல்லா இடங்களிலும் விற்கப்படும். ○

இலங்கை சேரல் ஏஜென்டுகள் :—

எம். ஏ. ஆர். எஸ்.

மனுவேல் நாடார் அன் கோ.,

34-ம் நிர். செட்டியார் தெரு, கொழும்பு 11.

ஸ்ரீயும் திருவும்

வித்துவான் பண்டிதர் திரு. கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள்

பி. ஏ. (ஆனசு) இலண்டன், எம். ஏ., பி. ஓ. எல். (சென்னை)

தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறைத் தலைவர், அரசகரும மொழித் திணைக்களம், கொழும்பு.

இலங்கையில் ஸ்ரீ எதிர்ப்புப் போராட்டம், ஸ்ரீ எதிர்ப்பு எதிர்ப் போராட்டம் எனபன நடந்துள. இந்தியாவிலே தமிழ் நாட்டிலுள்ள சென்னை மாநகராட்சி மன்றம் அணிமையில் “ஸ்ரீ” என்பதற்கும் ‘ஸ்ரீமதி’ என்பதற்கும் பதிலாக முறையே “திரு”, “திருமதி” என்பவற்றை வழங்கவேண்டுமென்று முடிவு செய்துள்ளது. சென்னை நகராட்சி மன்றத்தைப் போலவே தமிழ் நாட்டிலுள்ள பல உள்ளூராட்சி மன்றங்களும் இப்பொழுது திருவையும் திருமதியையும் பயன்படுத்தத் தொடங்கியுள. இந்த ஸ்ரீ எதிர்ப்பு ஏறக்குறைய நாற்பதாண்டுகளுக்கு முன்னரும் மும்முரமாய் நடைபெற்றது. தனித்தமிழ் உரைநடையின் தந்தையாக விளங்கிய மறைமலை அடிகளார் தமிழ் மக்களின் உள்ளத்தில் உண்டாக்கிய பெருந்திருப்பத்தால் அப்பொழுது பல் “ஸ்ரீ” யைக் கைவிட்டுத் “திரு” வைப் போற்றத் தொடங்கினர்.

ஸ்ரீயும், ஸ்ரீயுடன் சேர்ந்த ‘ம-ா-ா-ஸ்ரீ’, “ஸ்ரீமான்”, “ஸ்ரீமதி”, “ஸ்ரீலஸ்ரீ”, “ஸ்ரீமதி”, “பிரமஸ்ரீ”, என்பனவும் இங்க நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரையும் மக்களின் பெயர்களோடு சேர்த்து வழங்கப்பட்ட மரியாதைச் சொற்களாகும். சுன்னைக் குமாரசுவாமிப் புலவர் 1908 இல் எழுதிய யாப்பருங்கலக் காரிகைப் புத்தகரையின் முன்னுரையில் “ஸ்ரீலஸ்ரீ”, “ஸ்ரீமதி”, “ஸ்ரீமான்” என்பவற்றை ஆண்டுளர்.

“ஸ்ரீ” எனும் வடமொழிச் சொல் இலக்குமி, செல்வம், பொலிவு, ஒளி முத

லிய பல கருத்துக்களையுடையது. இதன் கருத்தைக் கொண்ட தூய பழந்தமிழ்ச் சொல் “திரு” என்பது. “திரு” அழகு, இலக்குமி, செல்வம், பொலிவு, தெய்வத் தன்மை, ஒளி முகலிய பல கருத்துக்களையுடையது. பண்டைக் காலந் தொடக்கம் உயர்திணை அஃறிணையாகிய இருதிணைப் பொருள்களின் உயர்வைக் குறித்தற்கு அவற்றுடன் சேர்த்து வழங்கப்பட்டு வருவது, திருவள்ளுவர், திருக்குறள் என்பன காண்க. எல்லாப் பெயருடனுஞ் சேர்த்து வழங்கத்தக்க நல்லிசையும் தனிச் சிறப்பு முடைய இத் “திரு” எனுஞ் சொல்லைச் சிறிது காலந் தமிழர்கள் கைவிட்டுச் “ஸ்ரீ” யில் மோகங் கொண்டமை வியப்புக்குரியது.

வடமொழி தமிழை அடிப்படுத்தி ஆட்சி செய்தமைக்கு, ஸ்ரீயும், ஸ்ரீயுடன் கூடிய சொற்களும் சான்றுகளாகும். தமிழ் தனித்தியங்கத் தக்க உயர்தனிச் செம்மொழி என்ற கருத்துத் தமிழர் உள்ளத்திலே தோன்றி நிலைத்தவுடன் தமிழுணர்ச்சியும் தன்மான உணர்ச்சியுமுடையோர் ஸ்ரீயை ஒதுக்கிக் தள்ளிவிட்டுத் “திரு”வுக்கு முதலிடம் அளித்தனர். இவர்களுக்கு வழிகாட்டிகளாக உழைத்த தமிழ்ப் பேரறிஞர்களுள்ளே மறைமலையடிகளார் தலைகிறந்தவர்.

“கடந்த சில ஆண்டுகளாகத் தனித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் உயர்திரு மறைமலை அடிகளார் பேசிய தனித்தமிழ்ச் சொற்பொழிவுகளாலும், எழுதிய தனித்தமிழ் நூல்களாலும் தமிழறிஞர்களிட் சிலர் கண்

விழிப்புற்று வடசொற்களை நீக்கித் தனித் தமிழில் அழைப்பிதழ்களை எழுதி வருவாராயினர். மா-நா-நா-ஸ்ரீ, ஸ்ரீமதி, சிரஞ்சீவி, சௌபாக்கியவதி, என்பன போன்ற வடசொற்களும் இப்போது ஆட்சியற்று அவற்றிற்கு நேரான திருவாளர், திருவாட்டி, திருநிறை செல்வன், திருநிறை செல்வி போன்ற தாய் தமிழ்ச் சொற்களும் வழங்கப்பட்டு வருவாராயினர். என்று தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகத்தினர் 1938 இற் கூறியுள்ளார். இக்கழகத்தினர் தமிழ் மக்களிடையே தனித் தமிழ் உணர்ச்சியை உண்டாக்குதற்குப் பெரிதும் முயன்றுள்ளார். தனித் தமிழில் “அழைப்பிதழ் எழுதும் முறை” எனும் நூல் ஒன்றினை வெளியிட்டனர். மறைமலை அடிகளார் மகளார் திருவாட்டி நீலாம்பிகையம்மையார் அவர்கள் இயற்றிய “வடசொற்றமிழ் அகரவரிசைச் சுருக்கத்தையும்” வெளியிட்டனர். வட சொற்றமிழ் அகரவரிசைச் சுருக்கம் எனும் இந்தநூலில் ‘ஸ்ரீமத்’ என்பதற்கும் ‘ஸ்ரீலஸ்ரீ’ என்பதற்கும் முறையே ‘திருவாளர்’, ‘மறைத்திருவாளர்’ எனும் சொற்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ‘ஸ்ரீமதி’ முதலியனவற்றிற்கு ஒத்த தமிழ்ச் சொற்கள் கொடுக்கப்படவில்லை. எனினும் தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகத்தினர் மகா-நா-நா-ஸ்ரீ என்பதற்குத் திருவாளர் என்பதையும் ஸ்ரீமதி என்பதற்கு திருவாட்டி என்பதையும் கொண்டுள்ளனர்.

“ஸ்ரீலஸ்ரீ என்பதற்கு மறைத் திருவாளர் என்பதை முன்பு வழங்கினர். இப்பொழுது “திருநிறைதிரு”, “திருவார்திரு”

என்பவற்றை வழங்குகின்றனர். மறைத்திருவாளர் என்பதைப் போலச் “சைவத்திருவாளர்”, “தமிழ்த் திருவாளர்”, “சிவத்திருவாளர்” எனும் தொடர்களும் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

ஸ்ரீமதிக்குத் திருமதி எனும் தொடரும் வழக்கிலுண்டு. திருமதி எனும் இத்தொடரிலுள்ள “மதி” என்பது ஸ்ரீமதியிலுள்ள ‘மதி’ என்பதுதான் என்கின்றனர் சிலர். எனவே, திருமதியை விட்டுவிட்டுத் “திவாட்டி” என்பதையே வழங்குதல் வேண்டும் என்பர் ஒரு சாரார். “மதி” என்பது “ஸ்ரீமதி” யிலுள்ள ‘மதி’ யன்று, திங்கள், அறிவு முகலிப கருத்துக்களைத் தருந் தமிழ்ச் சொல்லாகையால் திருமதியினையும் வழங்கலாம் என்பாரும் உடரெனினும், திருவாட்டியினை வழங்குதலே நன்று.

திருமதி என்பது பெயர்களுக்கு அடையாக வரும்பொழுது “திருமதிக்கும்” என்று விரித்துப் பொருள் கொள்ளலாமெனினும் “திருவாட்டி” போன்ற சிறப்பு உடையதன்று. “திருவாளன்” என்பதற்குப் பெண்பால் திருவாட்டி என்பதே யாகும்.¹ திருவாளன்² போலத் “திருவாட்டியும்”³ பழமையுடையதொரு சொல். “ஸ்ரீமதி”க்கு ஒத்த தமிழ்ச் சொல்லே வழங்கவேண்டுமென்ற ஆவல் பிறந்த காலத்திலேதான் — ஏறக்குறைய நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே — திருமதி தோன்றியது.

மறைமலையடிகளார் மகளார் நீலாம்பிகையம்மையார் 1937 இல் வெளியிட்ட

¹ திரு என்பதை அடியாகக் கொண்ட திருவன் எனும் ஆண்பாற் சொல்லும் திருவி எனும் பெண்பாற் சொல்லும் உண்டு. இவை முறையே திருவையுடையவன், திருவையுடையவள் எனும் பொருளின. (“பெருந்திருவியார் மகள் கொல்” சீவகசிந்தாமணி 1969)

² “திருத்தொண்டத் தொகை முன்பணித்த திருவாளன்” பெரியடி. சண்டேரசுர...60.

³ திருவாட்டி திருக்கோவையாருரையிற் காணப்படுகிறது. திருக்கோ. 294

“வடசொற்றமிழ் அகரவரிசை” எனும் நூலில் “திருமதி” தி. நீலாம்பிகை அம்மையார்” எனும் தொடர் உளது. ஆனால் அவர் 1938 இல் வெளியிட்ட “வடசொற்றமிழ் அகர வரிசைச் சுருக்கம்” எனும் நூலில் திருமதி கைவிடப்பட்டது. “திருவாட்டி. தி. நீலாம்பிகை அம்மையார்” எனும் தொடரே உளது.

பிறமொழிச் சொற்களோடு ஒப்பிடும் பொழுதும் திருமதியிலும் திருவாட்டியே தமிழுக்குப் பெருஞ் சிறப்பளிக்கிறது.

வடமொழி ஆங்கிலம் தமிழ்
ஸ்ரீமான் Mr. திருவாளன்
ஸ்ரீமதி Mrs. திருவாட்டி

திருவாளன், திருவாட்டி என்பவற்றுடன் வேளாளன், வேளாட்டி; பார்வையாளன், பார்வையாட்டி; தீவினையாளன், தீவினையாட்டி முதலியவற்றையும் ஒப்பிடுக. மக்களின் பெயர்களுக்கு முன் வடமொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் வரும் அடைகளுக்கு ஏறக்குறைய ஒத்தனவாகப் பின்வருபவற்றை நிலைப்படுத்தி வழங்குதல் நன்று.

ஸ்ரீமதி — திருவாட்டி
மகாராஸ்ரீ — திருவாளர்
ஸ்ரீமான் — திருவாளர்
ஸ்ரீ — திரு

ஸ்ரீமத் கல்வி முதலியவற்றில் உயர்ந்தோருக்கு அடையாக வழங்கப்பட்டது. இதனையும் திருவாளர், எனவோ சிலர் இப்பொழுது வழங்குவதுபோல் உயர் திருவாளர் எனவோ வழங்கலாம்.

ஸ்ரீ ஸ்ரீ — திருவார்திரு என்பதை வழக்கில் நிலைக்கச் செய்யலாம்.

Master — செல்வன் } இப்பொழுது வழங்குவரும் இவை
Miss — செல்வி } பொருத்தமானவையே.

சிரஞ்சீவி — திருநிறைசெல்வன்
சௌபாக்கியவதி — திருநிறைசெல்வி

‘திருநிறை’ என்பதற்குத் ‘திருவளர்’ என்பதையும், ‘செல்வன்’ என்பதற்கு ‘நம்பி’ என்பதையும் ‘செல்வி’ என்பதற்கு ‘நங்கை’ என்பதையும் வழங்குவாரும் உளர். பிரமஸ்ரீ என்பது சாதியடை கொண்டுளதாதலின் இதனை வழங்காதுவிடல் நன்று.

“குற்றஞ் செய்யும்போது ‘குற்றஞ் செய்கின்றோம்’ என்ற அறிவு போய்விட்டால் அதன் பின் உயிர் வாழ்வதால் என்ன பயன்?”

— மார்க் அரேலியர்.

ந ன் னி

எமது வேண்டுகோளை ஏற்று, சிரமத்தைப் பொருட்படுத்தாது கவிதை, கட்டுரைகள் புனைந்தளித்த தமிழறிஞர்களுக்கும் எங்கள் கழக மாணவர்களுக்கும் எங்கள் உளங்கனிந்த நன்றி.

இம்மலர் வெளிவர வேண்டுமென்ற பேராவலால் பல வர்த்தகஸ்தாபனங்களுக்குச் சென்று விளம்பரங்கள் சேகரிப்பதிலும் பிறவழிகளிலும் உதவிபுரிந்த மன்ற அங்கத்தினர்களுக்கும் எமது நன்றி உரித்தாகட்டும்.

இம்மலர் வெளிவர சகல ஒழுங்குகளும் செய்து பல யோசனைகளும் தந்துதவிய மாஜிப் பத்திராதிபர் திரு. சி. முத்தையா அவர்களுக்கு நாங்கள் பெரிதும் கடமைப்பட்டவர்களாவோம். அவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றி.

வேண்டும் பொழுதெல்லாம் அரும் பெரும் யோசனைகள் தந்துதவிய திரு. கி. லக்ஷ்மணன் அவர்கட்கும் எங்கள் நன்றி.

வணக்கம்.

விளம்பரங்கள் கொடுத்துதவிய வர்த்தகப் பெருமக்களுக்கு எங்கள் பெரு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம். இப்பெருமக்களின் ஆதரவினால்தான் இம்மலர் உங்கள் கரங்களுக்குக் கிட்டியிருக்கின்றது. கலையின் வளர்ச்சிக்கு பெரும் உதவி புரியும் இப்பெருமக்களை நாங்களும் ஆதரிக்கவேண்டுமல்லவா? வாசகர்கள் இவர்களுக்குத் தங்களாலியன்ற ஆதரவைக் கொடுத்துதவுவார்களென்று எண்ணுகின்றோம்.

கடைசியாக, எங்கள் மாணவர் மன்றத்திற்குப் பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் மற்றும் வெளியீடுகளும் அனுப்பிவைத்த இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தாருக்கும், கல்லூரிகளுக்கும், பிறநாட்டுத் தூதுவர் காரியாலயங்களுக்கும், மற்றும் பிறர்க்கும் எங்கள் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகின்றோம்.

— ஆசிரியர்.

SRI LANKA STORES

GENERAL MERCHANTS

DEALERS IN: RICE & CURRY-STUFFS & ALL SUNDRY GOODS
No. 239, GALLE ROAD,
WELLAWATTE.

எங்க ளிடம்

சுத்தமான பலசரக்குச் சாமான்களும், டின் சாமான்களும்,
மருந்துச் சாமான்களும்

மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும் கிடைக்கும்.

* ஆட்களை உடனுக்கு உடன் கவனித்து அனுப்பப்படும்.

ஒரு தரம் விஜயம் செய்தால் உண்மை விளங்கும்

ஸ்ரீ லங்கா ஸ்டோர்ஸ்

நம். 239, காலி வீதி,
வெள்ளவத்தை.

“யாழ்” மார்க்கு

அலுமினியப் பாத்திரங்களே

★ அழகும் ★ பிரகாசமும் ★ உழைக்கும் திறனும்

ஒருங்கே அமையப்பெற்றவை!

தொழிற்சாலை:

யாழ் மெட்டல் இன்டஸ்ட்ரீஸ்

252, காங்கேசன்துறை வீதி

:: யாழ்ப்பாணம்.

T'phone: 260

T'grams: 'Metal'

Many Popular Makes of Radios

CAN BE SEEN AT Provincial Suppliers.....

WE are displaying a choice variety of the finest makes of Radios imported into Ceylon — All Mains and Battery Sets, to satisfy every demand.

Call for a demonstration and choose the Radio that suits your own need.

HIRE PURCHASE FACILITIES AVAILABLE

Provincial Suppliers Ltd.

125, MAIN STREET, :: COLOMBO.

Telephone: 78653.

REPAIRS TO ALL MAKES OF RADIOS UNDERTAKEN.

We Specialise in

GENERAL
LABORATORY APPARATUS
EQUIPMENT
AND CHEMICALS

Tel. 2207

Hemas (Drugs) Ltd.

LABORATORY DEPARTMENT

36, BRISTOL STREET,
FORT.

WHEN YOU ARE IN TRINCOMALEE

FOR WHOLESOME
VEGETARIAN FOOD
VISIT

RATNA CAFE

TRAVEL IN

RATNA CABS

TRANSPORT YOUR GOODS IN

RATNA LORRIES

Ratna Transporters

212 & 214, N. C. ROAD,
TRINCOMALEE

Phone: 390

For **QUALITY**
ECONOMY
DURABILITY

INSIST ON
WARAGANS

The Specialists in,
**Modern Building Construction,
House Wiring, Drainage,
Water Service.**

For Cleanliness and Comfort,
Make your choice,
from our Fascinating Range of
Modern Appliances.

AND FOR YOUR
LABORATORY EQUIPMENT & CHEMICALS
CONTACT

WARAGANS

MOSAC BUILDING
Stanley Road, :: JAFFNA.

PESONS

THE SIGN OF GOOD SHOPPING

**PESONS AT MAIN STREET
FOR SHOPPING WITH A
DIFFERENCE**

for quality

TOLARAMS OF GALLE ROAD, BAMBALAPITIYA
IS A HOUSE RECOGNIZED THROUGHOUT
CEYLON BY WOMEN OF FASHION,
FOR QUALITY SERVICE.

**YOU WILL FIND SHOPPING HERE A NEW
AND THRILLING EXPERIENCE.**

TOLARAMS

GALLE ROAD, BAMBALAPITIYA.

(INDIA'S QUALITY PRODUCTS)

USHA products are **IDEAL GIFTS**
GIVE HER AN

USHA

SEWING MACHINE

- Various Models
- Sales & Service
- Easy Hire Purchase Terms
- Available throughout the Island

FOR COOL COMFORT & BEAUTY

USHA ELECTRIC FANS

SOLE AGENTS:

REIMOO SONS Ltd.

P. O. Box No. 450,

88A, Main Street, Colombo 11.

Phone : 5060—4243

(Sponsored by the Engineering Exports Promotion Council in India)

International Hardware Stores

384 & 449, Old Moor Street,

COLOMBO

T'phone : 3162

T'grams : Intersung

**IMPORTERS & STOCKISTS OF
H A R D W A R E,**

BUILDING MATERIALS,

ESTATE REQUISITES,

OIL, DESICATED COCONUT,

FIBRE & RUBBER MILL REQUISITES,

Try our "REDDCOM" Hair Belting

WE ALSO STOCK "ROBLEC"

SAFETY TABLE FANS.

PRICES :: MODERATE

Please Remember!

YARLTON STORES

FOR ALL YOUR

TEXTILES

AND

READY MADE GOODS

82, FIRST CROSS STREET,
COLOMBO 11.

T'phone: 7421

A Gift

You will Enjoy

CAMEL

A MULTI-COLOURED HANDKERCHIEF
FOR THE MOST EXACTING.

VISION
FLORIDA
EVA
LADY

VERY ELEGANT TOWELS
IN LIVELY COLOURS

AND
PATTERNS OF
BRIGHT EFFECTS

AVAILABLE
FROM ALL LEADING DEALERS
SOLE AGENT:

LOTUS STORE

157 & 159, SECOND CROSS STREET,

PHONE: 2285

COLOMBO

GRAMS: "Lotus"

Repair Leaks

PERMANENTLY
WITH

PLASTIC ROOFING COMPOUND ANINE ELMS PRODUCT

Available in 1 lb., 2 lbs., 4 lbs. 7 lbs., 14 lbs., 28 lbs., 56 lbs., 112 lbs.

Special discount for trade

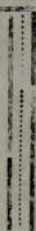
Sole Agents:

ST. ANTHONY'S HARDWARE STORES LTD.

524, SKINNER'S ROAD SOUTH, — COLOMBO 10.

T'phone Nos. 78133 or 7499.

Building Materials ?

CONTACT

N. Vaitilingam & Co., Ltd.

BUILDERS, MERCHANTS, ESTATE SUPPLIERS & ENGINEERS,
COLOMBO & JAFFNA.

DIAL 2029 — 7488 — 7143 or JAFFNA 530.

LOOK WHAT'S HERE!

WULFING Original German

Sanatogen

Now Fortified with

5

VITAMINS.

THE

APPROVED ROBORANT & TONIC FOOD

— OBTAINABLE EVERYWHERE. —

